

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*One
Weekend*
in
LOS ANGELES

AUBREY BONDURANT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LOS ANGELES'TA BİR HAFTA SONU

AUBREY BONDURANT

İÇİNDEKİLER

Önsöz __

1. [Andrea](#)
2. [Diyakoz](#)
3. [Andrea](#)
4. [Diyakoz](#)
5. [Andrea](#)
6. [Diyakoz](#)
7. [Andrea](#)
8. [Diyakoz](#)
9. [Andrea](#)
10. [Diyakoz](#)
11. [Andrea](#)
12. [Diyakoz](#)
13. [Andrea](#)
14. [Diyakoz](#)
15. [Andrea](#)
16. [Diyakoz](#)
17. [Andrea](#)
18. [Diyakoz](#)
19. [Andrea](#)
20. [Diyakoz](#)
21. [Andrea](#)
22. [Diyakoz](#)
23. [Andrea](#)

Sonsöz __

Bayan Anlayış _____

Ayrıca Yazan: Aubrey Bondurant Teşekkür

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece yetişkinlere yöneliktir.

Kapak Tasarımı KiWi Cover Design Co. şirketinden Kim Wilson tarafından yapılmıştır.

Metin telif hakkı© 2024 yazan Aubrey Bondurant

PROLOGUE

Andrea

"Abe, bunu yapmak zorundasın. Lütfen," diye yalvardı kocam Jeff, elden düşme kanepemizde yanımda otururken. Geçen yıl müzik ve oyunculuk hayallerinin peşinden gidebilmek için Los Angeles'a taşındığımızda kiraladığımız tek yatak odalı dairede oturuyorduk.

Endişelerimi açıklamaya çalışmadan önce derin bir nefes aldım. "Hayatlarımızı tüm dünyanın görmesi için ortaya koyma konusunda endişeliyim. Reklamın ilişkimize neler yapabileceğini bir düşünün."

Liseden beri birlikteydik ve bağlılığımıza güveniyordum ama bir reality şova çıkmak, dünyanın her küçük şeyi inceleyebileceği bir mikroskop altına girmek gibi görünüyordu. Bunun bizim için ne kadar sağlıklı olacağına dair şüphelerim vardı.

Ayağa kalktı ve bir elini sarı saçlarında gezdirdikten sonra yanıma gelip önümde diz çöktü. "Söz veriyorum bu bizim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Geldiği kadar sağlamız, bebeğim. Bunun grubum ya da gelecekteki oyunculuk şansım için neler yapabileceğini bir düşün. *Melekler Şehri* büyük bir fırsat. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve hayır demekte zorlandım. Grubu liseden beri onun hayaliydi ve oyunculuk onun tutkusuydu. Her zaman birbirimizin en büyük destekçisi olmuştuk. "Endişeleniyorum."

Ellerimi öptü. "Anlıyorum ama sana yemin ederim ki her zaman senin evlendiğin adam olacağım. Ve eğer bu çok fazla olursa, seni gösteriye tercih edeceğim ve sen söylediğin anda gideceğim. Üstünü çiz, sen söylediğin anda."

Ciddi yüzüne nasıl hayır diyebilirdim ki? Jeff'in her zaman takdir ettiğim yanı dürüstlüğüydü. Eğer çekip gideceğini söylüyorsa, gideceğine güvenirdim. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Yakışıklı yüzünde çocuksu bir gülümseme belirdi, sekiz yıl önce lise birinci sınıfta kimya dersinde laboratuvar arkadaşı olmamı istediğinde aşık olduğum gülümsemenin aynısıydı. Küçük kasabamızı terk edip üniversiteye gitmek istediğinde ve Los Angeles'a taşınmak istediğinde ona güvenmiştim.

Bu da farklı olmazdı. Ona güvenirdim. İlişkimize güvenirdim. Ve iyi olacağımıza güvenirdim.

Birinci Bölüm

ANDREA

"Ne yapacaksın?" Halkla ilişkiler temsilcim Ollie, hiç de rahat olmayan ama Jeff'in bir müzik videosunda gördüğü için istediği gülünç derecede pahalı kanepede karşımda otururken bunu nazikçe sordu. Ollie bu sabah meyve ve simit getirecek kadar iyi davranmıştı.

"Diğer reality çiftleri ne yapıyorsa biz de onu yapacağız. Boşanacağız." Göğsümde derin bir ihanet yarası olmasına rağmen ses tonum düz ve duygusuzdu.

Elini benimkinin üzerine koydu, sempatisi yıpranmış yüzüne yansımıştı. "Kamuoyuna bir açıklama yapmayı düşünmelisin."

Haklısın. Çünkü kocamın beni aldatması yetmiyormuş gibi bir de aldatma haberi internete düşmüş ve magazin basınında yer almıştı. Son konserinden sonra bir ara sokakta yirmi iki yaşındaki rol arkadaşımızla aldattığını öğrendikten sonra dünyam başıma yıkılmıştı.

"Ortadan kaybolup tek kelime etmeyebilir miyim?" Video viral hale geldiğinden beri çoğu insanın beni desteklemesini sevmiştim ama internette kötü olmak için her bahaneyi kullanan başkaları da vardı. Onlar koltuk terapistleri gibi ilişkiyi inceleyen kalabalıktı.

"Ortadan kaybolabilirsiniz ama bu, dünya için sadece onun anlatısı, sadece onun gerçeklik versiyonu olduğu anlamına gelir."

Kahrolası gerçeklik. İki yıl boyunca Jeff'in vasat grubu ülke çapında küçük mekânlarda çalarken ve rock yıldızı gibi davranırken benim gerçekliğim kameraların hayatlarımızı belgelemesiydi. Yeni keşfedilen şöhretin her saniyesini yalayıp yutmuş, düzinelerce ürün onayını kabul etmiş ve yoluna çıkan her oyunculuk kırıntısına yaygara koparmıştı.

Sanki son yirmi dört ay boyunca birlikte gerçek zaman geçirmekten çok, kameralar yüzümüzdeyken kamuoyu önüne çıkıyormuşuz gibi görünüyordu. Ve iki ay önce yeni bir bara yatırım yaptıktan sonra, orada birçok geç gece geçirdi. Bir dolandırıcı için mükemmel bir kılıf.

Melekler Şehri ilk sezondan sonra Drago kanalında yayınlanmaya başlamıştı. Jeff ve benim milyon dolarlık bir ev satın aldığımız, yüksek kaliteli benzin gerektiren arabalar kullandığımız ve yapımcıların Target marka gardırobumu ünlü markalarla değiştirmemi söylediği bir noktaya gelmiştik. İki sezon içinde C+ sınıfı reality yıldızı ünlüler haline gelmiştik.

On altı yaşında kalbimi fetheden orta batılı komşu çocuğundan farklı olmayacağına söz vermişti ama son iki yılda ikimiz de değiştik. Ve bu daha iyisi için olmamıştı.

Ben kameraların yüzüme bakmasına ve sürekli açık olmak zorunda kalmama içerlemeye başlamıştım, o ise ilgi çekmeyi o kadar çok istiyordu ki sık sık paparazzileri arayıp nerede olacağımızı söylüyordu. İşin en rahatsız edici kısmı ise fotoğrafçıların son altı ay boyunca karnımı takip etmeleri ve görünüşe göre hamileliğimi açıklamamı ummalarıydı. Bu özellikle kalp kırıcıydı çünkü bunun doğru olması için her şeyimi verirdim.

Bu son çekim sezonunun başında *Melekler Şehri*'nden çekip gitmeye hazırdım. Evliliğimize ve bir aile kurmaya odaklanmaya geri dönmeye. Ama Jeff beni diziye tercih edeceğine dair verdiği sözü tutmamıştı. Yine de tutmadığı tek söz bu değildi.

"Bir gün acımayacak." Bu benim yeni olumlamamdı.

"Haklısın. Bir gün acımayacak. Bana sorarsanız, bu erken bir orta yaş krizi. Adam ilgi çekmeye hevesli ve Paula ona aradığı ego desteğini verdi, bu arada kadın bir kimlik arayışında ve uzun vadede ona pahalıya mal olsa bile Paula'nın ona sağladığı kimliği seve seve üstlenecek."

Jeff'in ilgi çekmek için her şeyi yapmaya hazır olması yeni bir şey değildi. Aldatması yeterince kötü değilmiş gibi, bir de bunu programda arkadaş olduğum ve diğerlerine karşı savunduğum biriyle yapmıştı. Paula'yı genç, saf ve bazen de sorumsuz biri olarak görüyordum ama onda hep iyi bir şeyler görmüştüm. Hatta geçen Paskalya'yı bizimle geçirmişti.

Hatırladıkça midem bulanıyordu. Üç ay önce birlikte mi yatıyorlardı? Zaman çizelgem yoktu. Cevaplarım yoktu. Kısmen benim suçumdu. Yaşadığım ilk şok ve umutsuzluk gözümü kör ettiği için kocamla yüzleştiğimde bu soruların hiçbirini sormamıştım. İlişkiyi kabul etmiş, ona aşık olabileceğini söylemiş ve kafasını toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti, bu ne anlama geliyorsa artık. O zamandan beri onu görmedim.

Eninde sonunda tekrar konuşmak zorunda kalacaktık. Bir evi paylaştık. Arabaları. Bir köpek. Sanki bir işaretmiş gibi, çoban köpeğimiz Callie başını kucağıma koydu. En azından köpekler sadıktı.

"Affetmeyi düşünüyor olma ihtimalin var mı?" Ollie bunu yargılamak için değil, sadece içten bir endişeyle söylemişti.

"Yapamam." Jeff beni affetmesi için yalvarsa bile, onun değişimini görmezden gelemezdim. Dizinin başından beri ve özellikle geçen yıl sorunlar vardı ama bu bardağı taşıran son damlaydı. Liseden beri tanıdığım ve sevdiğim Jeff gitmişti. Onun yerine, başkalarının kazançlarını ve Jones'lara ayak uydurmak için yapmamız gereken her şeyi öğrenmek için kendini telefonuna yapıştıran bu ünlü-statü peşinde koşan pozcu vardı.

"Acele etmeyin ve hazır olduğunuzda hayranlarınıza hitap edin."

Hayranlarım olduğu fikrine asla alışamayacaktım. Bir programa kendim olarak çıkan normal bir insandım. Herhangi bir yetenek ya da başka bir şey sergilemiş değildim. Kaybolmak kulağa bir açıklamadan daha iyi geliyordu ama dışarıda iki sezona ve bana yatırım yapan gerçek insanlar vardı ve onların nasıl olduğumu bilmelerini istiyordum.

"Bu gece bir Instagram gönderisi yazacağım." Sonra muhtemelen bir daha asla giriş yapmazsınız.

"Bakmamı ister misin? Bir ekibimiz var-"

Onu durdurdum. "Hayır, benden olacak. Filtresiz ve dürüst." Makyajım söz konusu olmadığı sürece bir ekibin benim için bir şey yapmasından bıkmıştım. Bugünlerde bu konuda yardım edecek bir orduya ihtiyacım vardı. Son birkaç gündür uyumadığım ve yemek yemediğim için gözlerim şişmiş ve cildim cansızlaşmıştı. En azından işim bu hafta izin almam konusunda anlayışlı davranmıştı.

"İşte sana bir fikir. Gönderini yaptıktan sonra bu Cumartesi dışarı çıkıp seksi ve rahatsız edilmemiş görünmeye ne dersin? Deacon Miller Los Angeles'ta SoFi Stadyumu'nda çalacak ve bende fazladan bir bilet var."

Bu ironiye kıkırdadım çünkü Jeff efsanevi rock yıldızını konserde görmek için her şeyini verebilirdi. Adama resmen tapardı.

Ollie kaşlarını oynattı. "Orada fotoğraflarını görmek eski sevgilini rahatsız eder."

Jeff'in eski sevgilimi seslendirdiğini duymak kulağa yabancı geliyordu. Sanki alternatif bir evrende yaşıyordum ve her an her şey eskisi gibi olacaktı. Ama her sabah uyandığımda durum eski haline dönmemişti. Birkaç saat içinde, hayatınızın geri kalanını biriyle geçireceğinize inanırken, bunun bittiğini nasıl biliyordunuz? Beynim bu sarsıntıyla başa çıkamadı.

Gözlerim doldu. "Böyle bir insan mı oldum ben? Jeff'i kızdırmak için önemsiz şeyler mi yapıyorum?"

Yıpranmış elini benimkinin üzerine koydu. "Hayır, seni özel yapan da bu Andrea. Ama kışını kaldırıp biraz gurur göstermelisin. Onun için değil, dünya için değil, kendin için. İkinizle de ilk tanıştığım andan itibaren, bu lanet kızın bu kendini beğenmiş ünlü özentisinden daha iyisini yapabileceğini düşündüm ve oraya çıkıp tekrar gülümsediğinizi görmek istiyorum. Sizi bu şekilde görmek beni öldürüyor."

Bu beni de öldürüyordu. Ama her ne kadar dünyaya büyük kız külotumu giyip devam edebileceğimi kanıtlamak istesem de, nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Yüzümden akan izinsiz gözyaşları sadece kaybettiğim savaşın altını çiziyordu. Onları öfkeyle sildim. "Acınası olmaktan yoruldum."

"Acınacak halde değilsin. Bir evliliği ve sahip olduğunu düşündüğün hayatı kaybetmenin yasını tutuyorsun."

Titrek bir nefes aldım. İlk kez değil, belki de bir süredir ilişkimin kaybının yasını tuttuğum aklıma geldi. Aşık olduğum kişinin hangi cehennemde kaybolduğunu merak ediyordum. "Kendi hikâyemin anlatısını kontrol etmek istiyorum." Bu da harekete geçmem gerektiği anlamına geliyordu. Başarana kadar numara yapmalıydım. Konsere kadar her şeyi toparlamak için üç günüm vardı. "Pekâlâ. Ben giderim."

Yüzünü bölen bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Mükemmel. Cumartesi günü buraya gelmesi için bir glam ekibi ayarlayacağım."

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA aynadaki yansımam beni şaşırttı. İçim uyuşmuş ve duygusal olarak zorlukla ayakta dururken, dışım "Ateşliyim ve bekârmışım gibi eğlenmeye hazırım" diyordu.

Daha önce hiç bu kadar kısa bir etek giymemiştim, hele ki deriden yapılmış bir etek. Göğüslerim, "kocam beni aldattı, bu yüzden sadece şarap içtim" diyeti sayesinde dümdüz olan karın kaslarımı gösteren bir bluzla sıkıca sarılmıştı. Sade kahverengi saçlarım altın rengi çizgilerle hareketlendirilmişti. Makyajım da gerçekten harikaydı. Kendim için asla seçmeyeceğim dramatik renkler göz kapaklarımı boyamış ve Jeff'in en iyi özelliğim olduğunu söylediği zümrüt yeşili gözlerimi ortaya çıkarmıştı.

Hayır. Onu düşünmeyi reddettim. Arkamı dönüp kışma baktım, etekle zar zor örtülmüş olsa da iyi göründüğünü söylemem gerekiyordu. "Merdivenleri nasıl çıkacağım?"

Ollie'nin getirdiği stilist Portia homurdandı. "Dikkatli ol. Altına erkek şortu mu istiyorsun? Ya da bana sorarsan hiçbir şey giyme."

"Erkek şortu lütfen." Sahte toparlanma evrem olarak gördüğüm şeye doğru bebek adımları atıyordum. Çünkü hayatıma devam etmeye hazırmışım gibi görünebilirdim ama kalbim bundan çok uzaktı.

Ollie üzerinde sadece kendisinin giyebileceği koyu erik rengi kadife bir takımla içeri girdi. Kıyafetime ılık çaldı ama sonra yüz ifademi okuyarak bir parmağını havada salladı. "Hayır, hanımefendi. Yüzünüzden o bakışı hemen atın. Bu gece Deacon'ın turnedeki son konseri ve epik olacak."

"Emin değilim." Birdenbire halkın karşısına çıkmak görev.

"Gel hadi. Bu gece Deacon'a geleceğini söyledim."

Gözlerimi devirmemeye çalıştım. Sanki Deacon Miller, iyi niyetli seks sembolü, rock yıldızı ve kötü şöhretli bekar, beni umursardı. "Uh-huh."

Ollie kolunu uzattı. "Oraya çıkıp Jeff'in kaybedecek kadar aptal olduğunu tüm dünyaya gösterme zamanı."

İkinci Bölüm

DEACON

Cuma sabahı beni özel jetimin indiği pistten alan Cadillac Escalade'in lüks deri arka koltuğuna yerleştim. Boston'dan kırmızı gözle yaptığım uçuşun ardından ciddi bir jet lag ile mücadele ediyordum ama Los Angeles'a döndüğüm için önümde uzun bir gün vardı.

Halkla ilişkiler temsilcimi ararken bir şişe su içtim ve telefonu açmasını bekledim.

"Merhaba Deacon," diye selamladı Ollie. "Uçuş nasıldı?" "İyi idi. Yine de gerçek bir uyku çekmek için sabırsızlanıyorum."

"Tahmin edebiliyorum. Cumartesi günkü konserinizden sonra Los Angeles'ta uzun süre kalmayı planlıyor musunuz?"

"Birkaç hafta." Burada şehre bakan bir ev de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında çeşitli mülklerim vardı ama tamamen rahatlayabildiğim tek bir yer vardı. Avustralya, Sidney'in yaklaşık altmış mil kuzeyindeki modern ama konforlu sahil evim. Orası benim vahamdı.

Yaz boyunca yirmi iki eyaletlik bir ABD turnesine çıkmıştım ve bir önceki yıl Asya ve Avrupa'da çalmıştım. Yaptığım işi -hayranları, müziği, seyahati ve performansımı- çok sevmeme rağmen bir ara vermeye ve programımda hiçbir şey olmamasına hazırdım. Şarkı yazmaya ve yanımda her zaman yarım düzine insan olmadan basit bir hayata geri dönmeye.

İç çekişim duyuluyor olmalı çünkü Ollie'nin bir sonraki sözleri "İyi misin Deacon?" oldu.

"Evet, sadece yorgunum." Sadece eziyetten değil, göz önünde olmaktan da yoruldum. Her yerde sürekli kameralar ve başarımdan nemalanmaya çalışan insanlar. Son zamanlarda Nina'dan ayrılmam ve onun sadece iki ay sonra hızla nişanlanması gibi bir dram daha eklendi.

"Düğüne katılıp katılmayacağına karar verdin mi?"

Eski sevgilimin hayatına hızla devam ettiğini görmek beni rahatsız etmiyordu ama onun üvey kardeşimle evlenmesi tam bir kabustu. Amacım eski kız arkadaşımdan temiz bir şekilde ayrılmaktı, aileme katılmasını sağlamak değil.

Düğünlerine katılmam ilk teklif edildiğinde, cevabım otomatik olarak "hayatta olmaz" olmuştu. Onlara bir hediye gönderdim ve uzaktan iyi dileklerde bulundum.

"Nina gazetelere onu unutamadığınızı ve bu yüzden katılmayabileceğinizi söylemiş."

Gözlerim doldu. Nina ve ben sadece üç aydır çıkıyorduk ve bu asla aşk olmamıştı. En azından benim açımdan. Ayrılıktan dolayı kalbinin kırık olduğunu iddia edebilirdi. Hemen üvey kardeşime geçtiğini düşünürsek, kırılacak bir kalbi olduğuna ikna olmamıştım.

Bryce kötü bir adam değildi ama ne kadar manipüle edici bir drama kraliçesiyle evlendiğinin kesinlikle farkında değildi. Elindeki taşı finanse etmek için muhtemelen kredi çekmiş olması, ona ne kadar aşık olduğunu gösteriyordu.

"Annem dün aradı ve lütfen katılmamı istedi." Aileyi bir araya getirme arzusunu anlıyordum ve ona hayır demekte zorlandım. O, büyürken müzik dersleri alabilmem için iki işte birden çalışmış bekâr bir anneydi. Üvey babam Rob iyi bir adamdı ve başka bir durumda üvey kardeşimin düğününe katılmam kaçınılmaz olurdu.

"Tavsiyemi ister misin?"

"Her zaman." Ollie, çok fazla olmayan bir sektörde iyi bir insandı ve ona dolaylı olarak güveniyordum.

"Düğüne git ve bir randevu al. Dünyaya etkilenmediğini gösterirsin, sonra da işin biter. En azından Noel'e kadar, o zaman yeni görümcen yüzünden aile toplantısından kaçıp kaçmayacağına karar vermen gerekecek."

"Siktir." Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Eski sevgilim hayatımda kalıcı olarak yer edecek miydi? Nina gündemi olmayan tatlı bir kız olsaydı, rahatsızlığı aşabilirdim, ama o daha çok her türlü aile dramını yaratacak türden bir kadındı.

"Size her zaman bir tatil konseri serisi planlayabiliriz. Söyle."

En kötü fikir değildi, programım nedeniyle kaçırdığım ilk aile tatili de olmayacaktı. "Bu fikri arka cebimizde tutalım." Bryce ve Nina ikinci bir Noel'e kadar dayanırlarsa çok şaşıırırdım. "Cumartesi günü konserde görüşürüz, değil mi?"

"Evet, soracaksın. Aslında konserinizle ilgili bir iyilik isteyeceğim. Diğer müşterilerimden biri, *City of Angels*'dan Andrea Foreman, yakın zamanda zor bir dönemden geçti. Konserde olacak ve ona bir göz kırpabileceğinizi düşünüyordum. Zavallı kız, narsist bir rock yıldızı özentisi olan kocası tarafından aldatıldı. Bu onun özgüvenine iyi gelecektir."

Birinin bir narsistle uğraşmak zorunda kaldığını duymak benim için bir tetikleyiciydi. Ne de olsa, annem sonunda cesaretini toplayıp onu terk edene kadar ben de bir narsistle büyümüştüm. "Memnuniyetle. Nerede olacak?" Ona bir gitar penası fırlatır ve bir öpücük falan verirdim.

"Benim yanımda, sol ortada, üçüncü sırada."

"Roger'ı götüreceğini sanıyordum?" İkisi de Los Angeles'ta yaşadığından, Ollie'nin uzun süreli ortağının onun artı biri olacağını düşünmüştüm.

"Kusura bakma ve bunu sana söylediğimi sakın ona söyleme, ama seni çok sevmesine rağmen, oğlum, yüksek sesli müzikten ya da kalabalıktan hoşlanmıyor."

Kıkırdamak zorunda kaldım. Ollie altmış yaşının biraz üzerinde olmasına rağmen gösterişli ve partilere düşkünken, Roger muhafazakârdı ve çoğu gün takım elbiseyle avukatlık yapıyordu. Ezilmiş kadifeden yapılmayan türden. Sanırım zıt kutuplar gerçekten birbirini çekebiliyordu. "Yeterince makul. Yarın gece görüşürüz."

"OTUZ DAKIKA, DİYAKOZ." Gösteri saatinin geldiğini bildiren bir uyarı kapımı çaldı. Kostümcüm Pam, ben vokallerimi ısıtırken ceketimi bana uzattı.

Sahneye çıktığımda, kalabalık adrenalini körükledi. Kalbinizi ve ruhunuzu koyduğunuz sözleri insanların söylediğini duymaktan daha büyük bir mutluluk olamazdı. Dört şarkı sonra, bakışlarım Ollie'yi sol ortada, üç sıra geride buldu. Ve lanet olsun, bahsettiği kadın bu muydu - adı neydi -Andrea?

Ne beklediğimi bilmiyordum ama esmer kız göz kamaştırıcıydı. Sadece kıvrımlı vücudunu sergileyen daracık kıyafeti değil, utangaç gülümsemesiyle de.

Konserlerde karşılaştığım çoğu kadının saldırganlık seviyesi, önünde çiğ biftek olan bir pitbull'a benziyordu. Ama o müzikle birlikte nazikçe sallanıyordu, parlak gözleri sadece anı yaşamanın gerçek sevinciyle parlıyordu.

Sonraki iki şarkım, müziğin ruhumu beslemesine izin verdiğim için elektrikliydi. Sesim yerindeydi, grubum tamamen uyum içindeydi. Parmaklarımın gitarın üzerinde tıngırdamasını ve nakaratı çalmasını seviyordum. Bitiş çizgisine doğru koşmanın doruklarını yaşadığımı biliyordum. Bir doksan dakika daha sonra grubumla kutlama yapabilir ve gecikmiş bir tatile başlayabilirdim.

Bir sonraki şarkımı bitirdiğimde Ollie'ye dönüp baktım, ama o telefonunu işaret eden kadınla hararetli bir sohbeta dalmıştı, güzel yüzündeki gözyaşları sahneden bile görülebiliyordu.

Sikerim böyle işi. Benim konserlerimde kimse ağlamaz. Şarkı bittikten sonra sahne amirine bağırdım. "Bir spot ışığına ihtiyacım var."

"Nereye istiyorsun, Deacon?"

"Sol orta, üçüncü sıra. Mavi deri kıyafetli kadın, erik rengi takım elbiseli adamın yanında."

"Hallediyorum."

Spot ışığı onu hazırlıksız yakaladı ve ışıklar üzerime geldiğinde sahnenin kenarına yaklaştım. "Bayanlar ve baylar, bu gece özel bir konuğum var. Bazılarınız onu tanıyabilir."

Öndeki iki güvenlik görevlisine başımla işaret ettim. "Onu yukarı getirin, olur mu?"

Orada afallamış bir şekilde duruyordu ama sonra Ollie telefonunu aldı ve onu biraz itti. Daha önce hiçbir kadının bana doğru itilme ihtiyacı duymadığını söylemeliyim.

Sahneye çıkar çıkmaz ve büyük ekranlarda gösterilir gösterilmez, kalabalığın sesi yükselmeye başladı. "*Melekler Şehri*'nden Andrea Foreman'ı tanıyanınız var mı?"

Kalabalık çılgına döndü. Reality televizyonu yargılamak bana düşmez ama hayranlarımın onu bu kadar takdir etmesi beni şaşırttı. Tek şaşıran ben değildim, çünkü yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Yaklaştıkça uzaktan gördüğümden daha güzel olduğunu fark ettim. Geliştirilmiş bir şekilde değil, doğal güzelliğiyle. Herkesin beklediğini hatırlayana kadar bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Seyirciye oynama zamanı. "Ne duydum biliyor musun Andrea? Son zamanlarda biraz kilo verdiğini ve yeni bekar olduğunu duydum."

Tepkisi sağır ediciydi. Ve ben bile onu kandırmayı başardım.

Dudaklar.

"Ne düşünüyorsun, Los Angeles? Sence bir kadınla tatlı dille konuşabilir miyim? ondan öpücük?"

Kalabalık aklını kaçırmıştı. Çoğuyla son on yıldır birlikte olduğum grup arkadaşlarım bile bu beklenmedik tepki karşısında gözlerini kocaman açarak öylece durdular. Şimdi teslim etme zamanıydı. Asıl soru, istekli bir katılımcım olup olmadığıydı. Bir kez daha, şimdiye kadar endişelenmem gereken bir şey değildi. Mikrofonu kapatarak, "İyi misin?" diye sordum.

Uzun bir nefes verdi. "Sahnedən bana gülümseyeceğini ya da başka bir şey yapacağını sanmıştım."

Sırıtişım kolayca geldi. "Ya da başka bir şey. Yanağına bir öpücük kondurabilir miyim?" Niyetim onu rahatsız etmek değildi ve kalabalık için de sevimli olurdu.

Egomu kırmaya yetecek kadar tereddüt vardı ama aynı zamanda alışkın olmadığım bir meydan okumanın heyecanıyla beni besliyordu. Gözlerini stadyuma dikti, istemeden de olsa o anın beklentisiyle kendi hayatını yaşıyordu.

Sonra döndü, bana doğru eğildi ve yanağıma öptü.

Tabii ki kalbimi tuttum ve sanki başıma gelen en iyi şeymiş gibi davrandım.

Ama seyirciler bunu kabul etmedi. Bir kalp atışı gibi, "Öp onu, öp onu, öp onu" diye bağırmaya başladılar.

"Bunun onlar için işe yaradığını sanmıyorum. Onlara yanaklarından bir öpücük daha vermeyi ya da gerçekten istediklerini vermeyi kabul ediyor musun?"

"Hayranları hayal kırıklığına uğratmak istemem." Onun orantısız sıırıtiş benim de aynısını yapmama neden oldu.

"Hayır, yapmayız."

Ona doğru adım atarak yüzünü çerçeveledim, tüm stadyumun nefesini tutmuş bir şekilde beni izlediğinin farkındaydım. Bakışlarım onunkilere kilitlendi ve ağzımı onunkilere değdirmek için hareket ettim. Hızlıca dudaklarını okşamak niyetindeydim ama birden düşüncelerim kayboldu. Kalabalık uzak bir arka planda kayboldu ve onun yerine odaklanabildiğim tek şey dişlerimin arasına aldığım alt dudağının dolgunluğuydu. Nefes almak için ağzını açtı ve ben de bundan faydalanarak dilimi içeri kaydardım.

Orada bitmeliydi. Hayranları tatmin etmek için fazlasıyla yeterliydi, ama benim için değil. Sanki omurgama canlı bir kablo bağlanmıştı ve

Ayak parmaklarımın ucuna kadar enerjim vardı, anında onu arzuladım.

Boştaki kolumu beline dolayarak onu daha da yaklaştırdım, şimdi vücudunun nasıl titrediğinin farkındaydım. Ya da kahretsin, belki de benimkiydi. Çünkü bu öpücük birdenbire tehlikeli bir noktaya doğru keskin bir dönüş yapmıştı. Öyle ki bacaklarını bana dolmasını ve onu soyunma odama götürüp duvara yaslamamı istiyordu.

Ama birden nerede olduğumu ve bunun tam bir öpüşme seansı değil, sevimli bir gösteri olması gerektiğini hatırladım. Geri çekilmek muazzam bir çaba gerektirdi ama kendimi bunu yapmaya zorladım.

Andrea da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Sadece kulağına doğru eğilerek, "Kameralara gülümse güzelim," diye fısıldadım.

İfadem işe yaradı. Hayata geri döndü, benden talihsiz bir adım geri çekildi ve bir şekilde kendini bizimle birlikte sahnede bulan büyüü bozdu.

Aklım başıma gelince mikrofonu tekrar açtım.

"İşte gerçek bir rock yıldızı kızı böyle öper," diye espri yaptım. Hayranları, rock yıldızı özentisi kocasına yönelik bu açık iğnelemenin her kelimesini yuttu.

Andrea'nın elini tutarak parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm ve onu tamamen bırakmaya hazır olmadan öptüm. Eğilerek fısıldadım, "Ollie seni sonra sahne arkasına getirsin, tamam mı?"

"Tabii. Teşekkürler."

Cevabındaki tereddüt, gerçekten orada olup olmayacağını merak etmeme neden oldu.

Üçüncü Bölüm

ANDREA

Bir an telefonumda eski sevgilimin metresini evimize çağırdığına dair bir haber okuyor ve Ollie'yle durumla ilgilenmek için konseri terk etme konusunda tartışıyordum, bir an sonra ise dünyanın en gözde bekârını öpmek için sahneye çıkarılıyordum.

Keşke Deacon'ın öpücüğü bu kadar inanılmaz olmasaydı. Gelecekteki her randevuyu, seksi bir rock yıldızı gibi öpüşen seksi bir rock yıldızıyla ölçmek ne büyük haksızlıktı.

Ama ben sersemlemişken, o sadece hareketleri yapıyordu. Muhtemelen her konserde aynı numarayı yapmak için bir kız getiriyordu. Bu yüzden konser sonrası için kalmaya zahmet etmemiştim. Gerçeğe dönme zamanıydı.

Bekleyen Uber'e doğru ilerlerken, eğlenceli bir kaçış olduğunu düşündüm. Ollie, Jeff ve Paula'nın hâlâ orada olma ihtimaline karşı eve gitmemem için bana yalvarmıştı ama aslında orası benim evimdi. Benim yatağım. Tanrım, bu düşünce beni hasta ediyordu. Ya Jeff Paula'yla benim yatağımda yattıysa?

Tam güçlü olabileceğimi ve yoluma devam edebileceğimi düşündüğüm anda, geçmiş beni öfkenin derinliklerine sürükleyecek yeni bir yolu açığa çıkaran yeni bir ifşaatla tehdit etti.

Evimin önüne geldiğimde havanın karanlık olduğunu fark ettim ve ön kapıdan içeri girdiğimde tek ses alarımın geldiğini haber veren bip sesiydi. İyi oldu. Belki de burada değillerdi.

Mutfığa girdikten sonra sıkıntıyla çantamı yere bıraktım. Evin dekorasyonunu geçen ay bitirmiştik ve şimdi onu satmak zorundaydık. Elimi haftalarımı harcayarak seçtiğim mermer tezgahın üzerinde gezdirirken gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Bu adil değildi. Evet, ilişkiler biter. Evet, insanların kendi mutluluklarını bulmaya hakları vardı ama kocam benimle birlikteyken kendi mutluluğunun peşinden gitmeyi seçmişti. Ben doktorun ofisinde oturup gelecek hafta tüp bebek yolculuğumuza başlamak için randevu alırken, o ikili bir hayat yaşıyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı ama gözyaşlarımı sildim ve

Tanıdık gereksiz düşüncelerden kaçınmak için kendimi. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu kadar kör?

Hayır. Bu onun hatasıydı. Kocamın yalan söylediğinden ve beni aldattığından şüphelenmediğim için kendimi suçlamak da kurbanı suçlamaktı.

Uzun bir duştan sonra pijamalarımı giydim ve yeni değiştirdiğim yatağıma kıvrıldım. Otomatik olarak telefonuma uzandım, bazıları Ollie'den, bazıları ailemden ve çoğu bilinmeyen numaralardan gelen kırk altı bildirim ve on sekiz cevapsız çağrıya kaşlarımı çatarak baktım.

Bu görüntü beni kocamın beni aldattığına dair haberlerin çıktığı geceye geri götürdü. Paula ile bir barın arkasındaki ara sokakta öpüşürken çekilen bir video ile hayatım alt üst olmuştu.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak Ollie'den gelen ve ekinde bir video klip bulunan mesaja ilerledim. Üzerine tıkladım ve nefesim kesildi.

Video beni bu gece sahnede Deacon Miller'ı öperken gösteriyordu. Kaydı izlemek gerçeküstüydü. Sahneye çıkan kadının ben olduğumu idrak etmek zordu. Sonra gerçek bir rock yıldızı tarafından öpülmekle ilgili repliğini söyledi ve kalabalık çığına döndü.

Son birkaç gündür ilk kez dudaklarımdan gerçek bir gülümseme geçti.

Ollie'nin numarasını çevirdim ve ilk çalışta açtığında rahatladım.

"Kasabanın dilindesin, sevgilim." Sözlerini arka plandaki gürültüden duymak zordu.

"Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

"Şaka mı yapıyorsun? Bana zavallı hissetmekten yorulduğunu söylemiştin. Bunu şu anda yediğin karma pastanın üzerindeki krema olarak düşün. Bu arada, bu gece benimle sahne arkasına gelmediğinde hayal kırıklığına uğramış bir Deacon vardı."

"Evet, doğru." Partisinde olmadığımı fark ettiğinden şüpheliydim. "Şu anda orada mısın?"

"Evet. Ve sahnedeki öpücüğün çok konuşuluyor."

Yüzüm kızarıyor muydu? Belki de sahte de olsa bu desteği hak etmiştim. "Kesinlikle bu ayın en önemli olayıydı."

"Basın bunu yutuyor."

Aldatma skandalı dışında medyada benimle ilgili bir şeylerin yer alması hoş bir değişiklikti. Sonra Ring kamera güvenliğinin ön kapıda birinin olduğunu gösteren cıvıltı sesini duydum. Kaskatı kesildim. "Kahretsın. Jeff burada."

Ollie içini çekti. "Seni yalnız bırakmak onun için çok mu fazla? Sana cehennemi yaşıyor ve duygularını tamamen hiçe sayarak gelip gidiyor mu?"

Kilitleri değiştirmeyi düşünmüştüm ama ortak mal sahipleri olduğumuz için onu yasal olarak evden uzak tutamazdım. Ama günlerdir burada kalmamıştı, neden şimdi? "Umarım unuttuğu şeyi alır ve beni terk eder. yalnız."

Ana yatak odasına yerleşmiş ve tüm eşyalarını misafir odasına taşımıştım. Kesinlikle hoş karşılanmadığı bir eve girmekte ısrar etse bile buraya gelmesi için hiçbir neden yoktu.

Ama öyle olmadı. Sanki her Çeye hakkı varmış gibi büyük yatak odasına daldı ve telefonunu eline alarak Deacon Miller'ı öperken çekilmiş bir fotoğrafımı gösterdi. "Bu da ne böyle Andrea?"

Ona bunun lanet bir telefon olduğunu söylemek dilimin ucundaydı ama bunun yerine omuz silkmeyi tercih ettim.

"Gerçekten Deacon Miller'la aranızda bir şeyler olduğuna inanacağımı mı sanıyorsun? Onun liginde değilsin ve bu beni kıskandırmak için işe yaramayacak. Sadece acınası bir halkla ilişkiler numarası."

Geldiği gibi gürleyerek gitti ve beni titrer halde bıraktı.

"Bir narsisist gölgede bırakılmaya dayanamaz ve kesinlikle kıskançtır. Sanki ondan zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret edemezmişim gibi," diye mırıldandı Ollie telefonda. "Pislik herif."

Partinin arka plandaki gürültüsünden bile hemen tanıdığım erkeksi bir ses, "Kimmiş o pislik?" diye sordu.

"Gitmene izin vereceğim, Ollie. Partinin tadını çıkar." Yakında eski kocam olacak adamın benimle konuşurkenki duygusuzluğu karşısında ağladığımı duymalarını istemediğim için telefonu hızla kapattım.

Telefonum hemen Ollie'nin numarasıyla çalmaya başladı. Cevap verdiğimde duygularım boğazımı tıkadı. "Konuşmak için pek iyi bir ruh halinde değilim."

"Seni havaya ne sokacak?" diye sordu Diyakoz Miller'ın günahkâr sesi.

"Bana telefonda verebileceğinden çok daha fazlasını."

Sözlerime kimin daha çok şaşırdığından emin değildim, ben mi o mu, çünkü aramızda bir sessizlik vardı. Sonra bir kakhaha attı. "Pisliklerle takılmak yerine burada olman için bir neden daha."

Arka plandaki gürültünün sessizleştiğini fark ettim. "İlk kez yanlış bir seçim yapmıyorum."

"Sonuncusu olabilir."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Deacon'la flört etmek resmen yeni favori şeyimdi. "Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

"Eğer kalsaydınız, kalmadığımı öğrenecektiniz."

Kırılan egoma iyi gelmediyse ne olayım. "İyi bir arkadaş olmazdım. Gitmene izin vereceğim, böylece partinde biraz eğlenebilirsin. Bu gece için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, Andi. İyi geceler."

Bana Andi dedi. Kimsenin bana bir kereden fazla seslenmesine izin vermediğim bir şey. Onunla son kez konuştuğumu düşünürsek bunun bir önemi yoktu.

Yarına gelince, geçmişe takılıp kalmayı bırakmanın ve onu geride bırakmak için adımlar atmanın zamanı gelmişti. Bir boşanma avukatıyla görüşerek başlayacaktım.

Dördüncü Bölüm

DEACON

Andrea Foreman ilgimi çekmişti. Ve en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum. Telefon görüşmemizden bir saat sonra, turnedeki son konserimi kutlamayı bitirdiğimde, Ollie'yle birlikte büyük cipimin arkasına oturdum ve bana yakında eski kocası olacak kadın ve tüm durum hakkında bilgi verdi. Eski kocasının bu gece Andrea'yı öpmeme verdiği tepkiye kadar.

Dudaklarımdan bir küfür döküldü. "Onu tanımıyorum bile ve ondan nefret ediyorum."

Ollie başıyla onayladı. "Kitlelere hoş geldiniz. Kurbanları suçlamaktan başka bir şey yapamayan ve boktan eylemleri için hiçbir sorumluluk almayan gerçek bir narsist. Sonra da kıskandığını hissettiğinde sanki ona yeterince acı çektirmemiş gibi ona saldırma cüretini gösteriyor."

"Ya-?" Aklıma gelen çılgın fikirle kendimi durdurdum. Ama Ollie canlandı. "Ne olursa?"

"Boş ver. Şu anda oyun oynamasına gerek yok."

"Hayır, bilmiyor ama aynı zamanda bu akşamki konser kendine olan güvenini yeniden kazanmasında büyük bir yardımcı oldu."

Fikrimi ortaya atmaya karar vermeden önce bir süre düşündüm. "Önümüzdeki Cuma düğünde bana katılması gerektiğini düşünüyordum. Hem eski sevgililerimize onlardan çok daha iyisini yapabileceğimizi göstererek bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

Ollie'nin kaşları havaya kalktı. "İnsanları çıktığınıza mı inandıracaksın?"

"Bırak ne istiyorlarsa onu düşünsünler." Konuştuğum her kadına bunu yaptılar. Magazin basını gerçeği değil, sadece satanı önemsiyordu.

Ollie tereddüt etti. "Sen iyi bir adamsın Deacon, ama Andrea'nın tekrar incinmesini istemiyorum."

"Onu yönlendirmek ya da incitmek gibi bir niyetim yok, söz veriyorum. Yeni bir ilişkiye başlayabilecek durumda olsa bile, bir hafta içinde Avustralya'ya gideceğim ve bir şey başlatmak istemiyorum. Bu sadece göstermelik olur."

İlişkilerim olmuştu ama hiçbir zaman biriyle yuva kurmak istememiştim. Yaşam tarzım turlarla dünyayı dolaşmak ve sonra da

Yazarken haftalarca yalnızlığa ihtiyaç duyuyordum.

Genelde kendi arkadaşlığımı başkalarınınkine tercih ederdim. Bunların hiçbiri uzun vadeli bağlılık için uygun değildi. Çocuklar gelecekte isteyebileceğim bir şeydi, ancak kaotik hayatımla başa çıkabilecek ve hem müzik kariyerime hem de aile hayatıma izin verecek türden bir denge sağlayabilecek birini bulma konusunda iyimser değildim.

Ollie düşünceli görünüyordu. "*Melekler Şehri*'nin kapanış partisi Cumartesi gecesı. Andrea'nın katılma sözleşmesi var ve eski sevgilisiyle birlikte orada olacağı için etkinlikten korkuyor ama belki onu sen götürürsen..." "Bu işe yarar." Bir hafta sonu. İki gece. İki randevu. İki eski sevgili.

Dünyanın onların etrafında dönmediğini öğrenip ikimizin de yolumuza devam ettiğimiz mesajını alabilecek biri.

"Bunun için ikna edilmesi gerekir."

"Çok ikna edici olabilirim." Yine de bir şekilde Andrea'nın zorlanacağını biliyordum. Bu fikir beni onunla konuşmak için daha da heyecanlandırdı.

Beşinci Bölüm

ANDREA

Evliliğim sırasında verdiğim en akıllıca karar profesyonel kariyerime devam etmektir. En azından bu şekilde hala bağımsızlığımı koruyordum ve ileride gelirsiz kalmayacaktım. Evden çalışan bir bilgisayar programcısı olmak, evden çıkmadan işime derinlemesine dalmamı sağladı.

Sokağın karşısında paparazziler kamp kurduğu için hiçbir yere gitmek zorunda olmamam çok iyi bir şeydi. Aldatma skandalı epeyce dikkat çekmiş olsa da Deacon Miller'ı sahnede öpmem beni magazincilerin takip ettiği bir bölgeye fırlatmıştı.

Kansas'ta küçük bir kasaba olan evimi ziyaret etmek cazip gelmişti, ancak annem ve Jeff'in annesi onu affetmem ve Jeff'in yaşadığı bu "evreyi" geride bırakmam gerektiği konusunda ortak bir inanca sahip olduklarından, orası benim için en iyi yer değildi. Görünüşe göre ayrılığımızın kalıcı olduğunu anlamak onlar için zordu.

Bu yüzden Ollie Cuma sabahı bir masaj randevusu önerdiğinde, biraz rahatlama fırsatını kaçırmadım. Masaj spa'sına giderken onun SUV'sinde otururken, kaslarım beklentiyle neredeyse seğiriyordu.

"Bugün beni götürmene gerek yoktu Ollie. Bana masaj hediye etmen yeterince güzeldi." Artık insanlar arabamı bildiğine göre, onu kullanmamak benim için daha iyiydi, ama bir Uber'e binebilirdim.

"Kendi randevularımdan birine giderken yolumun üzerinde, o yüzden sorun olmadı. Ve seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Eğer söz konusu olan hikayeyi kendi açımdan anlatmak için bir röportaj yaparsa, bunu yapıp yapmayacağıma henüz karar vermedim."

Sözleşmem gereği Cumartesi gecesi sezon kapanış partisine gitmek zorunda olmam yeterince kötüydü, ancak yapımcılar bu ilişki hakkında konuşmak için bir görüşme yapmamı istediler. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Öte yandan, Jeff'in hikayeyi anlatan tek kişi olması fikrini de sevmiyordum. Sadece sadık kalamadığı için beni suçlamakla kalmıyor, aynı zamanda bu fırsattan zevk alıyor gibi görünüyordu.

İnsanlara desteklerini takdir ettiğimi ve lütfen mahremiyetime saygı göstermelerini bildiren hızlı bir Instagram gönderisi yazdım, ancak ikincisi imkansız görünüyordu.

"Görüşme söz konusu olduğunda kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle yapmalısın. Ama kapanış partisine gelince, belki biriyle çıkarsın diye düşünüyordum."

"Benimle gelmeyi teklif etmen çok hoş Ollie, ama-"

Kıkırdadı. "Hayır canım, ben değilim. Deacon Miller."

Onun adını duymak bile midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Ollie, büyük ofis binalarının arasına sıkışmış kentsel bir vaha gibi görünen otoparka girdi. Ben yolcu koltuğunda sersemlemiş bir şekilde otururken o motoru durdurdu.

"Hangi dünyada benimle çıkabilir ki?"

"Bunda, aşkım. İçeri girdiğinizde size detayları anlatabilir." "Burada mı? Kaplıcada mı?"

Ellerim çıplak yüzüme gitti. Makyajım yoktu, saçlarım dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve yoga pantolonum daha iyi günler görmüştü. Masaj yaptırmaya gidiyordum, Deacon Miller'ı görmeye değil.

"Ne düşünüyor olabilirsin, Ollie?"

Kıkırdadı. "Bence insanlar sahnedeki öpüşmenizden sonra çılgına döndü ve hala bunun hakkında konuşuyorlar. Neden birlikte vakit geçirerek bundan faydalanmayalım?"

"Dünyanın en ateşli rock yıldızını sahte randevum olarak yanıma almamı mı istiyorsun?"

"Neden önce onunla konuşarak başlamıyorsun? Hadi bakalım."

"Gidiyorum," diye mırıldandım arabadan inerken ve bunu söylemesinin onun için kolay olduğunu düşündüm. Bacakları titremiyordu.

Gergin olmasaydım, spa lobisinin yumuşak adaçayı ve lavanta renklerinin huzurunu takdir edebilirdim. Etrafıma bakındığımda, bu toplantının nasıl gerçekleşmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki Deacon orada, kanepelerden birinde bekliyormuş gibi.

Resepsiyon görevlisi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Günaydın," dedi. **G ü n a y d ı n**. Benim adım Andrea Foreman. Bir masajım var randevu."

Adımı duyunca yüzü değişmedi. Buraya Deacon'la buluşmaya geldiğimi bilmiyor muydu? Belki de Ollie yanlışmıştı. Sonra bana

Odamdaydım ve rock yıldızı köşedeki sandalyede oturuyordu.

Vay be. Hatırladığımdan bile daha ateşliydi. Yırtık kotu ve eski bir Jimmi Hendrix tişörtüyle beni sadece bakmaya itti. Onu kısa bir süre önce sahnede görmüş olmama rağmen, o sırada öylesine şoktaydım ki tüm seksi detayları fark edememiştim. Kahverengi saçlarının "rock yıldızı şıklığında" şekillendirilmiş olması gibi, tepede daha uzun ve zahmetsiz bir şekilde kıvrılmıştı.

Deniz mavisi gözleri koyu renk kirpiklerinin altından ıslıl ıslıl yansıyor ama rockçı imajını asıl satan bebek yüzündeki kırışıklıklardı.

Ciğerlerim hava isteyene kadar bilinçsizce nefesimi tuttum. Yavaşça nefes alarak bakışlarımı onun dövme, kaslı kollarına odaklanmamaya zorladım.

"Selam, Andi."

"Kimse bana böyle seslenemez," diye ağzımdan kaçırdım.

Sırıtsı herhangi bir kadının fantezisinden fırlamış gibiydi. "Belki de benim ilk olmama izin vererek beni onurlandırabilirsiniz."

Cazibe faktörü alışılmışın dışındaydı ve bu basit isteği reddetmeyi zorlaştırıyordu. "Göreceğiz bakalım."

Kapıya doğru bakarken masaj terapistinin bizi bölüp bölmeyeceğini ve böldüğünde rahatlayıp rahatlamayacağımı merak ettim.

"Onlara seansınız başlamadan önce sizinle konuşmak için on dakikaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Umarım Ollie size burada olduğumu söylemiştir ve ben de tam bir sapık gibi görünmüyorumdur."

"O yaptı."

"Oturun lütfen." Eliyle diğer sandalyeyi işaret etti.

Solmuş mavi tişörtümü çekiştirmekten kendimi alamadım. Daha iyi günler görmüştü.

Gözleri hareketlerimi takip etti. "Sizi rahatsız ediyorsam özür dilerim."

"Hayır, hayır, sorun değil." Ama sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bakışlarını benden ayırmaması sinirlerimi bozdu. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Doğrudan konuya giriyor. Bunu sevdim."

"Bu denediğim yeni bir beceri." Artık başkalarının benim için belirlediği sınırlar konusunda rahatmışım gibi davranmayacaktım.

"Belki birbirimize yardımcı olabiliriz diye düşündüm. Sen üvey kardeşimin bu akşamki düğününde benim eşim olursun, ben de yarın akşamki sezon kapanış partisinde senin artı birin olurum."

"Tanımadığın birini neden düğüne getirirsin ki?" Ve eğer şu anda görüştüğü biri yoksa, neden bir randevu alsın ki?

Öne doğru eğildi, dizleri neredeyse benimkilere degecekti. "Romantik bir ilişki içinde olduğum gerçeğini satmam gerekiyor. Öpüşmemizle ilgili dedikodulara bakılırsa, seninle bir ilişkiye başlayabileceğime inanmak çok da abartılı olmaz."

Kaşlarını havaya kalktı. "İnsanların romantik bir ilişki içinde olduğunuza inanmasına neden 'ihtiyaç' duyuyorsunuz?"

Sert bir şekilde nefes verdi. "Eski sevgilim üvey kardeşimle evleniyor ve ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğime inanıyor gibi görünüyor. Biriyle, özellikle de halkın beni birlikte görmekten heyecan duyduğu biriyle ortaya çıkmam bir mesaj gönderir."

Eski sevgilisi onun ailesiyle evleniyordu. Ben de eski sevgilimle uğraşmanın kötü olduğunu düşünürdüm. "Düğüne gitmek zorunda mısınız?"

"Hayır ama annem istedi ve Bryce'ın Nina'yla evlendiği için aptal olduğunu düşünsem de o iyi bir adam. Eğer gelmezsem, herkese bunun sevdiğim kadının başka biriyle evlenmesini izlemeye dayanamadığım için olduğunu söyleyecektir."

Son cümlesinde sağlıklı bir alaycılık dozu olmasına rağmen sormak zorunda kaldım. "Peki onu hala seviyor musun?"

"Hiç yapmadım." İçini çekti, açık sözlü yanıtını yumuşattı. "Sadece üç ay çıktık ve bunun çoğu uzun mesafeliydi. Onun duygularının benimkilerden daha derin bir şeye dönüştüğünü fark ettiğimde dürüst ve açık davrandım." Durakladı. "Ve sana karşı dürüst olacağım. Pazartesi Avustralya'ya gidiyorum."

"Başka bir deyişle, sadece bir hafta sonu için numara yapıyoruz."

"Birlikte zaman geçirmemizin sahte bir yanı yok Andi, ama evet, bu zaman sınırlı olacak."

Kahretsin, yeni benimsediği lakabı takma şekli beni belden aşağı vurdu. Hayır demek için birçok neden vardı ama gerçeklikten kısa bir kaçış ferahlatıcı olabilirdi.

"İşleri nasıl bırakacağız? Basın için mi?" İhtiyacım olan son şey hayatımda daha fazla ayrılık dramasıydı.

"Basına birlikte inanılmaz bir hafta sonu geçirdiğimizi ve iletişimde kalacak arkadaşlar olduğumuzu söyledik - ki umarım öyle olur

doğru olabilir."

Görünüşte kulağa harika geliyordu ama Cumartesi günü benim için duygusal bir rezalet olacaktı. "Yakında eski kocamı yeni metresiyle görmek ve benim duygularımla hiç ilgilenmemek beni yılın randevusu yarışının dışında bırakacaktır."

"Yanınızda birinin olması için bir sebep daha. Yine de bana sorduğun soruyu ben de sana sormak zorundayım. Sezon kapanış partisine neden gittin ki? Kontratla mücadele edemez misin?"

"Sanırım partiye gitmek ve sonra da şovla işimi sonsuza dek bitirmek daha kolay olacak." Ollie imzalanan anlaşmanın bu kısmından kurtulmam için bir yol bulmaya çalışmıştı ama sonuçta avukatlar gerekecekti ve bugünlerde zaten çok fazla avukatım vardı. Saatlik fatura ücretini artıracak başka bir avukata ihtiyacım yoktu.

"Başka bir sezon için dönmeyecek misin?"

"Hiç şansın yok." Gösteriyi Jeff'e olan sevgimden dolayı yapmıştım. Aldatıldığına dair bombanın patlamasından bu yana ilk kez üzerimden bir yük kalkmaya başlamıştı. Artık hayatımın herkesin izlemesi için kronikleştirilmesine izin vermek zorunda kalmayacaktım.

"Her ne kadar Ollie yapımcılıktan temelli ayrılacağımı özel bir röportaj yapana kadar beklemem gerektiğini söylese de - tabii röportaj yapmaya karar verirsem."

Altıncı Bölüm

DEACON

Andrea'nın *City of Angels*'da ne kadar para kazandığı ya da ne kadar süre kamera karşısına geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yapımcıların gelecek sezon bu evlilik dramını oynamayı umacakları ve onu başka bir sözleşmeye bağlamak için ellerinden geleni yapacakları kesindi. Andrea'nın geri dönmeye niyeti olmadığını öğrendiklerinde, hikayeyi uygun gördükleri şekilde ve onun iyiliğini hiç umursamadan manipüle edeceklerdi.

"Ollie iyi tavsiyeler veriyor."

Kıkırdadı. "Bu seninle sahte bir şekilde çıkmayı kabul etmem gerektiğini söyleme şeklin mi?"

"Birlikte vakit geçirmenin eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Kısa bir süre için tereddüt etti. "Sorularım var."

Benimle çıkma fırsatına balıklama atlamamış olması rahatlatıcıydı. "Sor bakalım."

"Bu akşam düğün saat kaçta?" "Saat yedi."

İç çekti. "Siyah kravat mı?"

Başımı salladım ve endişesinin artmasını izledim. Bu noktada bana hayatta olmaz demenin eşiğine gelmişti.

Telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdım. "Ollie saçını ve makyajını yapması için birini ayarlayacak ve sana birkaç elbise seçeneği sunacak. Sana gelebilirler ya da benim evimde de hazırlanabilirsin."

Sevimli alt dudağını çiğnedi ve istemeden de olsa bu seksi hareket karşısında neredeyse yüksek sesle inlememe neden oldu.

"Senin yerin daha iyi olur."

Hâlâ eski sevgiliyle aynı evi paylaştığı düşünülürse bu mantıklıydı. "Saat ikide seni evinden alması için bir araba ayarlayacağım. Böylece buradaki randevunu bitirip eve dönebilirsin. Mekâna gitmeden önce saçını ve makyajını yaptırmak için benim evimde bolca vaktin olacak."

Saçı ya da makyajı için yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Odaya girdiği andan itibaren, makyajsız ya da herhangi bir yapay güçlendiriciden yoksun yüzüyle bile ne kadar güzel olduğunu fark etmiştim. Bu durum özellikle gülümsediğinde ortaya çıkıyordu. Ve bu hafta sonu bunu çokça yapmasını sağlamaya niyetliydim.

"Ne dersin, Andi? Hafta sonu için plan yapmak ister misin?"

Bir nefes verdi ve elini uzattı. "Pekâlâ. Ben de varım."

İşte yine oldu. Elim onunkine dokunduğu anda kusursuz bir enerji nabızı attı. Ama sahnedeki hareketlerimin aksine, hemen geri çekildim. Sahte bir randevu için anlaşılmıştık, başka bir şey için değil.

Andrea'yı masaj randevusuna bırakıp spa'nın arka kapısından çıktım ve Ollie'nin SUV'unun yolcu koltuğuna geçtim.

"Bu öğleden sonrası için bana bir glam ekibi ayarladığına göre her şey yolunda gitti sanırım?" diye sordu hemen.

"Neyse ki hafta sonunu kabul etti." Neden kabul etmeyeceği konusunda endişelendiğimden emin değildim. Ne de olsa düğüne tek başıma gidebilecek yetişkin bir adamdım. Ama onunla daha fazla zaman geçirme düşüncesi beni mutlu etti.

"Ona Nina'nın gelin olduğunu söyledin mi?"

"Tabii ki. Neye bulaştığının farkında olmasını istiyorum. Şimdi söyle bana, Cumartesi günü ben neye bulaşıyorum? Kocasının metresiyle birlikte olacağı partide ona en iyi nasıl destek olabilirim?"

İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, Jeff'in Andrea'nın sempati görmesinden ve kendisinin kötü adam olarak resmedilmesinden nefret etmesi yeterince kötü, ama Andrea'nın bu kadar çabuk hayatına devam ettiğini görünce kesinlikle çılgına dönecek, hem de seninle. Egosu onun değiş tokuş fikrini kaldıramayacak. Sözlerime kulak verin, sinir krizi geçirecek. İyi haber, gerçek yüzünü gösterecek. Kötü haber ise, kızın özgüvenini yıkmaya çalışacak."

Bunu düşününce bile sinirlerim tepeme çıktı.

"Yapabileceğin en iyi şey soğukkanlılığını korumak ve cazibeni kullanmak." "Peki onun yapabileceği en iyi şey?"

"Bağlanmayın. Artık onun hayatı üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğini açıkça belirtin. Evi ve yasal işleri halletmeleri gerekebilir ama artık ona daha fazla zaman ayırmasına gerek yok."

"İyi bir boşanma avukatı var mı?"

Duraksaması beni endişelendirdi. "En iyileri çok pahalı, o yüzden daha makul biriyle anlaştı. Ne kadar iyi olduğunu zaman gösterecek."

Kendime bunun beni ilgilendirmediğini hatırlatmak zorundaydım. Andrea sanal bir yabancıydı ve dışarıdaki sayısız kişi gibi o da boşanmasını çözecekti. "Sanırım daha sonra benim evimde de görüşürüz?"

Gülümsedi. "Tabii ki. İntikam hafta sonunun başlangıcını kaçırmak istemem."

Yedinci Bölüm

ANDREA

"Bunu giyebilmemin imkânı yok." Dar elbisenin üzerime oturduğuna inanamıyordum ama belli ki son birkaç haftada birkaç kilo vermiştim.

Deacon'ın Los Angeles'taki geniş evinde benim için giyinme odasına dönüştürülen yatak odasından çıkarken Ollie telefonundan başını kaldırıp gülümsedi.

Ollie, gardırop için Portia ve makyaj ve saç için Miguel adında bir adamla birlikte Deacon'ın evindeydi. Amaç, temin edilen raftan iki elbise seçmekti. Biri düğün için, diğeri de yarın akşamki parti içindi. Portia bunun seçilmesi daha zor bir kıyafet olduğunu düşündüğü için yarınki kıyafet üzerinde çalışmaya başlamıştı. Haksız da sayılmazdı. Şimdiden dört seçim yapmıştı. İntikam karmaşık bir şeydi.

Siyah ipek elbiseyi tutan askıları çekti. Sırt dekoltesi ve yandan yırtmacı ile elbise, onunla ne tür bir iç çamaşırı giyebileceğim sorusu dışında hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu.

"Seni aldatan piç kurusu eski kocan için mükemmel bir elbise," dedi kalın bir aksanla, ağzından iğneleri çıkarıp etek ucunu ve bel kısmını etiketledi. "Bu gece tadilatını yapıp yarın sabah bırakabilirim."

"Normalde giyeceğim bir şey değil."

Yeni güven kaynağım Portia, iğneleri dişlerinin arasına alarak durakladı. "Aynen öyle."

Ollie ayak bileklerini saran kırmızı tabanlı ve askılı siyah ayakkabıları seçerken, "Bu bir ifade elbisesi," diye önerdi. Ben olmasam bile kıyafet gülünç derecede seksiydi.

Yapabilir miydim? Başarabilir miydim? Jeff her zaman muhafazakâr giyinmem konusunda ısrarcıydı, sanki evli bir kadın olarak aşırı seksi olmamak markamın bir parçasıymış gibi. Beni bir kadın için terk ettiğini düşünürsek bu gülünçtü.

Sürekli olarak vücudunu zar zor giydiği kıyafetlerle sergiliyordu. "Pekâlâ. Yarın gece için siyah elbise giyelim."

Artık intikam kıyafetimi giydiğime göre, sıradaki iş bu akşamki düğün için şık bir kıyafet seçmektir. Gövdesi ışıltılı, kayrak mavisi, A kesim, şifon, dantel, güzel bir kokteyl elbisesi giydim ve yatak odasından çıktım. İşte o zaman Ollie ve Portia'nın artık tek izleyicilerim olmadığını keşfettim.

Doğrudan spor salonundan gelmiş gibi görünen Deacon bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirdi ve yanaklarımın bu inceleme karşısında ısınmasına neden oldu. Daha önce katıldığım düğünler çok daha rahat geçtiği için, "Bu gece için uygun mu?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu mükemmel."

Portia'yı yanağına bir öpücük kondurarak selamlamak için harekete geçti. Portia hızla yatak odasına gitti ve elinde iki giysi torbasıyla dışarı çıktı. "Bu gece için gri takım elbise ve yarın için lacivert yakalı gömlekle siyah pantolon aldım, Deacon."

İkisini de eline aldı. "Harika. Ben duş alıp üstümü değiştireyim."

Deacon gri takım elbisesiyle odaya girdiğinde makyajımı yeni bitirmiş ve saçlarımı yüzümü çerçevelemesi için yumuşak dalları açık bırakılmış bir şekilde toplamıştım.

Vücuduna tam oturmuş gibi görünse de Portia hemen yanına gidip kollarını çekiştirmeye ve ellerini omuz çizgilerinde gezdirmeye başladı. Aynı şeyi bana da yapmış olmasına rağmen, ona bu kadar aşına bir şekilde dokunmasını kıskanmaktan kendimi alamadım.

Sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı aptalca.

Miguel geri çekildi ve yemek masasının üzerine yerleştirdiği aynadaki yansımamı görmeme izin verdi. İşte o zaman adamın tam bir sanatçı olduğunu keşfettim.

Gözlerimin altındaki koyu halkaları yok etmiş ve beni sofistike ve güzel göstermeyi başarmıştı. Tüm düğün tarihi sahte olsa bile kendime olan güvenimi büyük ölçüde artırmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ona küçük bir gülümseme verdim ve duygularımı bastırdım.

Gösterinin hayranı olduğu ortaya çıkan Miguel sırtıttı. "Bu gece güzel bir kelebeksin; yarın vahşi bir kaplan olacaksın."

Ollie kıkırdadı. "Evet, aynen öyle. O halde şimdi toparlanalım ve siz ikinize tanışmanız için biraz zaman bırakalım."

Birkaç dakika içinde, mobil Sindirella ekibim ve halkla ilişkiler ajansım bizi evde tamamen yalnız bıraktı.

"Aç mısın?" Deacon oturduğum ve tırnaklarımın kurummasını beklediğim yatak odasına girdi.

"Düğünde yemek olmayacak mı?"

Kıkırdadı. "Orası saatler uzakta ve ben büyüyen bir çocuğum."

"Ve şimdi bir şeyler pişirmeyi mi planlıyorsun?"

Sırıttı. "Şikayet etmeden yapabildiğim, yemek pişirmeye en yakın versiyon. Gel, sana mutfağı göstereyim."

Buraya gelirken mutfağı kısaca görmüştüm ama şimdi tüm ayrıntılarına baktım: son model krom aletler, güzel beyaz mermer tezgahlar. Örnek bir mutfak gibi görünüyordu, muhtemelen burada dağınıklık biriktirecek kadar uzun süre yaşamadığı için.

"Buraya taşındığımda mutfağı ve banyoyu yeniden yaptırdım."

"Çok güzeller. Burada çok vakit geçiriyor musunuz?" Modern ve temiz çizgiler onun tarzı gibi görünüyordu.

"Yılda birkaç kez annemi görmek için ya da plak şirketimle görüşmem gerektiğinde Los Angeles'a gidiyorum." Buzdolabına gidip et ve peynir çıkardı.

İki sandviçi metodik bir şekilde birleştirmesini izledim. Dünyanın en büyük rock ikonlarından birini sıradan bir şey yaparken görmek garipti.

"Jambon mu yoksa hindi mi tercih edersin?"

"Sanırım pas geçmeliyim." Acıkmıştım ama bekleyebilirdi.

"Vejetaryen misin? Çünkü sana vejetaryen versiyonunu yapabilirim."

Koyu kırmızı -daha önce hiç bu rengi seçmezdim- tırnaklarımı havalandırdım. "Hayır, ama bunları bulaştırmak istemiyorum."

Yüzünde yavaşça bir sırıtma belirdi. "Kolayca çözüldü."

Sandviçi ikiye böldü ve yarımlardan birini bana uzattı. "Ben tutacağım, sen de istediğin kadar ısıracaksın."

Sekizinci Bölüm

DEACON

Yiyeceklerin Andrea'nın manikürünü bozmasını engellemek için bir fikir olarak başlayan şey beklenmedik bir baştan çıkarmaya dönüştü. Aldığı her küçük ısırik onun zevk dolu bir mırıltı çıkarmasına neden oluyordu. Tanrım, onu çiğnerken izlemek bile beni tahrik ediyordu.

Üç lokma yedikten ve bir bardak su içtikten sonra geri çekildi. "Sormam gerekirdi: Bu gece için iyi görünüyor muyum?"

"Çok güzel görünüyorsun." Odaya ilk girdiğimde ne kadar çarpıcı olduğunu fark etmişim ama seyircilerimizin ondan ne kadar etkilendiğini fark etmesini istemiyordum. "Gergin misin?"

"Birazcık. Hayatımı televizyona yansıttığımı düşünürsek buna inanmak zor olsa da, dışa dönük olmaktan çok içe dönük biriyim."

Sandviçin yarısını bitirdim ve diğerine başlamadan önce ona baktım. "Çoğu gün ben de dışarıda olmaktansa evde olmayı tercih ederim."

Kaşları kalktı. "Seni evcimen biri olarak hayal edemezdim ama sanırım kamusal imaj hiçbir zaman gerçek kişiyi yansıtmaz."

"Hayır, öyle değil. Kuşkusuz, yirmili yaşlarımda partilerde kendi payıma düşen zamanı geçirdim ve sayamayacağım kadar çok gece geç saatlere kadar kaldım. Ancak fast food ve alkol için çöp öğüten bir insan gibi davranmak bana zarar verdi. Konserler sırasında nefes nefese kalmaya başladım, uyumakta zorlandım ve tükenmişliğin eşiğine geldim. Otuz yaşına bastıktan sonra beslenmeme çeki düzen verdim ve düzenli spor yapmaya başladım. Sonuç olarak, bugüne kadarki en iyi albümlerimi ve turnelerimi çıkardım. Daha fazla enerji, daha az kaygı ve yaptığım her şeyde kendimi daha mevcut buldum."

Bir şeylerin basına ne kadar kolay sızdığını zor yoldan öğrendiğim için genellikle bazı şeyleri kendime sakladığım düşünüldüğünde, beni bu şekilde aşırı paylaşmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Andrea'daki bir şey ona güvenmemi sağladı.

"Sizin için ne harika bir dönüm noktası. Herkes hayatında bir değişiklik yapma zamanının geldiğini anlayacak kadar öz farkındalık kazanamaz."

Elini benimkinin üzerine koydu, samimiyetinin derinliği gözlerine yansımıştı. Tanrım, Ollie onun özel olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

"Los Angeles'ta kalmayı düşünüyor musun?" Bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek için merakla sordum.

Elini geri çekti. "Mecbur olduğumdan daha fazla değil, ama boşanmayı tamamlamak ve mal varlığımızı düzenlemek biraz zaman alacak sanırım."

"Sence onu dışarı çekecek mi?"

"Evin içinde dolaşıp iddia ettiği her şeyin üzerine yapışkanlı notlar yapıştırmaya başladı bile, yani evet."

"Ciddi misin?" Bir insan ne kadar aşağılık olabilirdi ki, özellikle de hayatını altüst eden kişi o olmuşken.

"Korkarım öyle, ama sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Biri benden bir iyilik istediğinde genellikle bu para ya da iş dünyasından biriyle tanıştırma anlamına gelirdi, ancak Andrea istediğinde "Adını söyle" demekle tereddüt etmedim.

"Bu gece eski sevgilimden ya da koltuk yastıklarım için yaklaşan saçma kavgadan bahsetmeyeceğiz."

Dudaklarım seğirerek sıırttı. "Anlaştık, ama ne yazık ki bu akşam sana aynı ertelemeyi vaat edemem."

"Lafi açılmışken, ne beklemeliyim?"

İçimi çektim, keşke düğünü atlayıp burada kalabilseydik diye düşündüm. Bir film açar, pizza sipariş eder ve oturup konuşurduk. "İyi tarafından bakarsak annemle tanışacaksın. Yanımda birini getirdiğim için çok sevinecek ve muhtemelen sana yirmi tane sorusu olacak. Üvey babam Rob, sana tütsüleyicisinden ve pirzola için hazırladığı barbekü sosunu nasıl mükemmelleştirdiğinden bahsedecek. Üvey kardeşim Bryce seni gördüğüne sevinecek çünkü her ne kadar nişanlısının ona deliler gibi aşık olduğuna inanmak istese de bu benim hayatıma devam ettiğim anlamına geliyor."

"Peki Nina joker mi olacak?"

"Joker demek hafif kalır. Yanıma birini alacağımı biliyor ama tahminimce menajerim ya da bir arkadaşım olduğunu düşünüyor."

"Seni benimle görünce kıskanacak mı?"

"Düğün günü olduğunu düşünürsek, içtenlikle öyle olmamasını umuyorum. Amacım onu kıskandırmak değil; hala ona takılı kaldığıma dair söylentileri bastırmak. Merak etmeyin. Resepsiyonda uzun süre kalmayacağız."

Motivasyonunun sadece dedikoduları bastırmak ve eski sevgilisinin biriyle çıkmasına tepki göstermesini engellemek olmasını takdir ettim.

Kravatını düzeltmeden önce sandviçler için hazırladığı tüm malzemeleri bir kenara koydu. "Birinci gece için hazır mısınız?"

Dokuzuncu Bölüm

ANDREA

Bu gece için hazır mıydım? Şüpheliydim ama bu durum için giyinmişim ve artık geri dönüş yoktu.

"Hazır." Rock yıldızı fantezilerim söz konusu olduğunda, yumruk tokuşturmak için elimi uzatmak listede yoktu. Ama yine de tam bir aptal gibi bunu yapıyordum. Hiçbir şey sahte bir randevuyu ezik bir yumruk tokuşturmadan daha iyi anlatamazdı.

Parmak eklemlerimle buluştuktan sonra sıırttı. "Hadi bir düğüne gidelim."

Deacon gibi bir mega yıldızın şoförü olmasını beklerdim, bu yüzden beni garajına götürdüğünde şaşırdım. "Sen mi kullanacaksın?"

"Her fırsatta. Mekanda güvenlik görevlileri olacak, yani şimdilik sadece ikimiz varız."

"Gittiğiniz her yerde güvenliğe mi ihtiyacınız var?"

"Büyük şehirlerde, evet. Avustralya'da ise hayır."

Sanki özlemiş gibi elini siyah spor arabasının zarif çizgileri üzerinde gezdirdi.

"Çok güzelmiş." Ne tür bir araba olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama pahalı görünüyordu.

"Koştüğünü hissedene kadar bekle." Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve alçak deri koltuğa oturmama yardım etmek için elimi tuttu.

Tanrım, daha önce hiç araba kokusundan tahrik olmamıştım. Ama zengin deri ve parfümünün hafif kokusu arasında duyularım boğulmuştu. Ve bu, Deacon'ın iyi dikilmiş takım elbisesi içinde yaşayan en seksi adam gibi görünerek sürücü koltuğuna kaymasından önceydi. Resmi kıyafetinin bileklerinde görünen deri parçası boyunca uzanan dövmelerle yan yana durması başımı döndürmeye yetti.

Şöyle bir baktı. "İyi misin?"

Hiç de bile. Çünkü bu sahte flört senaryosunda, onunla zaman geçirmenin samimiyetini hiç düşünmemiştim.

"Evet. Tamam." Sesim hiç de inandırıcı gelmiyordu.

Uzandı ve elimi tuttu. "Sana bu gece gergin olmamanı söyledim ama işler öyle yürümüyor, değil mi?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Endişemin kaynağının şimdi arabanın küçük sınırları içinde elimi tutuyor olması ne kadar da ironikti. Bu gece bu kadar çok yabancıyla karşılaşma düşüncesi pek rahatlatıcı olmasa da, bunu yapmak en azından Deacon'la yalnız kalmanın yoğunluğunu hafifletecekti.

"Daha sonra söylemeyi unutursam, bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Düşünceliliği gözünden kaçmamıştı. "Sana söylemeyi unutursam, bugün haftalardır hiç olmadığı kadar gülümsedim, bu yüzden teşekkür ederim."

Parmak eklemlerimi ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirmesini geniş gözlerle izledim. "Tekrar gülümsemeyi hak ediyorsun."

Rahatlama-randevu-hem rahatlama hem de hayal kırıklığı için yeni marine edilmiş kelimem. Arabayı çalıştırmak ve garajdan çıkmak için elimi bıraktığında bu his beni vurdu.

Yola çıkar çıkmaz tekrar konuşmaya başladı. "Ollie bir köpeğin olduğundan bahsetti?"

"Ben biliyorum. Adı Callie. Yaklaşık iki yıl önce kurtardığım bir çoban kırması ve çok sevimli."

"İsmi veremeyeceğim kişi onun için seninle dövüşmeyecek, değil mi?"

Eski sevgilimden bahsederken dans edişini takdir ettim. "O her zaman benim köpeğim oldu ve evlat edinme belgesinde benim adım yazıyor, bu yüzden avukatım sorun olmayacağına inanıyor. Ama kim bilir?" Bu noktada kartlarımı gösterecek değildim ama Callie'yi elimde tutmak için sahip olduğum her maddi varlıktan vazgeçebilirdim. "Avustralya'da hiç evcil hayvanınız var mı?"

"Keşke. Ama sık sık yollarda olduğum için hayatım buna pek elverişli değil. Ama orada yirmi üç dönümlük bir arazim var, bu yüzden işler yavaşladığında birkaç hayvan sahibi olmanın güzel olacağını düşünmüşümdür hep."

"Mini inekler almalısın. Çok sevimliler. Ve belki birkaç tavuk, oh, ve tabii ki bir sürü köpek."

Kıkırdadı. "Görünüşe göre şehir dışına taşınmayı tercih ediyorsun."

"Gerçekten isterim. Kurtarılmış hayvanları kabul edebileceğim bir barınak kurma fikrinden hoşlanıyorum."

"Ev aslında nerede?"

"Kansas'ta küçük bir kasaba ama geri dönmeyi düşünmüyorum. Sanki..."

"Başarısızlık," diye bitirdi sözlerini, ifadesinde empati vardı.

"Evet. Sanırım eski sevgilimle orada birlikte büyüdüğümüz için ondan ya da anılardan uzaklaşıyormuşum gibi hissetmeyeceğim. Ya da

beklentiler. Annem bile onun için savaşmam gerektiğini düşünüyör -sanki aldatan biri için ikinci bir şans otomatik olmalıymış gibi."

Başını bana doğru çevirdi. "Bunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil. Ama ailesiyle aynı sokakta oturuyor ve tekrar birlikte olursak onun için daha kolay olur. Bu tür bir baskı her gün duymak istediğim bir şey değil. Sanırım Los Angeles'tan ayrıldığımda yeni bir başlangıç yapmak istediğimi söyleyebilirsiniz. Neyse ki işim uzaktan, bu da her yerden çalışabilmemi mümkün kılıyor."

"Günlük işine devam mı ettin?"

Şaşkınlığına güldüm. "Evet, ben bir programcıyım."

"Güzel. Ne tür şeyler programlıyorsun?"

"Online perakende mağazaları için web sitesi tasarımı yapıyorum. Şirketim küçük işletmelerle sözleşme yapıyor ve ben de proje bazında çalışıyorum. Çalışma saatleri esnek ve bundan keyif alıyorum."

"Web sitemi güncellemei sağlamalıyım."

"Söyleyin, sahte randevu, biz de gerçekleştirelim."

Kıkırdadı ve trafikte ilerlerken kendimi arabada onunla birlikte rahatlarırken buldum. Ta ki radyoyu açıp şarkıya eşlik etmeye başladığı ana kadar. Vay be. Bu adam için ototune yoktu; o gerçek bir anlaşmaydı, yetenek her seksi nota ile dökölüyordu.

"Bana şarkı söylemeye ne zaman başladığını anlatır mısın?" Onun hakkında bir şeyler okuyabilirdim ama bana kendi hikayesini anlatmasını istedim.

"Küçükken kilisede şarkı söylemeye başladım ve koro şefi annemi bana ders aldırması için teşvik etti. Liseye geldiğimde, ki garip bir şekilde buradan sadece birkaç mil uzaktaydım, bir müzik grubu kurdum ve üniversitenin ikinci yılında bir plak anlaşması için okulu bıraktım."

"En sevdiğin kısmı ne?"

"Şarkı yazmak. Tek bir nota bile söylemesem, yine de sanat yaratmam gerekirdi."

"Avustralya size ilham veren bir yer mi?"

"Öyle. Çünkü oraya gittiğimde insanlar bana el sallıyor ve selam veriyor ama market alışverişi yaparken ya da ayak işlerini hallederken bana ünlü biri gibi davranmıyorlar. Anonimlikle ilgili bir şey beni yeryüzüne indiriyor ve mütevazı, yaratıcı alanıma girmeme izin veriyor."

"Turnede olduğunuz ve şehirden şehre seyahat ettiğiniz için tek başınıza kalma şansınız pek olmuyor sanırım. Muhtemelen boş bir odanın ve sessizliğin size eşlik etmesi güzeldir."

Onuncu Bölüm

DEACON

Avustralya'ya dönmeyi neden bu kadar çok istediğimi çok iyi biliyordu. Kendimi ona ziyaret etmesi gerektiğini söylerken buldum. Çok aptalcaydı. Böyle bir davet ona karışık bir mesaj gönderirdi. Oradaki inzivam benim kaçışımdı, başkalarıyla paylaştığım bir şey değildi.

GPS'i kontrol ederken kalan kısa mesafeye ve gecenin zor kısmının başlamasına doğru ilerleyen saate bakarak yüzümü buruşturdum. "Gösteri zamanına beş dakika kaldı. Hazır mısınız?"

Doğrulup vizör aynasından makyajını kontrol etti. "Sanırım öyle. Beni nasıl tanıştıracaksın?"

Güzel soru. "En iyisi belirsiz olmak ve sadece randevum olduğunu söylemek."

Özel girişin kapısına geldiğimizde içim arabayı doldurdu. Çok sayıda hayran çoktan yola dizilmişti ve beni görünce çılgına döndüler. Kameralar her açıdan parlıyordu. Nina'nın hepsinin burada olması için telefon ettiğini öğrenmek beni şaşırtmazdı.

Andrea oturduğu yerde çömeldi. "Beni görürlerse, medeni durumumu göz önünde bulundurarak beni buraya getirmen hakkında söyleyecek çok şeyleri olacağından eminim."

"İnsanların ne düşündüğü ya da ne söylediği umurumda değil. Benim için önemli olan senin nasıl hissettiğin." Kapıyı geçtikten sonra özel araba yoluna girdik ve vale alanına çektik. Kapımı açmadan önce ona döndüm. "Bu da demek oluyor ki, eğer bu senin için çok fazla olursa, söyle. Tamam mı?"

Başını salladı, geyik gözleri arabayı geri sürmeme ve onu incinmişlikten, haksız yargılardan ve sahip olduğunu sandığı ama onu en çok koruması gereken kişi tarafından ihanete uğradığı hayattan çok uzaklara götürmeme neden oldu.

Valenin şoför kapımı açma sesi araya girdi ve ikimizin de gerçek dünyaya geri dönmesine neden oldu. Ben valeye teşekkür edip Andrea'nın arabadan inmesine yardımcı olmak için aceleyle diğer tarafa geçerken o da gülümsemeye devam etti.

Dudaklarını ayırarak bana bakışı kalbimin boğazıma kadar çarpmasına neden oldu. En son ne zaman bir kadına karşı gergin olmuşum? Yine de buradaydım, ona dokunma bahanesiyle neredeyse başım dönüyordu. Elinin titremesiyle onu kendime çektim. "Göz kamaştırıcısın ve seninle çıkmaktan gurur duyuyorum."

İşte oradaydı. Dudaklarından içten bir gülümseme döküldü. "Teşekkür ederim."

Los Angeles şehir merkezinin kalbinde, eski bir katedralden etkinlik mekânına dönüştürülen Vibiana'daydık. Bu etkinliğin özel kalmasını ve halkın kapının dışında kalmasını sağlamak için tuttuğum güvenlik ekibinin bir parçası olan iki adamıma başımı salladım.

Bizi iş kıyafeti giymiş, kulaklık takan ve gülümseyen bir kadın karşıladı. "Bay Miller, bu taraftan lütfen."

Andrea, tören için dekore edilmiş geniş bir avluya yönlendirildiğimizde tarihi salonlara bakarak, "Vay canına, burası çok güzel," diye fısıldadı.

"Öyle." Annem son birkaç hafta boyunca bana bu yerle ilgili her şeyi anlatmıştı, belli ki planlamaya dahil olmaktan heyecan duyuyordu.

Rehberimiz bizi beyaz sandalyelerin sıralandığı yere götürdü. Çoktan oturmuş birkaç kişi vardı ama törene daha vakit olduğu için çoğu ayakta konuşuyordu. Avluya baktığımda tanıdık bir yüz göremedim.

"Zamanı geldiğinde bu sıradaki herhangi iki koltuğa oturabilirsiniz," dedi yer gösterici. "Arka tarafta bar açık ve tören yaklaşık otuz dakika içinde başlayacak."

"Teşekkür ederim." Yalnız kaldığımızda kendimi tekrar Andi'nin elini tutarken buldum. Ne diyebilirdim ki? Ona dokunmak için bir bahane bulmak hoşuma gidiyordu. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Kimse duygularımı umursamadan yükümlülüklerimi yerine getirmeye alışmıştım. "Ben iyiyim. Burada yanımda olman, dakikaları saydığımı unutmamı kolaylaştırdı."

"İstedığınız kadar kalabiliriz."

"Anneme yemekten sonraya kadar kalacağıma söz verdim. O zaman burayı uçuralım ve Take 'n Shake'te milkshake alalım diyorum."

Gözleri parlıyordu. "Randevumuzun en güzel kısmı bu olacak gibi görünüyor. Nasıl bir lezzet arıyorsun?"

Tam cevap verecektim ki uzun bir elbise giymiş bir kadın yaklaştı. Nedimelerden biri olduğunu düşündüm. "Merhaba, ben Jen ve böldüğüm için özür dilerim Deacon. Annen kısa bir konuşma yapman için beni gönderdi."

"Oh, tamam." Andi'ye döndüm. "Gelip annemle tanışmak ister misin?" Lisede bizi götürmesi için ona ihtiyaç duyduğum zamandan beri annemi bir kadınla tanıştırmamıştım ama Andrea'yı onunla tanıştırmak doğal gelmişti.

"Oh, um, seninle özel olarak konuşmak istediğini belirtti," diye araya girdi Jen, açıklama yapmak zorunda kaldığı için utanmış görünüyordu.

Andrea parmaklarımı sıktı. "Her şey yolunda. Git onunla konuş. Ben iyi olacağım."

"Tamam." Jen'i yan koridorlardan birinde takip ettim. Gergin görünüyordu, ben de sıradan bir sohbe başladım. "Günün nasıl geçti?"

"İyi. Beni takip et."

Beni büyük bir odaya ve odanın dışında açılan bir kapıya yönlendirdi. Kendimi bir labirente girmiş gibi hissetmeye başladım ve büyük bir giyinme odasına girdiğimde kandırıldığımı anladım. Burası gelin süitiydi. Jen etrafta dolanmadı, girdiğimiz kapıdan geri çıktı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Neler olup bittiğine dair iyi bir fikre sahip olmama rağmen, Nina ayrıntılı giyinme perdesinin arkasından sadece gelin-beyaz korsesi ve dantelli jartiyerli çoraplarıyla çıktığında hala orada şok içinde duruyordum.

Uzun sarı saçları ve ince, süper model çerçevesiyle her zaman çarpıcı bir kadın olmuştu, ama aletim kıpırdamadı. Onun yerine büyük yeşil gözleri ve keyifli gülümsemesiyle Andrea'ya geri dönmek için sabırsızlanıyordum. "Ne istiyorsun Nina?"

Enjekte edilmiş dudakları somurtmaya çalıştı. "Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?"

"Bugün senin düğün günün ve sen karşımda iç çamaşırlarınla duruyorsun. Neden?" Cevabı zaten biliyordum ama söylemek zorunda kalırsa kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark edeceğini umuyordum.

"Çünkü bu senin son şansın." Bu saçma ultimatomu vurgulamak için ellerini kalçalarının üzerine koydu.

Başım çoktan hayır anlamında sallanmaya başlamıştı. "Böyle bir şey olmayacak. Buraya seni seven ve hayatının geri kalanını onunla geçirmeye hazır olduğuna inanan Bryce'ı desteklemek için geldim. Eğer durum böyle değilse, koridorda yürümeden önce bunu ona söylemeye borçlusun."

Eğer ahlaki bir pusulası olsaydı, kendini suçlu hissederdi, ama bunun yerine öfkesi patladı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ama sözümü unutma, beni kaybettiğine pişman olacaksın."

Şimdi ona ne kadar istemediğimi söylemenin zamanı değildi. Bunun yerine buradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyordum, özellikle de Nina'nın gerçek bir olay çıkarmaya hazır olduğunu görebildiğim için. "Her şey gönlünüzce olsun."

Süitin kapısının dışında Jen'e başka bir nedime daha katılmıştı. Ben dışarı çıkarken ikisi de koridorda gözlerini dört açmış duruyordu ve arkalarına bakma zahmetine bile girmediler. Harika, şimdiden dedikoduları hayal edebiliyordum. Doğruca daha fazla insanın toplandığı avluya yöneldim.

Andi oturduğu yerde kaldı. "Merhaba," diye kocaman bir gülümsemeyle selam verdi ama gülümsemesi bir anda kayboldu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, artık döndüğüme göre." Elim otomatik olarak onun elini tuttu. Bu hızla bir alışkanlık haline geliyordu.

Gözleri yüzümü aradı. "Annenle her şey yolunda mı?"

"Aslında görmek için geri götürüldüğüm kişi o değildi," diye fısıldadım, yüzleşmeden dolayı adrenalinim yükselmişti.

"Gelin mi?"

"Korkarım

öyle."

"Oof. Anladığım kadarıyla geldiğiniz için teşekkür etmiyor ve size en iyi dileklerini sunuyor çünkü yaklaşan düğün günü hayatının en mutlu günü ve herkesin de aynı şeyi hissetmesini istiyor."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıpırdadı.

"Haklısın." "Üvey kardeşine söyleyecek misin?"

"Çıkmaya başladıklarında Bryce'ı onun hakkında uyarmaya çalıştım ve o da beni kıskançlıkla suçladı. Bugünkü bir konuşma felaket olurdu." Gitmek istiyordum.

"Ayrılırken olay çıkaracağınızı ve düğünü engellemeye çalıştığınız ve istediğinizi elde edemediğiniz şeklinde olayı çarpıtacağınızı umuyor olabilir."

Andrea'nın algısı tam isabetliydi ve bana hemen çok ihtiyacım olan sakinliği getirdi. Eski sevgilim drama istiyordu ve ben bunu ona vermeyi reddediyordum. "Bana tepki vermemem gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim."

Elimi sıktı. "Bugün senin sakinleştirici keçin olabilirim, yarın da sen benim olabilirsin."

"Benim neyim?"

"Sakinleştirici keçi. Bilirsin, 'baa.'"

Dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü. Çok sevimliydi ve rastgele patlaması kalan gerginliğin uçup gitmesini sağladı.

On Birinci Bölüm

ANDREA

Gerçekten de *People Magazine*'in yılın en seksi erkeği ödülüne mi ağladım?

Evet, evet vardı.

Bu aptalca bir yumruk tokuşturması ve aşağılayıcı bir "baa" idi. Bir gün belki komik bir hikâye olacaktı ama bu arada yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

"Sakinleştirici keçi tam olarak nedir?"

Bir peni için, bir pound için. "Yarış atlarının kolay ürktüğü bilinir, bu yüzden bazen onları keçilerle tanıştırlar çünkü keçiler onları sakınleştirebilir." Bunu nereden bildiğimi hatırlayamıyordum ama sanki ileride kullanmak üzere bilgiyi özümsemiş gibi bilgece başını salladı.

Adama bir daha miyavlama. Bir daha miyavlama.

Belki de sakınleştirci keçiye ihtiyacı olan bendim, çünkü gelin odasından döndükten sonra elimi tuttuğundan beri ateşimin yükseldiğini hissediyordum ve şimdi servis ettiğim bu saçma kelime salatasıyla daha da kötüleşiyordu. Söylemeye gerek yok, kaygım bilinmeyen bir bölgeye doğru yükseliyordu.

Başparmağını bileğimin iç kısmına sürttü ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Keçiler senin küçük ineklerini tamamlayacak gibi görünüyor."

Etrafımızdaki insanlar yerlerini almaya başladılar, bu da bana daha fazla keçi muhabbeti yapmama engel oldu.

Sol tarafta bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başladı ve koltuklar dolmaya başladı. Şık, kısa sarı saçlı yaşlı bir kadın, kocası olduğu anlaşılan takım elbiseli bir adam tarafından koridordan aşağıya doğru götürülüyordu. Büyüleyici mavi gözlerine bakılırsa, Deacon'ın annesi olduğuna şüphe yoktu.

Bu hipotezi doğrularcasına, oğluna doğru ıslıl ıslıl bir gülümseme gönderdi ve ön sırada, önümüzde, kocasının yanında yerini aldı. Ardından geleneksel siyah-beyaz smokinli erkekler geldi ve yüksek bir sahnenin ortasında duran nikâh memurunun yanlarında yerlerini aldılar.

Bakışlarım damada odaklandı. Bryce iyi görünömlü bir adamdı ama Deacon'ın tam zıttı olamazdı. Sanki biri seksi kötü çocuk, diğeri ise onun temiz giyimli, Toyota-Prius kullanan muhasebecisiydi.

Düğün marşı çalmaya başladığında hepimiz ayağa kalkmıştık. Gelin, babası olduğı tahmin edilen smokinli yaşlı bir adamla birlikte koridorda yürümeye başladı. Göz kamaştırıcıydı. Uzun boyu, heykelsi vücudu ve sırtına doğru kıvrılmış uzun sarı saçlarıyla bir dergi kapağındaki zarafette olduğı gibi. Bir Barbie gelin bebeğini ele alalım, onun tıpatıp aynısıydı.

Tutkulu damat onu gördüğünde Noel sabahındaki bir çocuk gibi parladı. Birkaç dakika önce Deacon tek bir kelime etse kızın her şeyi iptal etmeye hazır olduğunu bilmediğı için adama karşı bir empati hissettim.

Bu aşk üçgeninin gerçek zamanlı olarak ortaya çıkışını izlemek beni hem onun için üzgün hem de ona kızgın hissettirdi. Kimse aptal yerine konulmayı hak etmiyordu.

Deacon sanki ruh halimin değiştiğini hissetmiş gibi destek olmak için elimi sıktı. Tekrar yerimize oturduk ve Nina'nın bakışlarının bize doğru döndüğünü, hemen Deacon'a odaklandığını ve bana, ellerimizin birleştiğı yere doğru kaydığını gözden kaçırmadım. Yirmi adım öteden bile kıskançlığın alevlerini hissedebiliyordum.

Sonra bunun onun düğünü olduğunu ve evlenmek üzere olduğı adama konsantre olması gerektiğini hatırlar gibi oldu. Yeniden odaklandı ve bir gülümseme yaptırdı.

Daha önce hiç bu kadar acı verici bir törene katılmamıştım. Saatle ölçüldüğünde çok uzun değildi ama hayatının en büyük hatalarından birini yapmak üzere olan bir adamı izleme hissi dakikaları yavaşlatıyordu. Ya da belki de gergin hissettiren şey, her an kaçıp kaçmayacağını merak etmektir.

Bittiğinde uzun bir nefes aldım. Yeni karı koca koridorda yürürken Bryce en büyük ödölü kazanmış gibi görünüyordu ve Nina, Deacon'ın ayağa kalkıp "itiraz ediyorum" diye bağırmasına sinirlenmiş görünüyordu.

"Bu çok acı vericiydi," diye fısıldadı Deacon nefesinin altından, sadece benim duyabileceğim şekilde.

duymak.

Bunu tekrar söyleyebilir.

Etrafımızdaki insanlar ayağa kalkmaya başladı. Deacon'ın annesi arkasını döndü. ve oğluna gülümsedi. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Eğildi ve ona sarıldı. "Seni gördüğüme sevindim."

Geri çekildikten sonra tanıştırma faslına geçti. "Andrea, bu annem Vivian ve kocası Rob."

İkisi de bana doğru sıcak gülümsemeler fırlattı. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Siz de- Oh, fotoğraflar için çağırıyoruz." Durakladı. "Aile fotoğrafı çektiirmek istemezsiniz herhalde?"

Deacon kıkırdadı. "Hiç şansın yok, ama seni resepsiyonda bulacağım ve birlikte bir tane alacağımızdan emin olacağız."

Onun uzlaşmasından memnun görünüyordu. "Anlaştık. İkinizle de bir süre sonra görüşürüz. biraz."

İnsanlar sıralardan çıkıp güzel bahçeye girmeye başladıklarında Deacon elimi tuttu ve beni yalnız kalabileceğimiz başka bir koridora çekti.

"Ya bir içki içmeye ya da kaçmaya hazır görünüyorsun," dedim.

Gülümsemesi çabucak geldi. "İkisi de harika olur, ama içki, annemle bir fotoğraf, hızlı bir yemek ve sonra senin için de uygunsa ayrılabiliriz."

Her zaman bir şeyler hakkında ne hissettiğimi kontrol etmesi çok sevimliydi. "Bu gece ne kadar kalmak istersen senin için buradayım."

"Teşekkür ederim." Kolunu uzatmadan önce derin bir nefes aldı.

Kapalı resepsiyon salonu beyaz ve gümüş renklerle güzel bir şekilde dekore edilmişti. Sonuç hem zarif hem de sofistikeydi. Böyle abartılı bir düğünün nelere mal olduğunu ancak hayal edebilirim.

Gelin partisi dışarıda fotoğraf çektirirken etrafta dolaşan konuklara tepsiler dolusu meze ve şampanya ikram eden siyah kravatlı sunucular tarafından karşılandık. İnsanların Deacon'la tanışmak ve onu rahatsız etmeden merhaba demek istemeleri çok hoştu.

Deacon kibardı ve konuştuğu herkese beni eşi olarak tanıtmak için zaman ayırdı. Bana yönelen meraklı bakışlara şahit oldum ve hepsinin kim olduğumu ve ilişkimizin durumunu merak ettiğini açıkça gördüm. Sevgilim elini ya benim elimden ya da sırtımdan çekmedi, her zaman mükemmel bir centilmendi.

Ana kapılar açılıp gelin tarafı içeri girdiğinde DJ müzik çalmaya başladı. Gelin ve damat girişlerini yaparken, yüz ifadelerindeki zıtlık bir kez daha dikkatimi çekti. Damat neşe ve mutluluk saçarken, gelin temkinli bir gülümseme takınmıştı. Nina'nın Deacon'la göz göze gelene kadar odayı nasıl incelediğini anlamak mümkün değildi.

Çenesi kalktı ve omuzları dikleşti.

"Hiç bu kadar kararlı görünen bir gelin gördüğümü sanmıyorum," diye fısıldadım ona. Ne yapmak için, emin değildim. Deacon'ı kışkırtmak mı, mutlu görünmek mi, reddedilmesini umursamıyormuş gibi görünmek mi? Bir tepki ruleti çarkını izlemek ve hangi duyguya düşeceğini merak etmek gibiydi.

"Onunla bir daha konuşmak zorunda kalmadan buradan çıkmayı umuyorum."

Bize kötü kötü baktığını düşünürsek, bu olasılığın kocaman bir hayır olduğunu söyleyebilirim.

Neyse ki Deacon'ın annesi ve üvey babasıyla birlikte oturuyorduk, bu da yemek servis edilirken fotoğraf çekmemizi ve rahatça sohbet etmemizi kolaylaştırdı. En azından annesi basit bir soru olması gereken şeyi sorana kadar.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Deacon masanın altından elimi tuttu, bu artık bir alışkanlık haline gelmişti.

"Aynı halkla ilişkiler temsilcisini paylaşıyoruz. Onu son konserime götürdüğünde, onu sahneye çektim ve binlerce hayranımın önünde öptüm. Daha sonra onu düşünmeden edemedim ve benimle çıkmayı kabul edene kadar onu rahatsız etmeye devam ettim. İşte şimdi buradayız."

Kendi rolümü oynamayı hatırlamadan önce ağzım neredeyse açık kaldı, şarabımdan bir yudum aldım ve açıklamasına gülümsedim.

Vivian göz kırparak, "Bir kez olsun seni kovalarken görmek güzel," dedi. "Hâlâ Pazartesi günü Avustralya'ya gitmeyi planlıyor musun?" Adamın burada kalacağından umutlu gibiydi.

"Öyleyim."

Yaklaşan ayrılışıyla ilgili başka bir açıklama yapmadı. Yalanını genişletmediği için rahatlamış olsam da, onu bir daha asla göremeyeceğimi hatırlattığı için hayal kırıklığına uğradım.

Aslında, boş ver. Onu çok görüyordum. Televizyonda, reklamlarda ve dergilerin kapaklarında, ama iletişimde kalacağımıza inanacak kadar hayalperest değildim.

Somon ve risotto'dan oluşan lezzetli bir yemeğin ardından DJ, gelin ve damadın ilk dansının zamanının geldiğini anons etti.

Bu sırada, tamamen siyah takım elbiseli ve kulaklık takan iri yarı bir adam Deacon'la konuşmak için yanına geldi.

Adam uzaklaşırken iç geçirdi. "Belli ki bir süre daha buradayız. Güvenlik, çitlerden atlayan bazı aşırı hevesli fotoğrafçılarla ilgileniyor."

"Özür dilerim." Gitmek için sabırsızlandığını biliyordum.

Diğerleri de dans pistine katılmıştı. İkinci yavaş şarkının başında Deacon elimi çekti. "Gecikmenin bir faydası olabilir. Benimle dans eder misin?"

Hiç bir kadın böyle bir davete hayır demiş miydi? "Çok isterim."

Anneme on yıllık dans dersleri için teşekkür edebilirdim, böylece artık Deacon'ın ayak parmaklarına basmaktan kaçınabilirdim. Onun kollarında olmak bende uçma, karıncalanma hissi yarattı.

Birkaç dakika sonra, "Bu akşamı nasıl özetlersin?" diye sordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bakışlarım soluma kaydı, gelin profilime hançerler fırlatıyordu. "Annen çok tatlı, üvey baban da iyi birine benziyor ve evet, barbekü konusunda takıntılı. Üvey kardeşin için üzülüyorum, onunla tek kelime bile etmemiş olmana rağmen gelinden hoşlanmıyorsun, oh, ve risotto ile somon çok lezzetliydi."

Gülmekten başını arkaya attı, bu hareket dikkatlerin üzerimize daha fazla odaklanmasına neden oldu. "Bu gece geldiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. En parlak nokta sizdiniz."

Deacon'la bu kadar rahat olmam ve bu kadar iyi anlaşıyor olmamız şaşırtıcıydı. Belki de bunun ne olduğu ve daha da önemlisi ne olmadığı konusunda net beklentilere sahip olmak için söylenecek bir şey vardı. "Bir şey değil. Oh, ve geliyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Şarkı bittiğinde gelin ve damat bize doğru geliyordu.

"Merhaba Deacon. Bugün geldiğiniz için teşekkürler," diye selamladı Bryce ve elini sıkması için uzattı.

"İkinizi de tebrik ederim. Çok güzel bir düğün oldu. Sizi tanıştırayım. Bu Andrea-"

"Bryce'a düğünden önce nasıl konuştuğumuzu anlatıyordum," diye araya girdi Nina, sanki kimsenin benim kim olduğumu bilmesine gerek yokmuş gibi.

Deacon bunu kabul etmedi. "Dediğim gibi, bu Andrea. Andrea, bu Bryce ve eşi Nina."

Nina'ya değil de Bryce'a olan aşinalığını vurgulaması kasıtlı bir nüanstı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diye teklif ettim.

Nina'nın çenesini sıkmasına bakılırsa, bu duygu kesinlikle karşılıklı değildi. "Sen de Andrea," dedi Bryce nezaketle.

Deacon'ın kolunu belime dolamasını hiç kaçırmadım.

Nina ön planda ve merkezde olmasını istediği konuyu henüz bitirmemişti. "Dediğim gibi, Deacon düğünden önce beni görmek için geri geldi."

Deacon hiç istifini bozmadı. "Evet, belli ki nedimelerden biri beni annem yerine size götürdüğünde bir karışıklık olmuş. Ama neyse ki Andrea'nın dönmem için uzun süre beklemesi gerekmedi." Eski sevgilisine kiminle birlikte olduğunu hatırlatmak istercesine elini belimde bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Drama yaratma girişimleri başarısız olunca Nina yeni bir taktikle bana döndü, sözlerinden zehir damlıyordu. "Tanıdık geliyorsun Amanda. Sen şu reality yıldızının aldatılan karısı değil misin?"

Deacon konuşmak üzereydi ama ben elini tuttum. "Benim adım Andrea ve evet, onun sadakatsizliği nedeniyle ayrıldık, ki bu kesinlikle neşeli bir ortamda gündeme getirilecek bir konu değil. İkinizi de tebrik ederim. Güzel bir düğün."

Deacon havadan sudan konuşmayı bitirmişti. "İkinizi de ayrılmadan önce yakalayabildiğimize sevindim."

"Gidiyor musun? Pasta daha kesilmedi." Nina'nın sesi neredeyse çaresizdi.

"Evet, özür dilerim ama Pazartesi günü ayrılmadan önce Andrea ile birlikte geçireceğimiz zaman kısıtlı, anlayışla karşıolarsınız."

Nina gözlerini kısarak empati kuruyormuş gibi yaptı ve bana hitap etti. "Deacon seni Avustralya'daki inzivasına davet etmediğinde bunu kişisel algılama. Orada yaşadığı onca yıl boyunca sadece bir sevgilisini bu özel yere davet etti."

Başka bir deyişle, onu oraya götürmüştü.

Deacon sertleşti. "Aslında Andrea birkaç hafta içinde bana katılacak."

Şimdi ne diyeceğim? Kadının geri çekilmesinden, adamın niyetinin onun değiştirildiğini bildirmek olduğu anlaşılıyordu. Sol elindeki yepyeni evlilik yüzüğü olmasa onun için üzülebilirdim.

Bu bariz yalanın akışına uymaya çalışarak, "Burası hakkında benimle paylaştığı onca şeyden sonra, bizzat göreceğim için heyecanlıyım," diye ciyakladım.

"İkiniz için de ne kadar heyecan verici. Geldiğin için tekrar teşekkürler, Deacon. Seninle tanışmak çok güzeldi Andrea." Bryce gelininin koluna girdi. "Diğer konukları selamlayalım mı?"

Bir an için Nina'nın yeni kocasından kurtulup olay çıkarabileceğini düşündüm. Ama sanki bu savaşı kaybettiğini fark etmiş gibiydi. Asıl soru, savaşı bırakmaya hazır olup olmadığıydı.

"Evet, tabii ki. Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

Onlar döner dönmez Deacon hiç vakit kaybetmedi. Annesi ve üvey babasıyla vedalaşmam için bana yol gösterdi, diğer katılımcılardan bazılarıyla birkaç fotoğraf çektiirmek için durakladı ve ardından beni park yerine doğru koşturdu. Güvenlik ekibine başıyla işaret ederek artık serseri fotoğrafçıların toplanmasını beklemeyeceğini belirtti.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla ona yetişemiyordum. Sonunda fark etmiş gibi durdu. "Kahretsin, özür dilerim Andi."

Çılgılık atan ayaklarım beni irkiltti. "Her şey yolunda."

"Gerçekten öyle değil." Beklenmedik bir hareketle beni ayağımdan kaldırıp kollarına aldı ve son birkaç adımda valeye doğru ilerledi. Deacon sanki bunu yaparken yetişkin bir kadını dengelemek son derece normalmiş gibi bileti ona uzattı. "Daha iyi mi?"

Ayaklarım için, evet. Ona olan çekimim için, hiç de değil. "Beni taşımak zorunda değilsin."

Oh, tatlı bebek mini inekler, yüzünü indirdi ve boynuma sokuldu. Tırnaklarının hassas tenime çarpma hissi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Gözlerimi kapattım ve tüm zaman ve mekân kavramlarını kaybettim - ta ki o an klik, klik, klik sesiyle kesilene kadar.

Deacon beni nazikçe yere bıraktı ve yaklaşık yirmi metre ötedeki fotoğrafçıyı görmek için döndük. Adam fotoğrafını çektikten sonra el salladı ve izinsiz fotoğraf çekmek için gizlice girdiği özel yoldan aşağı doğru koşmaya başladı.

"Sanırım bu yarına kadar magazin gazetelerinde olacak." Hesap cüzdanını çıkarıp arabasını getiren adama bahşiş verdi. Deacon'a kapıyı tuttuğu için teşekkür ederek yolcu tarafına geçtim.

Arabayla uzaklaşırken sessizdik.

On İkinci Bölüm

DEACON

Kravatım kapıdan geçene kadar takılı kalmadı. Los Angeles yollarında ilerlerken sevgilime baktım.

"Beni Avustralya'da ziyaret etmenle ilgili yorumum için özür dilerim." Niyetim yalanı ortaya atmak değildi ama Nina beni sinirlendirmişti ve kendime engel olamamıştım.

"Anladığım kadarıyla oraya getirdiğin tek kadın o ve hepimizin bunu bildiğinden emin olmak istedi."

"Bahsetmediği şey ise hiç davet edilmemiş olmasıydı. Ona dört haftalığına gideceğimi söyledikten sonra habersizce çıkageldi. Jestine minnettar olmadığım için olay çıkardıktan sonra ona ilişkimizin bittiğini söyledim."

"Vay canına. Ziyaret ediyormuşum gibi görünmek istemene şaşmamalı. Umarım birlikte mutlu olabilirler."

Güzel bir duyguuydu, ancak bu geceki maskaralıklar göz önüne alındığında, şüphelerim vardı.

Andrea vızıldayan telefonunu çantasından çıkardı, kağıtlarını çattı ve sesi sonlandırdı, görünüşe göre aramayı sesli mesaja gönderdi. Ama hemen yeniden vızıldamaya başladı.

"Eski sevgilin mi?"

Sanki bir metin okuyormuş gibi yere baktı ve orada ne varsa iç geçirdi. "Evet, belli ki vale istasyonundaki fotoğrafımız yarına kadar beklememiş. Şimdi internette ve Jeff bir şekilde kızgın mı? Anlamıyorum."

"Bu kadar çabuk ilerlemeni beklemiyordu." Eve döndüğünde bu pislikle uğraşmak zorunda kalabileceğini duymak beni kızdırdı. "Evde mi?"

"Henüz değil, ama yolda olduğunu söyledi."

"Bu gece benim evimde kalabilirsin. Seçebileceğin üç misafir odam var. Ayrıca, yarınki partiye benim evimde hazırlanmak daha kolay olabilir." Ona karşı duyduğum çekimle zaten mücadele ettiğim düşünülürse bu en iyi plan değildi ama eski sevgilisiyle takılacağı alternatiften de nefret ediyordum.

"Köpeğim ne olacak?"

"Getir onu. Çitle çevrili bir arka bahçem ve bolca yerim var."

Yüz hatları rahatlamıştı. "Sakıncası olmayacağına emin misin?"

"Hiç de değil."

Andrea'nın evine girdiğimde içimi bir kıskançlık duygusunun kaplayacağını tahmin etmemiştim. Nötr tonlarda zevkli bir şekilde dekore edilmiş, hem rahat hem de gösterişli parçalar birbirine karıştırılmıştı. Mutfak son teknoloji cihazlarla yeni yenilenmiş gibi görünüyordu, ancak beni gülümseten rahat havlular ve mini inek tuzluk ve biberliklerdi. Kişiliği kesinlikle kendini gösteriyordu.

Andrea'nın yıllar boyunca eski sevgilisiyle biriktirdiği, etrafa saçılmış diğer kişisel dokunuşlara bakarken boğazıma asit kaçtı.

Neyse ki, orta boylu, kahverengi-siyah, uzun tüylü bir köpek geldi ve sallanan kuyruğu ve sallanan diliyle havayı dağıttı.

"Merhaba güzelim." Kulaklarını kaşımak için diz

çöktüm. "Bu Callie. Callie, bu da Deacon."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Odayı tararken neredeyse her mobilyanın üzerindeki sarı yapışkan notları fark ettim. "Bunlar bahsettiğin yapışkan notlar mı?"

Gözlerini devirdi. "Evet, Jeff'in istediği eşyalar üzerinde hak iddia etme yöntemi."

Sadece bu odada bile düzinelerce not olmalıydı. Yakından bakınca blok harflerle yazılmış "JEFF" yazısını görebiliyordum. "Bu ne tür bir saçmalık?" Onu aldatmış ve evliliklerini mahvetmişti, şimdi de bir şeyler mi iddia etmek istiyordu?

"Son zamanlarda onun tarzı bu."

İçimden bir öfke geçti ama sonra onun hakkında konuşmama konusunda daha önce yaptığımız anlaşmayı hatırladım ve düşüncelerimi durdurdum.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Eşyalarımı toplamak için yukarı çıkıyorum."

"Bana doğru yönü gösterirsen, sen bunu yaparken ben de Callie'nin eşyalarını alırım."

Callie'nin yatağını, yemeğini ve bulaşıklarını topladıktan sonra onu kısa bir tuvalet molası için dışarı çıkardım. Sonra onu arabamın küçük arka koltuğuna yerleştirdim.

Andrea elinde küçük bir bavul ve spor çantasıyla merdivenlerden indi, ben de ikisini de elinden aldım.

"Callie'nin saçlarının güzel deri koltuklarınıza bulaşmaması için kendi arabamla gelebilirim."

"Bir şey olmaz. Çoktan yüklendi bile. Bu arada ayakkabıların güzelmiş." Hâlâ resmi elbisesini giymesine rağmen topuklu ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giymişti. Bu beni gülümseten bir bakıştı.

"Ayaklarım topuklularla hiç iyi olmadı. Muhtemelen gitmeliyiz. Jeff bizi ön kapı kamerasından görmüş olacak."

Çıktık ve o da ön kapıyı kilitledi. "Kamera mı dedin?" "Evet, şu kapı zili kameralarından biri."

Düşünmedim, sadece hareket ettim, ellerimle yüzünü çerçeveledim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. İşte yine oradaydı. İlk öpüşmemizin büyüğü. Ancak bir kez daha zamanımız kısıtlıydı.

Geri çekilirken Andi'nin bakışları karşısında neredeyse inleyecektim; gözleri hâlâ kapalı, dudakları sanki öpücüğün bitmesine hazır değilmiş gibi açıktı. "Hadi gidelim." Sesim kalındı, tüm vücudum adrenalinle uğulduyordu.

Andi arabaya bindikten sonra sessizleşti ve ben de doğaçlama öpücüğümünden pişman oldum. Burada olgunlaşmamış bir pislikle uğraşmak zorunda kalıyordu; duygularını düşünmek yerine şov yapan başka birine ihtiyacı yoktu.

"Kameranız için o küçük gösteriyi yaparken bencildim. Özür dilerim." "Sorun değil. Bir yanımda bunun onun işine yaradığını düşünüyor."

"Bu onun işine yarıyor. İlişkide olduğu kadını tanıyor musun?" Sözüm buraya kadmış. "Boş ver. Sormamalıydım."

"Sorun değil. Açıkçası, birilerinin tüm ayrıntıları basından duymadığını bilmek rahatlatıcı. Paula diziyeye sezon ortasında başka bir oyuncu ile çıkmaya başladığında dahil oldu. Başta kimse onu umursamadı çünkü biraz aptaldı ve tüm erkeklerle flört ediyordu. Bunu onun genç ve saf olmasına ve sanırım ilgiye susamış olmasına bağlıyordum. Programda olmanın en kötü yanı da buydu. Ekran zamanı için yarışan tüm susamış insanlar. Her neyse, onunla arkadaş oldum çünkü sakinleştirici bir abla etkisi yaratabileceğimi düşündüm. Hatta kadrodaki diğer kadınları da ona bir şans vermeleri için ikna ettim."

"İlişkiden hiç şüphelenmediniz mi?"

"Ne yazık ki hayır. Hatta Paula Paskalya için bana geldi ve yemek masama oturup tüp bebek yolculuğumuz hakkında sorular sordu. Arkadaşım olmaya başladığını düşünmüştüm. Oysa sadece onunla vakit geçirmek için bana yakınlaştığını çok az biliyordum."

Yutkunmam acı vericiydi. "Hamile kalmaya mı çalışıyordun?"

"Sürecin başlamasına sadece haftalar kaldı."

Bir kez daha kıskançlık alevlendi. Andrea'yla çok az zaman geçirmiştım ama onun harika bir anne olacağını biliyordum. "Özür dilerim, Andi."

Uzun bir nefes verdi. "Ben değilim. Onunla birlikte ebeveynlik yapmaya çalışmayı hayal bile edemiyorum. Sanırım zamanlama bir umut ışığı sayılabilir. Şimdi, o zaman, talepkâr görünme riskini göze alarak, birinin bana milkshake sözü verdiğine inanıyorum?"

Kıkırdamam arabayı doldurdu. "Evet, hanımefendi."

Los Angeles'tayken milkshake almak gibi basit bir şey bile büyük bir olaya dönüştü. Kasiyer benim olduğumu anladığı anda tüm personel fotoğraf çekmek için cama koştu. Aldırmadım ama Andrea'nın tepkisini merak ediyordum. Meğer inanılmaz bir centilmenmiş, fotoğrafları çekmeyi ve insanların telefonlarına atmayı teklif etti.

Garajıma girdiğimizde motoru durdurdum, kapıyı kapatmak için düğmeye bastım ve Andrea'ya döndüm.

"Kurabiye ve krema aroması nasıl?"

"Lezzetli. Tadına bakmak ister misin?"

Fincanını sunmak istediğini biliyordum ama bunun yerine doğrudan ondan alma fırsatını değerlendirdim. Dudaklarının soğukluğu, öpücüğün sıcaklığıyla lezzetli bir yan yanaydı.

"Bu hâlâ numara mı?" Soruyu öpücüklerin arasında sordu.

"Seni o sahnede ilk kez öptüğümünden beri gerçekten numara yapmıyorum." Çenesini kavramak için geri çektim. "Ama çok şey yaşadın ve seni incitmek istemiyorum Andi."

"Seni öpmek son birkaç günün en güzel kısmı. Sahte de olsa değil."

Sırtışı bulaşıcıydı ve aniden tekrar öpüşmeye başladık. Hissettim Arabamda öpüşen bir genç gibi. Savaşığım cazibe kükreyerek canlandı ve bu sefer kendimi tutmam için hiçbir neden yoktu.

Onu daha derinden öptüğümde boğazının arkasından gelen yumuşak miyavlama, onu içeri almak için beni endişelendirdi.

On Üçüncü Bölüm

ANDREA

Bu oluyordu. Deacon beni öpüyordu. Bu sefer gerçekten, durmak için hiçbir neden olmadan. Onun arabasında olmamız ve sevgili köpeğimin olay yerinde rehine olması dışında.

Deacon benimle aynı anda garajda olduğumuzu hatırlıyor gibiydi. "Bir dakika burada kal."

Kapımı açmak için saniyeler içinde arabadan inip etraftan dolandı. "Bu elbiseyi çıkarmanı istiyorum. Sen Callie'yi al, ben de onun yatağını alayım. Geri kalanını sonra gelip alırım."

Arabadan inmeme yardım etmek için elimi tuttu, Callie'nin doldurulmuş yatağını kapmak için uzandı ve bizi koridora, mutfığa ve doğrudan ana yatak odasına götürdü.

Callie benimle aynı odada olmaktan memnundu ve yere konur konmaz pofuduk yatağına uzandı.

"Nerede kalmıştık?" Bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi öpüşmemize geri döndü. Ben de tam onun yanındaydım. Milkshake tadındaydı; çikolata, nane ve onun birleşimi duyularıma zarar veriyordu.

Parmakları fermuarımı çekiştirdi, askıları omuzlarımdan aşağı kaydırmadan önce yan tarafıma doğru çekti. İpek vücudumdan aşağı süzülerek yerde birikti.

"Tanrım, sen bir hayal gibisin," diye tısladı, dantelimin üzerinde öpücükler bırakarak Sütyen.

Vücudum soyunma fikrini tamamen kabul etmesine rağmen Deacon'la sevişirken beynim müdahale etmekle tehdit ediyordu. Yeni biriyle, üstelik mükemmel bir erkek örneğiyle seks yapacağım için endişeliydim. Bunu görmezden gelmeye çalıştıkça, fiziksel tepkim daha fazla devreye giriyordu.

"Titriyorsun," diye mırıldandı, gözlerime bakmak için geri çekildi.

Olamaz. Bir hafta sonum vardı ve her şeyin tadını çıkarmayı planlıyordum. "Aldırma. Niyetimin bu olduğunu biliyorum."

Alnını benimkine bastırdı. "Konuş benimle, Andi. Bana ne hissettiğini söyle."

Oh, adamım. Ne kadar dürüst olmalıydım? Eğer durursa, dürüst olduğum için kendimi affedebileceğimden emin değildim ama bunu ortaya koymazsam, endişenin beni tüketeceğinden emindim. "Sen bunu yaptığım ikinci erkeksin. Ve bunu çok istiyorum ama gerginim."

"O zaman seni rahatlatmama izin ver. Yatağa otur, güzelim."

Heybetli, kral boy yatağın ayak ucundaki lüks yatak takımına oturdum ve önümde diz çökmesini izledim. Sanki bir fantezi filmindeymişiz gibi, öne doğru eğilip külotumun üstünden kokumu içine çekmeden önce ceketini çıkardı.

"Bunu yapmadan önce duş almalıyım." Tüm erkeklerin temiz olmayı tercih ettiğini varsayıyordum, bu yüzden başını yavaşça salladığında yaşadığım şoku hayal edin.

"Amımı nasıl sevdiğimi biliyor musun?"

Gulp. "Hayır mı?"

"Amını sabun gibi değil, am gibi kokarak ve tadarak yemek istiyorum. Bacaklarını aç ve seni tatmama izin ver."

Resmen şimdiye kadar söylenmiş en ateşli sözler.

Başparmaklarını iç çamaşırımın iki yanına geçirerek kumaş parçasını bacaklarımdan aşağı çekti ve yerde bir yerde kaybetti. Bakışları bir an benimkilerle buluştuktan sonra tekrar merkezime kaydı.

Sıcak bir nefes ve kalçalarımın iç kısmına kelebek öpücükleriyle başladı. Hâlâ titriyordum ama bu noktada sinirden çok uyarılmaktan dolayı titriyordum. Deacon yavaşça, dilinin bilinçli vuruşlarıyla hareket etti. "Çok iyi," diye nefes aldı, diliyle, dudaklarıyla ve dişlerinin narin tenimde dolanmasıyla beni kızdırdı.

Bu lezzetli işkenceden öleceğime inanmıştım ki, işi tamamen değiştirdi ve parmağını içime sokarak gerçek bir saldırı başlattı. "Çok sıkısın."

Bir an "uh- huh" gibi ezik bir şeyle karşılık vermek üzereydim ki, klitorisimi dudaklarının arasına hapsettiği için nefesim kesildi. Bu arada dili hiç merhamet göstermiyordu.

Parmakları aynı anda beni çalıştırıyordu. Normalde böyle bir noktaya gelmem biraz zaman alırdı ama aniden yüzü amıma gömülmüş haldeyken doruğa ulaşıyordum. Dünyanın en seksi erkeğiyle orgazm olduktan sonra, mükemmel bir buğulu parıltıyla kaplı vücudumun sofistike, şehvetli bir titremesiyle zarif bir inilti çıkarmalıydım, ama çok terli değil.

Gerçekte o kadar yüksek sesle çığlık attım ki zavallı köpeğim güvenliğim için endişelenerek mızımızlanmak üzere yatağın yanına koştu. "Sorun yok kızım," dedim.

Nefes nefese, doğrulmaya çalışarak ama hâlâ güçlü bir şekilde serbest bırakıldığı için kasılıyordu.

Deacon bu durum karşısında kıkırdarak yüzümün kızarmasına neden oldu. "Sakin utanayım deme. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi."

"Kadınlara yakışmayan çığlıklarımın köpeğimi travmatize ettiğim kısım ya da komşularınızın muhtemelen yan tarafta bir cinayet işlendiğinden şüphelendikleri için 911'i aradıkları kısım."

"Ah, şansına pencereleri tam da bu nedenle ses geçirmez hale getirdim." O kadar soğukkanlıydı ki kaşlarım çatıldı.

Sonra kahkahalarla kendini ele verdi. Benimki de onu izledi ve gerginliği bozdu.

Ama Deacon ayağa kalkıp soyunmaya başladığı anda esprilerim kayboldu. İzlemek için dirseklerimin üzerine çıktım, striptizin gerçek bir gösteri olması için sadece bir kova patlamış mısıra ihtiyacım vardı.

Teni altın rengindeydi, sayısız renk ve desenden oluşan dövmeleri bir kolunun tamamını kaplıyor ve göğüs kaslarının üzerine yayılıyordu. Hararetli bakışlarımı aşağıya doğru sürüklerken, sadece televizyonda ya da dergilerde görebileceğiniz türden karın kaslarının dalgalanışına bakarak ağzımın suyu aktı. Ama bunlar gerçektir.

"Üç hafta içinde gitmiş
olacaklar." "Ne demek
istiyorsun?"

"Yani, her gün antrenman yapmadığım ve yediklerime dikkat etmediğim bir tatil midesine sahip olmaktan mutluluk duyacağım. Bunun yerine mutlu bir şekilde karbonhidrat cennetinde olacağım."

"Bunu sanki şimdiye kadar söylediğin en seksi şey değilmiş gibi söylüyorsun."

Sırtışlarımız birbirine uyuyordu. En azından boxer'ını çıkardığı ve ağzımın açık kaldığı noktaya kadar.

Bir mega rock yıldızının büyük bir aleti olmasını beklemek haksızlık olurdu ama Deacon Miller bunu fazlasıyla karşıladı. Küçük olan tek şey, aklımın arkasında içime sığacak mı endişesiydi.

"Çok güzelsin." Ağzımdan çıkanlar adama bağırmak kadar kötü değildi ama hiç de pürüzsüz değildi. Seksi yatak odası şakaları benim uzmanlık alanım değildi.

Eli, sertleşmiş boyunu kavradı. "Evet, en çok neyi seviyorsun?"

Bakışlarım, önümde kendini yavaşça okşayan adamın görüntüsünden ayrılamıyordu. "Gözlerin mi?" Mırıldanarak söyledim.

Gülmekten başını geriye attı. "Ego konusunda cehennem gibisin Andi." Gülümsemem orantısızdı. "Yine de bir şekilde iyileşeceğini düşünüyorum."

Daha da yaklaşarak parmak uçlarımı kaslarının ve inanılmaz mürekkep işçiliğinin üzerinde gezdirme şansı verdi. Vücudu deliceydi.

Tenini okşarken, kollarındaki damarlara ve dokunuşumla nasıl esnediğine hayret ettim. Çekingen bir şekilde ellerimin izlediğı yolu ağzımla takip ettim. Teni ilahi bir tada sahipti. Sonra dilim meme ucunun üzerinde kayarak keskin bir şekilde nefes almasına neden oldu. Güneye doğru hareket etmeye çalıştım ama beni tekrar dudaklarına doğru çekti.

Tanrım, adam öpüşebiliyordu.

Dilindeki tadım arzumu daha da körükledi. Gitar telleriyle kaplı parmakları tenimi okşuyor, tepeden tırnağı lezzetli karıncalanmalara neden oluyordu. Bunun gerçek olduğundan tam olarak emin değildim. Sahte öpüşmelerden seks yapmaya nasıl geçmiştik?

Hiç vakit kaybetmeden komodininden bir folyo paket çıkardı ve benim aklıma gelmeyecek bir beceriyle prezervatifi taktı.

Yatağı tırmandıktan sonra bacaklarımı ayırdı ve açıklığımda kendini çentikledi. Her seferinde lezzetli bir inç ilerleyerek, boyutuna uyum sağlamamı bekledi.

Nefesimi yuttu, küçük bir acı ölçüsü öpücüğünün ezici zevkiyle karıştı. Dolgunluk daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu.

Tamamen oturduğunda ikimiz de rahat bir nefes aldık. O hareket etmeye başlayana kadar bu hissin yoğunlaşabileceğine inanmıyordum. İlk başta yavaşça, vücudum onun etrafında gerildikçe temposu yoğunlaştı. Aldığım zevk tarif edilemezdi. Sonra gidip kalçalarımı kaldırarak ve daha derine iterek bunu katladı.

Ellerim pazularından omuzlarına doğru iniyor, her hamlede tüm vücudunun nasıl esnediğini hissediyordum. Tokalaşan tenin çıkardığı sesler, pahalı kolonyasının kokusu, öpücüğünün kalıcı tadı ve içimdeki derinliğı tüm duyularımı aynı anda ateşe verdi.

"Yaklaşıyorum." İlk orgazmımdan bu kadar kısa bir süre sonra tekrar oluştuğına inanamıyordum.

"Ben de." Vücutlarımızın arasına uzandı ve şeytani bir hassasiyetle klitorisimin etrafında dolaştı.

Milyonlarca parçaya ayrılmadan önce alt tarafım kaskatı kesilmişti. Hırıltısının ve doruk noktasını içime işlerken vücudunun nasıl gerildiğinin belli belirsiz farkındaydım. Bağırışlarım bu sefer susturulmuş olsa da, kesinlikle hala yüksek taraftaydılar.

"Bu inanılmazdı," diye mırıldandı, yavaşça dışarı kaydı ve yanıma uzandı.

"Öyleydi," diye cevap verdim, sadece kafamda olmadığına şükrederek.

Bir süre öylece uzandık, birbirimize sokulduk ve nefes alış verişlerimizin normale dönmesine izin verdik. Sonra Deacon alnıma bir öpücük kondurarak yataktan çıktı ve prezervatifi attığını tahmin ettiğim banyoya doğru gitti.

Yatağa geri süründü, beni kendine yaklaştırdı ve boynumun kıvrımını öptü. "Ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Sözlerine inanmak istedim. Ama eski sevgilisini görmüştüm. Uzun boylu, zayıf, sıfır kıvrımlı. Şüphelerimi sezmiş gibi, vücuduma sardığım çarşafı çekti.

"Bana inanmıyor musunuz? O zaman sana göstermek zorundayım." Evet, lütfen.

Bölüm On Dört

DEACON

Şarkı yazmaya on iki yaşındayken başladım ve bir ritmi ya da bir dizeyi aklımdan çıkaramıyordum. Çoğunlukla bir hikayeden, bir yerden ya da bir duygudan ilham alır, sonra bunları bir ritim ve kafiyeli sözlerle hayata geçirirdim. Yaratıcı süreç herkes için farklıydı ama benimki genellikle yalnız kalmamı gerektiriyordu. Zihnimi her türlü müdahale veya kesintiden arındırmam ve yaratıcı sürecime aşırı odaklanmam gerekiyordu.

Yine de bu sabah bunların hiçbiri olmadan ilham almıştım. Gitarımı elime alıp birkaç akor tıngırdatırken sabah ışığının Andrea'nın burnundaki hafif çilleri nasıl gösterdiğini ve tenini nasıl parlattığını gözlemlemek için ilham aldım.

Uyandığında ve gülümsediğinde, sanki ilk satırımı önümde yazıyormuşum gibi hissettim.

Öpülesi dudaklarından dağınık saçlarına kadar Andrea Foreman göz kamaştırıcıydı. Bu konuda hiçbir fikri olmaması, özgüveninin gelişmesini izlemeyi sarhoş edici hale getiriyordu.

Yatakta doğrulup oturdu, çarşaf ne yazık ki muhteşem vücudunu örtüyordu. Dün gece iki kez ırzına geçtiğim ve neredeyse bitirmediğim bir vücut.

"Uyandırdıysam özür dilerim." Az önce ne kadar seksi görüldüğü düşünüldüğünde özrüm pek de gerçekçi gelmedi.

Dudaklarında beliren yavaş gülümseme ona olan arzumu alevlendirdi. "Uyanmak için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Gitarı duvara dayadım ve yatağa geri süründüm, eğilip ona bir öpücük verebilmek için üzerine çıktım. "Daha iyi bir yol düşünebilirim."

Eğer sadece bir hafta sonumuz olsaydı, ondan olabildiğince fazla yararlanmaya kararlıydım.

Çarşafı sıyırıp çıplak bedeninin tüm görüntüsünü ortaya çıkarırken, bakışlarımı onunkilere kilitlemek için gözlerimin aşağıya inmesine izin vermeden önce duraksadım. "Benim gördüklerimin bir kısmını görebilseydin, evimde çıplak dolaşır ve vücudunla gurur duyardın."

Ne demek istediğimi anlatmak için göğsünü öptüm ve bağımlılık yapan amcığının üzerinde gezinene kadar durmadım.

"Bırak da duş alayım," diye itiraz etti.

Gözlerimi devirdim. "Sana amımı nasıl sevdiğim hakkında ne demiştin?"

Gözleri irileşti ama vücudunun titremesinden tahrik olduğunu anlayabiliyordum. "Söyle bana, Andi."

"Tadının am gibi olmasını seviyorsun."

Bana sözlerimi söylemesi çok tahrik ediciydi. "Çok doğru. Ve seks gibi kokması ve dün gece içinde olduğum için dudaklarının şişmiş olması onu karşı konulmaz kılıyor."

Dilimi dikişlerinin arasında gezdirdim. "Çok lezzetli."

"Tanrım. I-" Dudaklarımı klitorisinin etrafında birleştirip nazikçe emdiğimde çarşafı pençeledi.

"Sen ne? Söyle bana." Onun sözlerini istemekle bencillik ediyordum ama elimde değildi. Eski sevgilisi görüldüğünün yarısı kadar açgözlüyse, cömert bir sevgili olmadığı kesindi.

"Hiç böyle hissetmemiştim. Bu kadar tüketilmiş ve bunalmış, ve, Tanrım-"

İki parmağımı içine soktuğumda vücudu titredi. Gitar çalmaktan daha tatmin edici bulduğum çok az şey vardı, ama bu, bu başka bir seviyeydi. "Benim için çok ıslaksın. Çok hazırsın."

"Evet," diye inledi.

"Saçımı tut ve bana ne kadar gelmek istediğini göster."

Parmakları saçlarıma dolanıyor, çekiştiriyor ve masaj yaparak arzusunun derinliğini gösteriyordu. Özür dilemeden istediğini almasını izlemekten daha ateşli bir şey olamazdı.

Parmaklarım G noktasını bulmak için duvarına doğru kıvrılırken, tembel vuruşlar ve tıkanmış klitorisine karşı hızlı yalamalar arasında gidip geldim. Acımasızca, saldırıma teslim olana kadar onu becerdim, orgazmının dalgaları onunla oynamaya devam ettiğim durgun yolla çekildi.

Elini başımdan çekti, ağzıma boşalırken saçlarımı çekerek kontrolünü kaybettiğini hissetmeyi ne kadar sevdiğimi düşününce bu biraz utanç vericiydi. Şimdi dirseklerinin üzerinde doğrulup kapüşonlu gözlerle bana bakıyordu. Derinliklerinde şaşkınlığa benzer bir şey yansıyor.

Üzerimde sadece beli lastikli pazen pijama altlarım olduğu için, onları kalçalarımın altına kaydırarak hızlıca çıkarabildi. Ama ben de yardım ettim, geri kalan kısmını çıkarıp

yere. Sonra bana uzandı, elini şaftımın etrafına sardı ve başparmağını dairesel bir şekilde ovarak başını nazikçe kızdırdı.

Sonra bir baktım, ağzını ucuna doğru indirmiş. Şimdi bu his karşısında soluk soluğa kalma sırası bendeydi. Sanki doğru yaptığını onaylarcasına bana baktığını görmek delicesine tatmin ediciydi.

"Ağzın cennet gibi." Abartmıyordum. Etrafımı saran sıcak, ıslak bir mükemmellikti. İltifatlarımın altında kendine olan güveninin artması daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Bağımlılık yapıyordu ve çok tatmin ediciydi. "İşte böyle bebeğim, daha sıkı kavra beni."

Söyleneni yaptı ama sonra beni nefessiz bırakan ve yatağa tutunmamı sağlayan beklenmedik bir derin boğaz darbesiyle şok etti. "Lanet olsun, Andi."

Küfürlerimi serbestçe savurdum. Bu kadının birkaç saat içinde utangaç bir baştan çıkarıcıdan seksi bir tanrıçaya dönüşmesi beni hayretler içinde bıraktı.

Onun sallanışı kendimi kontrol etmemin son kırıntılarını da çözmekle tehdit ediyordu ama taşaklarımı yaladığında işim bitmişti. "Boşalacağım."

Ne bekleyeceğimden emin değildim ama beni boğazının derinliklerine alıp emerek kurutması öyle değildi. Zevkime karıştırabileceğim her türlü küfürle karışık onun adını sayıkladım.

Ağzını yavaşça sikimden çekti ve yukarı baktı, sanki bir damlasını bile kaçırma düşüncesine dayanamıyormuş gibi dudaklarını sildi. Neredeyse tekrar boşalıyordum.

"İyi mi?"

Sorusu kırılganlıkla sarılmıştı. Yüzünü ellerimin arasına alarak yüzündeki siyah saçları düzelttim. "İnanılmaz."

Savunmasızlığı ve güveninin birleşimi beni neredeyse suskun bıraktı. Bu kadının nasıl bir hediye olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve aniden bir hafta sonunun yeterli olmayacağının farkına vardım.

Daha sonra onu kendime doğru kıvırdım ve tekrar uyuyakaldığında gülümsedim.

Hiç uyuyamadan yataktan çıktım, hızlıca bir duş aldım ve Callie'yi işini yapması için birkaç dakikalığına dışarı bıraktım. Elimde kahvemle dışarıda dururken Pazartesi günü ayrılacağımı ve Andrea'yı nasıl özleyeceğimi düşünmemeye çalıştım.

Bu fikir aptalcaydı. Harika bir kadındı ama onu çok az tanıyordum ve bir hafta sonu için anlaşılmıştık, daha fazlası için değil. Yine de Los Angeles'a ne zaman döneceğimi ve onu tekrar görüp göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım bile.

Görüşmeye devam etsek bile, bu hafta sonuna kadar birlikte olduğu tek adamdan boşanmanın ilk aşamalarındaydı. İhtiyacı olan son şey doğrudan neye geri dönmekti? En iyi ihtimalle uzun mesafeli bir ilişkiye mi?

Anlaştığımızdan başka bir şey düşünmemek için Grubhub'dan kapıma teslim edilmek üzere bir kahvaltı siparişi verdim ve vızıldayan telefonumu kontrol ettim.

Kahretsin. Yapımcımla yaptığım Zoom görüşmesini tamamen unutmuştum. Bana birkaç dakika vermesi için ona hızlı bir yanıt gönderdikten sonra içeri girdim. Callie'yi besledikten sonra dizüstü bilgisayarımı ve kulaklıklarımı alıp yemek masama oturdum.

Gary Radner ekrana geldi. Kendisi müzik endüstrisinin deneyimli isimlerinden biriydi ve son üç albümümün yapımcılığını üstlenmişti. "Uyuyakaldın mı, Deacon?"

"Onun gibi bir şey. Nasılsın?"

"Güzel, güzel." Başını yana eğdi. "Pazartesiye kadar Los Angeles'ta olduğunu sanıyordum?"

"Şu anda evimde oturuyorum. Neden?"

"Sanırım Avustralya'daki evinde şarkı yazmadığın sürece normalde bu kadar rahat görünmüyorsun."

Davranışlarım kesinlikle Andrea ile geçirdiğim gecenin bir ürünüydü. "Evet, belki de bu sabah bir şarkı için ilham aldığım için bu şekilde görünüyorum. Her neyse, Pazartesi günü seyahat etmek için hala programım var."

Zamanlama hakkında konuşmaya devam ettim ve dört ay sonrasına birkaç kayıt stüdyosu randevusu aldım. Görüşmeyi tamamlamak üzereyken kafamı kaldırdım ve çenem düştü. Çünkü Andrea içeri girmişti, tamamen çıplaktı ve utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

"Uh, Gary. Gitmem gerekiyor." Önümdeki görüntüyle, aramayı kapatmak için acele ediyordum. Bağlantı kesme düğmesine basarak dizüstü bilgisayarın kapağını kapattım ve Andrea'nın gözlerinin büyüdüğünü görmek için ayağa kalktım.

"Aman Tanrım. Görüntülü görüşmede miydin?" Kaçmak için döndü, ama ben kolundan tutmadan önce değil.

"Öyleydim ama artık değilim." Parmaklarım omuzlarından çıplak kollarına doğru bir çizgi çizdi. "Benim cesur kızım," diye mırıldandım dudaklarına yapışmadan önce.

Birden durdum, aklıma öyle dokunaklı bir düşünce geldi ki harekete geçmekten başka çarem kalmadı. Elini tutarak onu yatak odasına çektim, ama

Onu kollarıma almak yerine not defterimi kaptım ve bir sonraki şarkımın adı olarak "cesur kızım" sözlerini öfkeyle karaladım.

Yüzündeki şaşkın ifade bana açıklama yaptırdı. "Senin hakkında bir şarkı yazmam için bana ilham verdin."

"Ciddi misin?"

"Bir şarkı yazarının etrafında olmanın yükü ve neşesi." Not defterini yere bırakarak ona bir öpücük daha kondurdum. "Umarım bunu olması gerektiği gibi bir iltifat olarak kabul edersin."

"Eğer bir gün duyabilirsem."

"Anlaştık. Ancak bu sözümün öncesinde yazdığım şarkıların sadece bir kısmının albümde yer alabileceğini söylemeliyim." Her şey radyo için hazır bir hit şarkı değildi.

Omuz silkti. "Bunu duyacak tek kişi ben olursam daha özel olabilir."

Dünyadaki pek çok insan tam tersi bir görüşe sahip olabilirdi, ama Andrea öyle değildi. O gerçekten özeldi. "Haydi, benim cesur, seksi kızım, seni buharlı düşümle ve içinde senin için planladığım tüm lezzetli şeylerle tanıştırmak istiyorum."

On Beşinci Bölüm

ANDREA

İntikam elbisemi giyip *Melekler Şehri*'ndeki partiye başım dik ve Deacon kolumda gitme ihtimali mide bulantısının büyük bir kısmını beraberinde getiriyordu. Rasyonel olarak, Portia'nın bu akşam üzerime bir eldiven gibi geçirdiği seksi siyah elbise ve sırtımda uzun, yumuşak bukleler halinde bıraktığı saçlarıma hayranlık duyabilirdim. Siyah göz kalemimle mükemmel Taylor Swift kedi gözleri çizdiğim için kendimi övebilirdim.

Ama duygusal olarak büyük bir endişe yumağıydım. Stüdyonun parti için tuttuğu özel kulübe vardığımızda aklımdan geçen en önemli düşünce burada olmak istemediğimdi, nokta. Güne hem Deacon'ın yatağında hem de duşunda başladığım için, her şeyin korkunç bir şekilde yokuş aşağı gitmesiyle sona ereceğini varsaymak zorundaydım.

Deacon'ın uzattığı eli tutup siyah cipin arka koltuğundan inerken zorlukla yutkundum.

Siyah pantolon ve koyu safir düğmeli gömlek içinde inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Geniş yakalarını göğsündeki dövmenin bir kısmını ve karmaşık bir gümüş zinciri gösterecek kadar açık tutmuştu. Mücevher takmayı başarabilen bir erkek tanımamıştım ama rock yıldızı şıklığı Deacon'da seksi ve sinirli duruyordu.

Beni kendine çekti, kulağımın dibinde soludu ve fısıldadı, "Çok güzelsin Andrea. Ve eski sevgilin içeri girdiğin anda seni kaybetmenin pişmanlığını tadacak. Bu arada, beni eşin olarak getirme onurunu bana yaşattığını bildiğim için odadaki en gururlu adam ben olacağım."

Gülümsemem samimiydi. Son yirmi dört saat içinde kendime olan güvenimin tozunu attırmayı kesinlikle başarmıştı. Onunla sevgili olmak güvensizliğimden kurtulmam için inanılmaz bir yoldu ama daha da önemlisi bu geceki partiye giderken bana bir takım olduğumuzu, arkamı kolladığını hissettirmesiydi.

Çılgınca olan şey, eski sevgilime karşı böyle hissettiğimi hiç hatırlamıyor olmamdı. Uzun zamandır Jeff'in şovu gibiydi, ben de ona tezahürat yapıyordum.

Arka planda, benim de ışığa girmeme izin veren biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.

"Teşekkür ederim. Bu hafta sonu bu sahte randevu olayının çılğınca olabileceğini düşünerek gittim ama burada benimle olduğun için mutluyum."

"Bu ikimizi de yapar." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırarak yumuşak bir öpücük kondurdu ama öpücük bir anda derinleşti. Çekildiğinde, yoğun bakışları etkilenen tek kişinin ben olmadığımı fark etmemi sağladı. İsimlerimizin haykırılması bizi transımızdan çıkardı.

Doğru. Gösteri zamanı. Birlikte ortaya çıkmamız ve herkesin içinde öpüşmemiz paparazzileri çıldırttı. Yine de hiç pişmanlık duymadım. Bu hafta sonunun en gerçekçi kısmı bu olduğuna göre neden sevgimi ve çekiciliğimi duyurmaktan çekineyim ki?

Elimi sıkıca tuttu ve beni güvenliğin ön kapıyı açık tuttuğu yere götürdü.

İçeri girdikten sonra, program yöneticilerinden biri kulaklığını takmış ve kocaman bir gülümsemeyle yanımıza geldi. "İkiniz de burada olduğunuz için çok mutluyum. Vay canına, harika görünüyorsunuz Andrea ve Deacon, büyük bir hayranınızım. Benim adım Lexi."

Deacon sahnedeki gülümsemesini takındı ve elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim Lexi."

Lexi hiç bırakmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Bu duyguyu biliyordum.

Sonunda adamın elini bıraktı ve omzunun üzerinden bakarak iç geçirdi.

"Jeff ve Paula çoktan geldiler."

Jeff'in dün gece eve geldiğinde konuşmak istediğini belirten mesajından ve Deacon'ın evimizde olmasıyla ilgili olarak daha sonra gelen birkaç arama ve öfkeli sesli mesajdan sonra, onunla aynı odada bulunmak istemiyordum. Bana kızgınlığını nereden aldığını bilmiyorum ama kimsenin bana bu şekilde davranmasına izin vermeyi reddediyordum, hele ki bir zamanlar beni ölene kadar seveceğini söyleyen birinin.

Gülümseyerek omuz silktim. "Teşekkürler Lexi. Öyle olacağını biliyorduk."

"Röportajı yapıp yapmayacağına karar verdin mi?" Bu akşam teke tek bir röportajda içimi dökeceğimden umutlu görünüyordu. Reyting için her şeyi yaparım.

"Henüz karar vermedim ama bunun parti sırasında olacağından şüpheliyim." Duygularım yeterince yüksekti ve evliliğim ve yanlış giden her şey hakkında halka açılmak istediğimden emin değildim. Jeff'e herhangi bir sadakat borcum olduğundan değil, ama bu paylaşmak için son derece kişisel bir bilgiydi.

Cevabımın onu hayal kırıklığına uğrattığı açıktı. "Tamam, iyi vakit geçir, tamam mı?" "Teşekkürler."

"İçecek bir şeyler alalım mı?" Deacon önerdi.

"Bu harika olur." Bara gittik.

City of Angels oyuncularından birkaçı orada toplanmıştı ve randevumu gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Dizinin diğer başrol oyuncularından biri ve Jeff'in can düşmanı olan Patrick, genişçe sırtmadan ve kıkırdamadan önce "Vay anasını," diye geveledi.

O ve Jeff son iki sezonda sık sık karşı karşıya gelmişlerdi, her ikisinin de egoları yayın süresi ve sezonda kutsal üstünlük için yarışıyordu. Patrick'in olayların bu şekilde gelişmesinden herkesten daha fazla keyif aldığını hayal edebiliyorum.

Sevgilisi ve başka bir çift Deacon'ı ancak fandemonium olarak adlandırabileceğim bir şeyle meşgul ederken, Patrick martini bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Bu gece buraya o elbisenin içinde muhteşem görünerek gelme cesaretini göstermen yeterince tatlı. Ama Deacon Miller'ı kavalien olarak getirten -ki bu arada, alınma ama, senden bile daha seksi görünüyor- pastayı götürüyor."

Gülmekten kendimi alamadım. Deacon şüphesiz ateşliydi. "Alınmadım."

"Lütfen bana gelecek sezon döneceğini söyle. Seni Jeff dışında tanımak güzel olurdu."

"Geri dönüp dönmeyeceğime henüz karar vermedim. Ama desteğin için teşekkürler Patrick." Onu çoğunlukla zararsız bulmuştum. Olgunlaşmamıştı ve kamera karşısında vakit geçirmeye açtı ama geriye dönüp baktığımda Jeff'in de aynı şekilde olduğunu görebiliyordum.

Sonraki yirmi dakika da aynı şekilde geçti, çeşitli oyuncular ve ekiple sohbet ederken, odanın diğer ucunda Paula ile konuşan Jeff'e hiç dikkat etmedim, bariz bakışları nadiren beni veya randevumu terk ediyordu. Normalde onu yakışıklı gösterdiğini söyleyebileceğim siyah pantolon ve beyaz yakalı bir gömlek giymişti. Ama aldattığını öğrenmenin iğrençliği ona bakış açımı değiştirmişti. Paula ise kısa, ısıltılı bir elbise giymiş, uzun bacaklarını sergilemişti. Her zaman güzel bir kız olmuştu ama parti boyunca Jeff'in yanından ayrıldığını ya da iyi vakit geçiriyormuş gibi davrandığını hiç görmemiştim.

Onu görmezden gelmenin bu kadar kolay olmasına şaşırarak duruma kayıtsız kaldım. İronik bir şekilde bu, hatırlayabildiğim kadarıyla başkalarıyla gerçekten bağ kurduğum ilk partiydi, muhtemelen

Jeff sohbeti domine etmiyor ya da konuşmak istediği konuya doğru yönlendirmiyordu.

İşte Deacon, halkın yüz katı ilgisine ve gerçek bir A-list yıldızına sahipti, ancak bunun aksine, konuşmayı cömertçe konuşan diğer kişiye veya bana doğru çevirirdi. Zarif, çekici ve samimiydi.

Deacon'ın kulağına "Tuvalete gidiyorum," diye fısıldadım ve yakınlığımı fırsat bilerek hızlıca bir öpücük kondurduğunda şaşırdım.

"Sana bir içki daha söyleyip bekleyeceğim."

Gerçek gibi geliyor. Ondan uzaklaşırken bu düşünce beni şaşırtmadı. Tek dileğim, bunu gerçekten düşünmeyecek kadar içimde bastırabilmem ve böylece mükemmel hafta sonunu mahvedebilmemdi.

Unutmayayım, Sindirella gibi, bu balo da gece yarısı bitmişti. Sonra gerçekliğe geri döndük.

Kabinde işimi yaparken banyonun ana kapısının açıldığını duydum. Jeff'in sesi duyulana kadar hiçbir şey düşünmemiştim. "Konuşmamız gerek Andrea."

"Tanrı aşkına. İşiyorum."

"Bekleyeceğim."

O anın saçmalığı neredeyse kıkırdamama neden oluyordu. İşim bittikten sonra elbisemi düzelttim, derin bir nefes aldım ve onun varlığını tamamen göz ardı ederek ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm.

"Ne giyiyorsun lan sen?"

Aynadaki yansımasında, sanki bu soruyu sormaya hakkı varmış gibi öfkeyle elbisemin üzerinde gezinen bakışlarını yakaladım. Cevap vermeyi reddettim.

"Şimdi benimle konuşmuyor musun?"

"Senin pislik sorularına cevap vermiyorum, hayır."

"Konuşmamız gerek," diye tekrarlayınca kaşlarımı kaldırdım.

"O zaman konuşmayı sen yap çünkü sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı." İncinmiş gibi görünme cüretini gösterdi. "Bu sen değilsin, bebeğim."

Bir zamanlar tanıdık gelen bu sevgi sözcüğü midemi bulandırdı. "Belki şimdi öyledir."

Tüm yüzü yumuşadı. "Düşünüyordum da, ilişkimiz üzerinde çalışmak için danışmana gitmemizi istiyorum. Annem aradı ve papazımızın bize danışmanlık yapacağını söyledi. Belki birkaç haftalığına Kansas'taki evimize gideriz."

Göz kırp. Göz kırp. Ciddi olamazdı. "Beni arkadaşım olarak gördüğüm biriyle aldattın ve eve gidip 'bazı şeyler üzerinde çalışmak' mı istiyorsun?" Bırakın pişmanlığı, bir özür bile dilememiştii.

"Seni hâlâ seviyorum Andrea. Ama grubuma ya da bara pek destek olmadın ve-"

Oh, hayır, yapmadı. "Sakin bana gaz vermeye ve bahaneler uydurmaya kalkma. Yaptığın her şeyde sana destek oldum. Para kazanmadığın zamanlarda bile." Tüm ilişkimiz boyunca o tutkularının peşinden koşarken ben evin geçimini sağlayan kişi olmuştum.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Paula ile farklı bir insan oluyorum."

Paula'nın ona adeta kahraman gibi taptığı ve egosunu beslediği düşünülürse, bu durum tam bir baş belasıydı. "Eminim öyledir. Ve gerçek şu ki, dönüştüğün kişiden hiç hoşlanmıyorum."

"Değişebilirim, söz veriyorum. Seni Deacon'la görmek beni öldürüyor."

Ah. Tabii ki ani uzlaşma umudunu motive eden şey buydu. Yeni bir oyuncak almak için en sevdiği oyuncağı elinden bırakan bir çocuk gibi, başka birinin oyuncağı aldığını görene kadar bu kararından memnundu.

İçimde bastırdığım kızgınlığı açığa çıkarmaya hiç niyetim olmamasına rağmen, o bunu serbest bıraktı. Benim takasımı kışkırdığı için her şeyin eski haline döneceğini düşünme cüretini mi göstermişti?

"Şöhret için dürüstlüğünüzü bir kenara attınız. İş seni seven kişiyi ya da bu yapay hayatı seçmeye geldiğinde ise şöhreti seçtin."

"Hiç kolay olmadı. Şu anda medyada çarmıha gerilmiş durumdayım. Bar daha açılmadan tek yıldızlı eleştiriler alıyor."

"Ve ben neyim? Senin için üzülmem mi gerekiyor? Sen bir yalancı ve hilekârsın ve sen gittiğinden beri fark ettiğim şey seni özlemediğim. Çünkü sen aşık olduğum adam değilsin ve ben daha iyisini hak ediyorum."

Bu doğruydı. Onu artık geleceğim ya da etrafımda olmasını istediğim bir erkek olarak görmüyordum ve kesinlikle özlemiyordum. Son birkaç gündür, evliliğimde uzun zamandır mutlu olmadığımı fark etmeye başlamıştım.

"Ne yani, bir rock yıldızına sevgilinmiş gibi davrandın ve birdenbire beni unuttun mu?"

Kapıdan Deacon'ın sesi geldi: "Dün gece benimle kalışıyla ilgili hiçbir şey numara değildi."

Jeff'in çenesi sıkıştı, bakışları a r a m ı z d a gidip geliyordu. "Bu saçmalık uzun sürmeyecek."

Haksız değildi, ama bunu kabul ederek onu tatmin edemezdim.

o.

Deacon kıkırdadı, çerçeveye karşı sadece seksi bir kadının yapabileceği gibi rahat bir poz verdi.

rock yıldızı olabilir. "Sanırım Andi'yi kaybetmek her erkeği acıya boğar ve boşa kürek çekmesine neden olur."

Jeff'in gözleri irileşti ve sesindeki suçlamayla bana döndü. "Sana Andi mi diyor?"

Onun bile bana bu lakapla hitap etmesine asla izin vermemiştim ve bunu duyunca ne kadar kıskandığı belliydi.

"Gitmeye hazır mısın, Andi?" Deacon iki kez kazma vurmaktan çekinmiyordu. Kurtarılmaya ihtiyacım olmamasına rağmen, bunu takdir ettim.

Jeff yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde Deacon'a doğru döndü. "Kendin çıkabilirsin. Karımla özel bir konuşma yapıyorum."

"Eski eşim. Bunu söylemeye alışmalısın," diye karşılık verdim. Bununla işim bitmişti ve bu adamı hayatımdan çıkarmaya hazırdım.

Neredeyse hırlayacaktı, "Yani böyle mi olacak? Sırf onu beceriyorsun diye bana benden daha iyiymişsin gibi davranabileceğini mi sanıyorsun? İyi o zaman. Hayatını cehenneme çevireceğim ve köpek de dahil olmak üzere evdeki her bir eşya için seni mahkemeye vereceğim."

Deacon kapı aralığından çekildi ve Jeff'in egoist bir pislik gibi hışımla geçip gitmesine izin verdi. Gözlerimi kapattım ve tehdidine tepki vermeyi reddettim. Sorun şu ki, bunu gerçekleştirecek kadar kindar olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Deacon kollarını bana doladı ve sırtımı ovdu. "Özür dilerim. Onu kışkırtmamalıydım. Eminim sen halletmişsindir ama onun bu tarafa doğru yürüdüğünü görünce seni onunla yalnız bırakamazdım."

"Bunlar sadece eşya." Maddi şeylerin yeri doldurulabilir. "Günün sonunda, Callie'yi elinde tutması için ona her şeyi veririm ve işim biter."

On Altıncı Bölüm

DEACON

Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmamıştım ama Jeff'e duyduğum öfke beni kıpkırmızı yapmıştı. Onu yumruklamamak için elimden geleni yapıyordum. Ama fiziksel şiddet bana sadece bir saldırı suçlaması ve ardından bir dava kazandırırdı.

"O hıyarla anlaşman için ne gerekiyorsa vereceğim."

Kucaklaşmamızdan geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Para mı demek istiyorsun?"

Jeff'in Andrea'nın köpeğinin peşine düşmekle tehdit etmesi bardağı taşıran son damla oldu. Onun önemsiz saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmaması için her şeyi yapar ya da öderdim. Onu satın almak da dahil.

"Ev için reddedemeyeceği kadar cömert bir teklif yapabilirim. Evin dayalı döşeli olmasını ve Callie'nin velayetinin sana verilmesini satış şartı olarak koşabilirim. Böylece yaklaşan savaşıyla uğraşmak zorunda kalmazsın."

Başarıyı ilk tattığım andan itibaren insanlar benden para istemeye başladı. Son girişimleri için yatırım sermayesi arayan lise sınıf arkadaşlarımdan, kan bağıımız olduğu için servetimden pay almaya hakkı olduğunu düşünen kuzenlerime kadar hepsini duymuştum. Öz babam anneme bok gibi davrandıktan sonra bile ona borçlu olduğumu düşünmüştü.

Yakınlarıma karşı cömerttim - anneme bir ev almıştım - ama kural olarak para teklif etmezdim. Özellikle de çok az tanıdıklarına.

Ama Andrea bir istisnaydı.

Telefonumu çıkarıp müdürüme bir mesaj attım ve bunu gerçekleştirdim, ancak cevabı beklediğim gibi olmadı.

"Kesinlikle hayır."

Yazdığım metinden başımı kaldırıp baktım. "Ne? Neden olmasın?"

Tam bana anlatacaktı ki tuvalete bir kadın girdi. Yüzünde ikimiz için de şok ifadesi vardı.

Ona bir gülümseme fırlattım. "Biz de tam gidiyorduk."

Andi'nin elini tutarak onu koridorda arka çıkışa doğru yönlendirdim, böylece yalnız kalabilecektik. Derin bir nefes alarak, kontrolcü biri gibi göründüğümü fark ettim.

"Yardım etmek istiyorum. Lütfen izin verin." En son ne zaman para teklif etmek için çaresiz kalmıştım ve biri kabul etmemiştii? Hiç olduğundan emin değildim.

İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Söyleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım ama senden ya da bir başkasından asla para kabul edemem. Bunu kendi başıma yapmalıyım. Ya da en azından tuttuğum avukatın yardımıyla. Gerçekten yapmamız gereken her şeyi satmak, böylece Jeff bana olan borcunun bir kısmını geri ödeyebilir."

Bekle. "Senden borç para mı aldı?"

"Evin sermayesine karşı borç aldı. Bu evlilik fonu olarak kabul edildiği için bana borçlu olması gerekmiyor."

"Parayla ne yaptı?"

"Hollywood'da bir bara yatırım yaptı."

"Sahibi o mu?" Bir fikir kök salmaya başladı.

"O ve diğer üç ortak bu işe girdi. Yüzde on hissesi var." "Ama eğer evdeki sermaye ikinize aitse, o zaman Bardaki yatırımlar da size mi ait? Ortak mülkiyet durumundayız. Tabii sadece onun olduğuna dair bir şey imzalamadıysanız?"

Gülümsemesinden önce gözleri kocaman açılmıştı. "Ben böyle bir şey imzalamadım. Bu da demek oluyor ki barda benim de hissem var. Lanet olsun, Deac. Bu o olabilir. Callie için benimle kavga etmemesini sağlamak için ihtiyacım olan koz."

Bana Deac demesine bayıldım. Ve Jeff'in tehditlerinin onu bunalmasına izin vermemesine hayran kaldım. Bunun yerine, onları kendi talepleriyle karşılamaya hazır görünüyordu. Beni endişelendiren tek şey, iyi bir köpekbalığı avukatının ona elindeki kozu çoktan göstermiş olmasıydı.

"Daha iyi bir boşanma avukatına ihtiyacın var. En iyilerinden birini tanıyorum. Adı Lawrence Gerson." On yıl önce annemin babamdan boşanması sırasında onu temsil etmiş ve o piçin hak ettiğinden fazlasını almamasını sağlamıştı. "Sizin için onunla bağlantı kurmama izin verir misiniz?"

"Eğer iyilik çağrısı yapmaksa, evet, ama ona ödeme yapan ben olacağım."

"Kesinlikle." Eğer ücretini tamamlamam gerekiyorsa, bunu yapardım ve eğer öğrenirse daha sonra onun öfkesiyle uğraşırdım. "Ona hemen mesaj atacağım."

Lawrence'ın yeni bir dava almak için müsait olup olmadığını soran hızlı bir mesaj yazdım. Andrea'nın haberi olmadan, onu yarın arayacağımı ve bazı ek ayrıntılar, yani ona sunmasını istediğim makul fiyatla birlikte ikinci bir mesaj ekledim.

Jeff'in köşede bir sarışınla tartıştığını görmek için tam zamanında ana odaya döndük. Bunun metresi Paula olduğunu tahmin ettim. Kadın hızla uzaklaştı, Jeff de onu takip etti, tüm tartışmada gözler ikisinin üzerindeydi.

Andrea uzun bir nefes verdi. "Tanrım, onun öfke nöbetlerinin bu gece başka birinin sorunu olması iyi hissettiriyor. Bu arada-" Elimi tuttu ve bana gülümsedi. "Akşamımı dört gözle bekliyorum."

Beni ele geçiren sahiplenme dalgası daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Sadece ona yardım etmek ve onu korumak istemiyordum, aynı zamanda kendimi onun gitmesine izin verme konusunda isteksiz buluyordum. "Sözleşmeye göre daha ne kadar burada kalman gerekiyor?"

Bileğimi tuttu ve saatime baktı. "Yarım saat. Bu da röportaj yapmak için yeterli bir süre olabilir."

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?" Bakışlarım onun yüzünü inceledi.

"Evet. Kişisel detayları paylaşmakta tereddüt ediyordum ama Jeff'in davranışlarını göz önünde bulundurduğumda, hikayenin benim açımdan olan kısmını anlatmaya hazırım."

On dakika sonra, programın iki yapımcısı bir çekim ekibiyle birlikte röportajı yapmak üzere bizi arka odaya götürdü. Yalnız kalmak isteyip istemediğini sordum ama odada kalmama izin verdi. İlk birkaç soru ilişki hakkındaki hislerini sorguluyordu.

Ancak sohbetin konusu hızla değişti. "Bu geceki randevun Deacon Miller'a gelince, onunla geleceğin hakkında ne düşünüyorsun?"

Mülakatı yapan kişinin bizi merak edeceğini tahmin etmeliydim. Yanakları pembeleşerek bana doğru bakışını izlerken nefesim kesildi.

"Deacon ve ben inanılmaz bir arkadaşlığa başladık. İyi muamele görmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu anlamamı sağladı. Ve bir kez yeni bir standart benimsediğinizde, bir daha geri dönmüyorsunuz."

"Jeff röportajında onu desteklemediğinizden bahsetti. Buna ne diyorsun?"

"Bu dünyada bir verenler, bir de alanlar vardır. Jeff o kadar uzun zamandır alıyor ki, vermenin ne olduğunu ya da aldığı insanların verecek başka bir şeyleri kalmadığında ne olacağını bilmiyor."

Ver. Alıcı olmaya devam ediyor. Bu gece, ona bir şans daha vermeyi kabul etmediğimde köpeğimi almakla tehdit edecek kadar ileri gitti. Almak düpedüz önemsizleşti. Evde istediği tüm eşyaların üzerine kendi adının yazılı olduğu post-it notları yapıştırdı."

Konuşmaya devam etti, doğurganlık mücadelelerinden ve bir zamanlar tanıdığı adamı nasıl kaybettiğinden bahsetti. Hiçbir şeyi saklamadığı için onunla gurur duyuyordum.

Benim cesur kızım.

Röportajı yapan kişi aynı zamanda bir yapımcıydı ve Andrea'yı gerçekten önemsiyor gibiydi. Ses tonu baştan sona nazikti.

Sonra son soru geldi. "Gelecek yıl gösteriye katılacak mısınız?"

Ollie'nin sesini duyar gibiydim ve temkinli davranacağını umuyordum. Eğer hayır derse, dizinin yapımcıları onun tarafını paylaşmak için bir teşvikte bulunmayabilirlerdi. "Henüz bilmiyorum, Brett. Çözmek gereken çok şey var."

"Eğer geri dönmezseniz, hayranlarınıza söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Onlara desteğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca size ve ekibin geri kalanına da herkesin bana karşı bu kadar nazik olmasını takdir ettiğimi söyledim. Bu program ve bu programda olmak benim konfor alanımın çok dışındaydı ama hepimiz bunu kolaylaştırdınız."

Ekibe iltifat etmekle akıllıca davrandı ve geri dönme taahhüdünde bulunmaktan kaçınmakla da aynı derecede kurnazca davrandı. Bunun ne zaman yayınlanacağından emin değildim ama köprüleri yakmamak önemliydi.

Daha sonra Andi vedalaşırken gülümsemeye devam etti ama elimi tutuşundan duygusal olarak tükenmiş olduğu belliydi. Onu dışarı çıkarıp bekleyen arabaya bindirmeyi umuyordum ama Paula bir anda ortaya çıktı ve girişte önümüzü kesti.

"Merhaba Andrea. Biraz konuşabilir miyiz?" Dudaklarını yaladı, gergin görünüyordu. "Lütfen."

Bir an için Andi'nin ona bu fırsatı vermeyeceğini düşündüm ama iç çekti. "İki dakikan var."

"Geri çekilmemi ister misin?" Onu desteklemek istiyordum ama mahremiyete olan potansiyel ihtiyacına da saygı duyacaktım.

Bana orantısız bir gülümseme sundu. "Hayır, kalabilirsin."

Sarışın, Andi'ye odaklanmadan önce bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı bile. "Üzgün olduğumu söylemek istedim. Öyle demek istemedim-" Bir yudum hava aldı. "Seni incitmek istemedim, özellikle de sen benim için iyi bir arkadaşken."

"Kocamla yattığında ne olacağını düşünüyordun?" Paula gözle görülür bir şekilde irkildi ve soruya verecek iyi bir cevabı olmadığı belliydi. Bu arada, tüm bunların Andrea için ne kadar yeni ve ham olduğunu hatırladım. Birlikte inanılmaz bir hafta sonu geçiriyor olsak da, o hala evliliğinin yasını tutuyordu.

Paula keskin bir nefes aldı, gözyaşları akmaya başlamıştı. "Boşanacağınızı söyledi ve ben de ona inandım."

Elbette ona yanlış bir hikâye anlatmıştı. Zaman kadar eski bir hikaye.

Ama Andrea onun paçayı kurtarmasına izin vermiyordu. "Yine de ikimizle de takılıyordun, yani bunun doğru olmadığını bilmen gerekirdi. Etrafındaki işaretleri görmezden gelmeyi ve yalanlara inanmayı seçtin. Ve Jeff yalan söylemeye devam ediyor çünkü sana otuz dakika önce benden danışmana gitmemi ve birlikte kalmak için çalışmamı istediğini söylemediğini garanti edebilirim."

Paula'nın yüzü kızardı.

Bu arada Andi'nin ses tonu kibirli ya da rekabetçi değil, aksine boyun eğmiş gibiydi. "Sana göz kulak olduğum ya da tavsiye verdiğim günler geride kaldı Paula. Ona inanmaya devam etmeyi ya da etmemeyi seçebilirsin. Artık bu benim işim değil."

"Özrümü kabul edecek misiniz?"

Hiç tereddüt etmedi. "Özrünüzü takdir etmekle birlikte kabul etmiyorum. Çünkü affedilemeyecek bazı şeyler vardır ve evli bir adamla yatıp karısıyla arkadaş olmak da bu kategoriye girer. Ama size iyi dileklerimi sunuyorum."

Tekrar söylüyorum, zalimce davranmıyordu. Sadece dürüsttü. Ve onun kendini savunduğunu görmek beni mutlu etti.

Paula'nın omuzları çöktü, bu sözleri duymak istemediği belliydi. "Anlıyorum."

Andi bana döndü. "Gitmeye hazırım."

Onu bekleyen SUV'a götürürken kolumu boynundan ayırmadım, onun mu yoksa benim mi yakınım daha çok ihtiyacı olduğundan emin değildim. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler. Sence ona çok mu sert davrandım?"

Bu konuda endişelenmesi bile onun karakterini ortaya koyuyordu.

"Adilden daha fazlasıydın. İhanet affedilecek bir şey değildir."

"Hayır, hayatıma devam etmek için onları hiçbir şeyden aklamam gerekmiyor."

Arka koltuğa oturduktan sonra bacaklarını kucağıma kaldırdım ve her seferinde bir ayakkabısını çıkardım. Onun rahatladığını duymak bir zevkti.

"Hayatına devam etmek nasıl bir şey? Mesela bundan beş yıl sonra?" Andrea'nın geleceğini nasıl gördüğünü merak ediyordum.

"Bir aile sahibi olmayı umuyorum. Belki kendi işimi kurar ve serbest web sitesi tasarımı yaparım ve bilmiyorum, birkaç kedi ve köpek ve belki de başlangıç için bir küçük inek olsa bile hayvan barınağı fikri var."

Uzun vadeli planı beni şaşırtmamalıydı, ancak beni içermeyen bir gelecekte bahsettiğini duymak kendimi keyifsiz hissetmeme neden oldu.

Duyguları çok saçmaydı. İşte buradaydı, boşanmanın ve hayatının parçalarını toplamının yollarını arıyordu. İhtiyacı olan son şey başka bir ilişkiye atlamaktı. Bunun nasıl bir şey olacağını bildiğimden değil. Hafta sonunun geri kalanının tadını çıkaracak ve anlaştığımız gibi vedalaşacaktık.

"Eğer yarın için bir planın yoksa, benim evimde takılabiliriz diye düşünmüştüm. Pazartesi sabahına kadar gitmiyorum."

Gülümsedi. "Herhangi bir planım yok ve evimden kaçmayı da düşünmüyorum ama gitmeden önce yapman gereken şeyler yok mu? Daha çok Zoom aramaları gibi..." Durakladı ve bakışlarını dümdüz ileriye bakan şoföre çevirdi. "Bir misafir rahatsız mı ediyor?"

Çıplak kısmını atlaması beni kıkırdattı. "Daha iyi bir kesinti düşünemiyorum. Birkaç telefon görüşmesi dışında planladığım bir şey yok."

On Yedinci Bölüm

ANDREA

Deacon'la daha fazla vakit geçirmeye kim hayır diyebilirdi ki? Özellikle de bir cipin arkasında ayaklarımı ovuyorken. Yine de içimden bir ses boyumu aşan bir işe kalkışmamam ve bu adama aşık olmak gibi aptalca bir şey yapmamam gerektiğini söylüyordu. O kesinlikle şehri terk ederken, ben burada gerçekliğin içinde oturmak zorunda kalacaktım.

Aynı ses bana çok geç kalmış olabileceğimi de söyledi. Bu bir hafta sonu taklidi olarak başlamış olabilirdi ama hayatımın en güzel iki gününe dönüşüyordu.

Bu gece katartık olmuştu. Sonunda gerçek duygularımı Jeff'le, sonra tüm dünyayla ve hatta Paula'yla paylaşacak kadar güçlenmişim.

Jeff hayatlarımızın televizyonda yayınlanmasını istiyordu ve şimdi bunu başardı. İyi, kötü ve şimdi de çirkin. Röportaj yayınlandığında öfkeleneyeceğinden hiç şüphem yoktu ama artık umurumda değildi. Hayatıma devam etmeye hazırdım. Ayrıca öğle yemeğinden beri yemediğim için yemek yemeye de hazırdım.

"Aç mısın?"

Sırtıttı. "Açlıktan ölüyorum."

Saat dokuza yaklaşmıştı ama aklıma bir fikir gelmişti. "Mükemmel bir yer biliyorum." Şoförü Los Angeles'taki en iyi taco kamyonu standına yönlendirdim. Oraya vardığımızda, Deacon'ın benim için arabaya özenle yerleştirdiği terliklerimi çıkardığını görmek beni eğlendirdi.

Deacon'ın telefonu çaldığında daha yeni sipariş vermiştik. "Avukat arkadaşım arıyor. Nasıl gidiyor Lawrence?"

Deacon bana bakmadan önce bir süre dinledi. "Evet, ona sorayım. Yarın Lawrence ile buluşmak senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki." Günü Deacon'la geçirmek buraya kadarmış. Ama boşanmamla ilgili mali durum ertelenemeyecek kadar önemliydi.

Deacon'ın şoför için aldığı iki balık tacosunu da içeren siparişimizi aldıktan sonra fotoğrafçılık oynadım, onun, kamyonu kullanan ekibin ve birkaç müşterinin telefon fotoğraflarını çektim.

onunla fotoğraf çektirmek istedi. Herkese dostça davrandı ve kendimi bir kez daha birlikte geçireceğimiz zaman için geri sayım olmamasını dilerken buldum.

Deacon'ın evine döndüğümüzde Callie bizi ön kapıda karşıladı, beni evde görmek için sabırsızlandığı belliydi.

Tasarımcı kıyafetlerine rağmen onu sevmek için eğildi. "Hadi güzel kız, dışarı çıkalım." Onu koridordan geçirdi ve çimleri görebilmesi için ışıkları açtıktan sonra sürgülü arka kapıdan dışarı çıkardı.

"Dışarı çıkıp arkasını temizlemeliyim." Tasmaından bir çanta aldım.

"Sabah yaparım. Yine de dışarı gel ve bunu gör."

Elini tuttum ve beni arka tarafa götürdü. "Vay canına. Dün gece bunu nasıl kaçırdım?" Arka bahçesinden görünen Los Angeles şehir manzarası muhteşemdi.

Kıkırdadı, kollarını arkamdan doladı ve boynuma sokuldu. "Muhtemelen dikkatini dağıttığım içindir."

"Mm, çok hoş bir dikkat dağıtıcıydı." Kollarında dönerken, uzanıp onu öpecek kadar ne kadar çabuk rahatladığıma hayret ettim. Sevecen eylemim dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu.

Eğer bu onunla geçireceğim son geceyse, o zaman iyi değerlendirmeliyim diye düşündüm.

On Sekizinci Bölüm

DEACON

Her zaman erken kalkan biriydim, ancak Pazar sabahı ekstra erken kalktım ve bir türlü kurtulamadığım bir huzursuzlukla savaştım. Daha sonra, kaygım arttığında her zaman yaptığım şeyi yaptım - terleyerek atlattım.

Los Angeles'taki evim Avustralya'daki evim gibi tam donanımlı bir spor salonuna sahip olmasa da yedek yatak odalarından birinde bir koşu bandı ve bir ağırlık seti vardı. Beş mil koşuttuktan ve azimle ağırlık kaldırdıktan sonra bankın üzerine oturdum, nihayet tedirginliğimin nedeni hakkında dürüst olmaya hazırdım.

Şu anda yatağında olan kadına karşı bir şeyler hissediyordum. Yaşadığımız zaman dilimi göz önüne alındığında bu hiç mantıklı değildi. Belki de bu his, numara yapmamızın bir yan etkisiydi. iPad'imi kaptığım gibi, beni büyüleyen şeyin ne olduğunu keşfetmek için *City of Angels*'ın ilk sezonunu sıraya aldım.

İki bölüm sonra, bencil eski sevgilisine kızmış ve onu ne kadar sevdiğini ve desteklediğini kıskanmış olarak diziyi kapattım. Andrea'nın o hıyar tarafından kazıklanmadığından emin olmak için Lawrence'ı aradım, onun da erken kalktığını biliyordum.

"Senin için telefona ancak sabahın altısında falan cevap vereceğimi biliyorsun."

"Teşekkür ederim. Bugün Andrea ile buluşmadan önce seninle konuşmak istedim."

"Yanında uyuduğu için mi fısıldıyorsun?"

Lawrence'ın hem hayranlık duyduğum hem de sinir bozucu bulduğum yönü açık sözlülüğüydü. "O diğer odada." Ücretini nasıl tamamlayacağımı ve doğrudan bana fatura kesmesini istediğimi açıklamaya devam ettim.

Uzun bir iç geçirdi. "Ben müşterilerimden sır saklamam. Neden ona faturayı senin ödediğini söylemiyorsun?"

"Çünkü parayı almayacak. Ve bir köpekbalığı olmadan, eski kocası hak ettiğinden daha fazlasını alacak." Jeff'in barını finanse etmek için evlerinin sermayesini nasıl kullandığını anlattım.

"Aradaki farkı sana fatura etmek yerine, bana büyük bir iyilik yapmaya ne dersin?"

"Adını koy." Ben bu fikri tercih ettim.

"Kızım ve arkadaşları büyük hayranları. Ekim ayındaki doğum günü partisinde birkaç şarkı söyleyin."

Müdürüm bir çocuğun doğum günü partisinde çalışmayı kabul ettiğim için çok kızardı ama umurumda değildi. "Olmuş bilin. Bana tarihi gönder, biz de gerçekleştirelim."

"Eğer kız arkadaşın benim temsilciliğimi kabul ederse, o zaman şahdamarına kadar gideceğimden emin olabilirsiniz."

Andrea'nın kız arkadaşım olduğuna dair varsayımını düzeltmeye zahmet etmedim. "Güzel."

Telefonu kapattıktan sonra hızlı bir duş aldım ve kahvaltı hazırladım, niyetim kahvaltıyı ona yatakta götürmektir. Ama o ben daha işimi bitirmeden, bornozumu giymiş, dağınık topuzu ve uykulu gözleriyle çok sevimli görünerek mutfığa gitti. Böyle sabahları hayal etmek ne kadar kolaydı?

"Merhaba güzelim. Uyandırdım mı seni?"

"Mm, pastırma kokusu yaptı." Callie'nin dışarı çıkmasına izin verdikten sonra kağıt havlunun üzerine koyduğum bir parçayı ısırmak için yanına gitti.

"Sanırım seni pastırmayla benim aramda bir seçim yapmak zorunda bırakmayacağım."

Güldü, dudaklarını yaladı ve öpmek için yaklaştı. "Akıllı adam. İyi uyudun mu?"

"Yazmak için izin almadan önce endişeleniyorum." Tamamen yalan değildi.

Callie'yi tekrar içeri aldı ve ona bir kaşık yemek verdi. "Ne açıdan endişeli?"

Yaratıcı sürecimle ilgili paylaştıklarım her zaman dikkat ettim çünkü nankör görünmek istemedim. "Elde ettiğim başarı için minnettarım, ancak stüdyoya her girdiğimde bir sonraki çalışmamın diğer albümler kadar iyi olmayacağından korkuyorum."

"Sanırım çitayı yükseltmeye devam etmek zor olurdu, özellikle de zaten bu kadar yüksekken. Yazdığınız tüm şarkılar arasında en sevdiğiniz hangisi?"

Onunla konuşmayı kolaylaştırmayı ona bırakın. Onu Lawrence'ın yer kiraladığı sıradan bir ofis binasına götürmeden önce sabahın geri kalanını sıradan şakalaşmalarla geçirdik. Yüksek profilli müşterilerle ne kadar sık çalıştığı göz önüne alındığında, onu kimin aradığını daha az belli etmek için her yıl ofis yerlerini değiştiriyordu. Şansımızın yaver gideceğini ve paparazzilerden kaçabileceğimizi umuyordum.

"Beni bıraktığın için teşekkürler," dedi, yolcu koltuğunda gergin görünüyordu.
Otur.

"Memnuniyetle. Plak şirketimle bir randevum var ama
uzun sürer."

Toplantıyı yeni bitirmiştım ve telefonum çaldığında ekibimdeki
insanlarla dertleşiyordum. Andrea'dan bir mesaj olduğunu görünce
gülümsedim ama mesajı okuyunca gülümsemem düştü.

Kahretsin. Eski sevgilisiyle yüzleşmeye
gidiyordu. "Gitmem gerek."

On Dokuzuncu Bölüm

ANDREA

Lawrence yakışıklı, kırk küsur yaşında bir adamdı ve siyah saçlarındaki kırlar onu hem seçkin hem de nazik gösteriyordu.

Yaklaşımında agresif olmaya niyetli olduğu hemen anlaşıyordu. "Benim işim size adil olanı sağlamak ve bunun gerçekleştiğinden emin olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Hızlıyım, acımasızım ve Jeff'in avukatı şu anda sizi kimin temsil ettiğini öğrendiğinde, mahkeme dışı bir anlaşmayı kabul etmeye daha yatkın olacağını garanti ederim."

Bir hafta önce kan peşinde koşan bir avukatla anlaşmakta tereddüt ederdim ama bu Jeff'in köpeğimi almakla tehdit etmesinden önceydi. Şimdi eldivenler çıkmıştı.

"Planlarınıza katılıyorum ama fiyatı konuşmalıyız."

Bana bakmak için sandalyesine geri oturdu. "Dürüst olacağım. Deacon benimle ücret konusunu tartıştı ve sizin için uygun olmayacağını düşünüyor gibiydi. Bu yüzden şu anki avukatınıza ödediğiniz ücreti size vermem karşılığında bana büyük bir iyilik yapmayı teklif etti."

"Ne iyiliği?" İsteyeceğim son şey Deacon'ın benim borcumu üstlenmesiydi. "Kızımın doğum günü partisinde şarkı söylemeyi kabul etti ve eğer hayır dersen

O ve arkadaşlarının sizi asla affetmeyeceğini garanti ederim."

Gülümsedim. Bir doğum günü partisinde şarkı söylemek kulağa yeterince zararsız geliyordu. "Tipik ücretiniz nedir?"

"Saatte 1200."

Vay anasını. Dört yüz elli ödüyordum ve bunun yüksek olduğunu düşünüyordum.

"Kızım on iki yaşında ve çalışma saatlerim göz önüne alındığında bazen devamsız bir baba oluyorum, bu yüzden ticaretin benim için buna değdiğini söylediğimde bana inanın. Ayrıca ilgimi çekti."

"Nasıl ilgimi çekti?"

"Deacon kimse için riske girecek biri değildir, yani sen özel biri olmalısın. Neden bana Jeff'ten ve mali durumunuzun nasıl olduğundan bahsetmiyorsun?"

Her şeyi detaylandırmak otuz dakika sürdü. Lawrence bu süre boyunca notlar aldı. "Bardaki diğer ortaklar kim?"

Ona isimleri verdiğimde kaşları kalktı. "İçlerinden biri saygın bir finansçı ve anlaşmasının karışmasını istemeyecektir. Bar ne zaman açılıyor?"

"Büyük açılışları gelecek ay. Jeff her gün orada bir şeyler hazırlıyor."

"Sanırım onunla kendi sahasında buluşmanın zamanı geldi."

Yeni avukatımın, planında da görüldüğü gibi, dramatik bir yeteneği olduğu ortaya çıktı. Eğer onun planına uymak boşanmayı hızlı bir şekilde çözmem ve köpeğimin velayetini almam anlamına geliyorsa, o zaman rolümü oynamaktan mutluluk duyuyordum.

"Hazır mısın?" Süslü Mercedes'ini yeni barın önüne çekti. "Emin ol hazırım."

Deacon'ın evine gelirken yanımda getirdiğim çantaya düğünde giydiğim yüksek topuklu ayakkabılarla birlikte ipek bir bluz attığım için şükreliyordum. O zamanlar, giyinmem gerekebileceği ihtimaline karşı bir hevesti. Şimdi ise üzerimdeki kot pantolona şık bir dokunuş katıyorlardı. Sinirlerimi yatıştırmak için her şeyi göze alırdım.

Ama sinirlerimi yatıştırmada en çok işe yarayan şey Deacon'la geçirdiğim inanılmaz sabahı düşünmek oldu. Kendime olan güvenimi yeniden kazanmama yardım etmişti ve bir daha kimsenin, özellikle de yakında eski kocam olacak kişinin bunu benden çalmasına izin vermeyecektim.

Lawrence bana güven verici bir gülümseme fırlattı. Pahalı takım elbisesi ve ayakkabılarının içinde, muhtemelen benim ev kredisi ödememden daha pahalı olan bir kıyafetle, her yönüyle yüksek fiyatlı bir avukat gibi görünüyordu. "Oraya tek başına girmenin sorun olmayacağından emin misin?"

Beni yasal konularda etik olarak temsil edebilse de, yaklaşan yüzleşmede bana yardımcı olması belirsizdi. Bu nedenle dışarıda beklemeyi kabul etti.

Ama ben aslanı ininde saklayamadan, tanıdık, egzotik bir araba geldi. Deacon. Burada görmeyi beklediğim son kişiydi.

Arabadan indiğinde endişeli görünüyordu. "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Bana ihtiyacın olursa diye burada olmak istedim." Lawrence'ın elini sıkamak için döndü. "Oraya onunla mı gidiyorsun?"

Lawrence eğlenmiş görünerek başını salladı. "Gerçekten yapamam. Ama yapabilirsin."

Deacon'ı da yanımda götürmek cazip geliyordu ama bu tek başıma yapmam gereken bir şeydi. Sadece kontrolü geri alma yolculuğuma devam etmek istemiyordum, aynı zamanda o da yarın uçakta olacaktı. Onun yanımda olmasına alışamazdım.

"Teşekkürler ama bunu tek başıma halletmem gerekiyor." Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başını salladı. "Elbette."

Kira sözleşmesini imzaladıklarından beri bara gitmemiştim, bu yüzden içeri girip mekanın şekillendiğini görmek tuhaftı. Ancak Jeff'in hayalinin hayata geçtiğini gördüğümde duygusal bir tepki vermedim. Bunun yerine, rahatlamış bir şekilde, resmen her şeyden kopmuştum.

Arka tarafa ulaşana kadar içeride kimseyi görmedim. Orada, takım elbiseli birkaç adam bir masanın etrafında toplanmış, farklı renk paletlerine sahip planlar ve kartelalar üzerinde çalışıyorlardı.

Bütün bakışlar bana çevrildi. Jeff'in gözleri kocaman oldu. "Burada ne halt ediyorsun, Andrea?"

Hay aksi. Bu kadar kalabalık bir dinleyici kitlesi beklemiyordum. Umarım sesim titrememiştir. "Artık buranın ortaklarından biri olduğum için bir göz atayım dedim."

Gümüş saçlı ve sakallı yaşlı bir bey gözlerini kıstı. Onu diğer yatırımcılardan biri olarak tanıdım. "Neden bahsediyor, Jeff?"

Bir gülümseme yapıştırarak, kendimi dengelemek için derin bir nefes aldım. "Oh, sana söylemedi mi? Sanırım aklından çıkmış olmalı. Yatırım parası evimizin yeniden finanse edilmesinden geldi ve bu ortak mülkiyet olduğu için, koyduğu yüz binin yarısı benim param, yani yüzde beş sahibiyim. Tabii ki boşandıktan sonra hisselerimi istediğim kişiye satabilirim."

Masadaki diğer üç adam tartışmaya başladı. Öfkeli görünen Jeff dirseğinden tutarak beni kenara çekti. "Ben diğer sahiplerle görüşürken buraya mı geliyorsun? Ne için, beni utandırmak için mi?"

Niyetim bu değildi ama bu onun üzerinde daha fazla baskı yarattıysa, belki de iyi bir şeydi. "Köpeğim de dahil olmak üzere her şey için kavga etmekle tehdit ettiğinde istediğin buydu. Öyleyse dövüşelim."

Şok ve öfkenin bir karışımı gibi görünüyordu. "Bu sen değilsin."

"Bana bunu söyleyip duruyorsun ve ben de eskiden böyle olmadığımı kabul ediyorum. Ama evliliğimize bir el bombası attığın ve sonra da duygusuz tavrınla bana bu ilişkiyi hak etmişim gibi davranma cüretini gösterdiğin için, elde ettiğin şey bu. Yere yatıp bunu kabul etmeyecek bir kadın."

"Bar benim hayalim." Ona her zaman istediğini kazandıran o kandırıcı tonu kullandı. Ama bu sefer öyle olmadı.

"O zaman evi satmayı kabul etmeni, satıştan elde ettiğin yüz bin doları bana geri ödemeni, Callie konusunda benimle kavga etmemeni ve istediğim mobilya ve diğer eşyalar konusunda aşırı cömert olmanı öneririm."

"Paula ve ben büyük bir kavga içindeyiz." Sesi incinmiş gibi çıkmaya cüret ediyordu. Ne yapacağımı sanıyordu ki? Onu rahatlatacağımı mı?

"Umurumda değil." Gerçekten umurumda değildi. Belki onu gerçekten seviyordu, belki de sevmiyordu. İki alternatif de benim için fark etmiyordu. Karşımdaki adam beni ya da evliliğimizi asla ilk sıraya koymamıştı. Yeminlerini onurlandırmamıştı. Sözlerini tutmamıştı. Ve ben daha iyisini hak ediyordum.

"Sen ve Deacon gerçekten varsınız, ha?"

En azından yarın sabah gidene kadar. "Seni ilgilendirmez. Bu barla, evle ve Callie'yle ilgili. Başka bir şey değil. Bunun mümkün olduğunca çabuk çözülmesini istiyorum. Mahkemede kazanamazsın, halkın gözünde de kazanamayacağın kesin."

Yatırımcılarıyla göz göze geldiğinde iç geçirdi. "Kahretsin. İyi o zaman. Bar yatırımı konusunda benimle kavga etmemeyi kabul ederseniz, size ev ve köpekle birlikte istediğinizi veririm."

"Mal paylaşımını avukatıma yaptıracağım. Bu arada, evde ben ikamet edeceğim. Eşyalarınızı önümüzdeki iki hafta içinde taşımanızı ve evin önümüzdeki otuz gün içinde listeye alınmasını bekliyorum."

Burnunun kenarını sıktı. "Tamam." "Güle güle Jeff."

"Bekle."

Ne söyleyeceğini merak ederek durakladım. Üzgün olduğunu söyleyecek miydi? Kaybedilen on yıldan fazla bir aşk üzerine mi düşünecekti? "Ne oldu?"

Ama ilişkimizi, dönüştüğü a l e v l i pislik gibi davranarak bitirdi.

"Kesinlikle arabamı ve tüm uçuş millerimi istiyorum."

Bir daha dönmek üzere çekip gitmeyi o kadar kolaylaştırdı ki.

"İkisinin de ayarlanabileceğine eminim."

Bardan çıkarken sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Deacon ve Lawrence dışarıda beni bekliyorlardı.

Yirminci Bölüm

DEACON

Andrea'yla o kadar gurur duyuyordum ki neredeyse patlayacaktım. Her ne kadar bencilce Jeff'in yüzündeki kendini beğenmişliğin silindiğini görmek için içeride olmayı çok istesem de, bunun kendi başına yapması gereken bir şey olduğunu biliyordum.

Aynı derecede bencilce, günün geri kalanında onun tamamen bana ait olmasını diledim, ancak öğle yemeği ve şampanya için buluştuğumuzda Lawrence ve Ollie ile gülümsemesini ve gülmesini izlemek zaman fedakarlığına değdi.

Öğleden sonra evime döndüğümüzde, hafta sonunun kalan saatlerinin akıp gittiğini hissedebiliyordum. Onu oturma odamın ortasında kollarıma alarak, önümüzdeki birkaç saati onunla yatağında, duşunda ve ruh halimizin bizi etkilediği başka her yerde çıplak olarak geçirmeye niyetlendim.

Ama onu öpmeye başladığım anda kapı zilim çaldı. Görmezden gelmeye niyetim vardı.

"Bu ses de ne?" Andi sordu.

"Bizden zaman çalmaya çalışan biri." Gerçekten görmek istediğim biri olamazdı çünkü önce mesaj atar ya da ararlardı.

"Kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

Hayır demeliydim ama bunu çabucak halledebileceğimi ve böylece Andrea'nın dikkatinin dağılmasına son verebileceğimi düşünerek hata yaptım. Telefonumu çıkardım ve kapı uygulamasını açtım. "Alo?"

"Merhaba, ben Nina."

İri gözlerim Andrea'nınkilerle buluştu. "Tanrı aşkına, balayında olmalıydı," diye homurdandım.

"Onu içeri alacak mısın?"

Zil bir daha çaldı, sonra bir daha. "Güvenliğe onu çıkarmasını söyleyebilirim."

Andrea'nın yüzü yumuşadı. "Ama bu magazin basınında yer alabilir ve muhtemelen Bryce ile anneni üzebilir."

Bunun potansiyel bir karmaşa olduğu konusunda haksız değildi. Bununla doğrudan yüzleşmek daha iyiydi. "Haklısın."

"Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?"

"Hayır, kalmanı tercih ederim." Artık sahte bir ilişki satmak istediğimden değil, Andrea'yı gerçekten yanımda istediğimden.

"O zaman kalacağım."

Kapıyı açmak için düğmeye bastım ve onun gelmesini bekledim, kapı çalındığında fiziksel olarak irkildim. Dehşet yeterince güçlü bir kelime değildi.

Kapıyı açtıktan sonra Nina sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi ve Callie misafiri kontrol etmek için içeri girdiğinde oturma odamda durdu. "Kimin köpeği bu?"

Andrea mutfaktan geldi. "Callie benim köpeğim. Seni tekrar görmek güzel, Nina."

Andi'nin nazik selamlaması bir üst seviyedeydi. Ama Nina onun varlığından duyduğu rahatsızlığı anında belli ettiği için bu yolu kullanan tek kişi oydu. "Deacon'la yalnız konuşmam gerek."

"Ne söyleyeceksen Andi'nin önünde söyleyebilirsin. Özellikle de planlarımıza geri dönmeden önce on dakikan olduğu için."

Hemen gözyaşlarına boğulmadan önce oflayıp pufladı ama ben onun manipülatif saçmalıklarıyla uğraşmıyordum.

Kanepeye oturdum, Andi de yanımdaydı. Eski sevgilimle uğraşmak yerine onunla vakit geçirmeyi ne kadar çok istediğimi anlatmaya kelimeler yetmez.

Nina, istediğini elde edemeyeceğini anladığı anda su işlerini hemen durdurdu.

"Ne istiyorsun?" Sabrım tükenmişti.

Sandalyelerden birine oturdu. "Bryce ve ben balayında kavga ettik. Aramızdaki ilişki yürümeyecek."

"Neden buraya geldin?"

"Çünkü düşündüm ki, umuyordum ki..."

Nazik olmayı denedim. Dürüst olmayı denedim. Şimdi açık sözlü olma zamanıydı. "Bryce başına gelen en iyi şey. Sen koridorda yürürken onun yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Ama görmedin çünkü bana bakmakla meşguldün. O seni seviyor."

Gözlerini kuruladı. "Beni hiç sevdin mi?"

"Hayır. Ve seni Bryce gibi seven biri olduğu için çok şanslısın. Ama bu-" Aramızı işaret ettim. "Asla olmayacak. Asla."

"Onu gerçekten Avustralya'ya mı götürüyorsun?" Bakışları yanımdaki Andrea'ya kaydı.

Andi'nin elini tuttum, yalanı sürdürmesine aldırmayacağını umuyordum. "Evet, birkaç hafta içinde bana katılacak ve senin de eve, kocanın yanına gitmen gerekiyor Nina."

Bunun, sürdürdüğü fantezinin sonu olduğunu anlamış gibiydi. "Ona burada olduğumu söylemeyecek misin?"

"Yalan söylemeyeceğim. Eğer sorarsa, buraya tavsiye için geldiğini söyleyebilirim. Ama daha fazla saçmalık yok. Bu kadar."

Başını salladı, gözlerinden gerçek yaşlar akıyordu. "Anlıyorum."

Onu uğurlamak için ayağa kalktığımda, sarılmak için içeri girdi. Ona sarılmak tüm içgüdülerime ters gelse de, aradığı kapanışı sağlamaya yardımcı olacağını umarak sarıldım. O gittikten sonra kapıyı kapattım ve gittiği için rahatlamış bir şekilde kapıya yaslandım.

"Nasılsın?" Andrea sordu, güzel yüzüne endişe damgasını vurmuştu.

"Şimdi o gittiğine göre daha iyi." Boynumun arkasını kavradım. odadaki olası fili ele aldı. "Avustralya'da bana katılacağın konusunda yalan söylediğim için özür dilerim."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Jeff'e birlikte olduğumuz konusunda yalan söylediğimden farklı değil. Sorun değil."

Yanlış bir fikre kapılması üzerine tuttuğum nefesi üfledim; bunun sadece bir hafta sonu olması konusunda hâlâ aynı fikirde olduğumuza şükrettim. Onu kollarıma çektim. "Artık eski sevgililerimizi geride bıraktığımıza ve ikimizin

de telefonlarını kapatmak üzere olduğuma göre zamanımızın geri kalanını birlikte geçirelim mi?"

Sırıttı. "Oh, bazı fikirlerim var."

Bölüm Yirmi Bir

ANDREA

Sabahları Deacon'ın alarminin alması üzerimize soğuk su dökülmesine benziyordu.

Birlikte geçirdiğimiz bir hafta sonu resmen sona ermişti.

Yataktan kalkıp doğrudan duşa girmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. Ona katılabılırdim ama duygularımın durumu beni güvenli bir yerde kalmaya zorladı.

Callie sanki ruh halimi sezmiş gibi gelip başını bacağıma koydu.

"Biliyorum kızım. Gel h a d i ." abucak eşofmanlarımı giydim ve onu işini yapmak için arka bahçeye ıktı. Telefonumu çıkarıp otuz dakika içinde gelmesi için bir Uber ağırdım.

Deacon sürgülü cam kapıdan çıkarken, "Yatakta daha uzun süre kalabilirdin," dedi. zerinde düşük belli bir kot pantolondan başka bir şey yoktu.

Sevgili Evren, gitmemi daha da zorlaştır, neden Sen mi?

"Eminim toparlanıp havaalanına gitmeniz gerekiyordur. Ayrıca, ben de Bugün çalışmak zorundayım." Cuma günü izin almıştım ve birkaç gün içinde teslim etmem gereken bir proje olduğu için yetişmem gereken çok şey vardı. Ama iş aslında onu bir daha asla gremeyeceğime dair hislerim gözyaşlarına dönüşmeden önce buradan çıkmak için bir bahaneydi.

"Sana kahvaltı hazırlayabilirim. Seni eve bırakırım."

Kaçınılmaz sonu uzatmak cazip geliyordu ama evimin önünde, paparazzilerin bu mahrem anın fotoğrafını çekmeye çalıştığı bir arabada vedalaşmak isteyeceğim son şeydi. "Teşekkür ederim. Ama beni alması için bir araba ayarladım. Yarım saat içinde burada olur."

Ellerini ceplerine sokarak geri adım attı. "Pekâlâ. Tamam. Hazırlanmana izin vereyim."

Deacon ortalıkta görünmezken antalarımı çabucak topladım. Bana doğru yürüdüğünde her şey n kapının yanında hazırđı. Artık tamamen giyinikti ve yüzünde okunmaz bir ifade vardı.

Hafta sonu için karşılıklı beklentilerimiz konusunda netti ve hafta sonunu onunla geçirmekten hiç pişmanlık duymadım. Son birkaç gündür eski sevgililerimiz yüzünden yeterince dram yaşanmıştı ve dünyanın öbür ucuna gitmek için sabırsızlandığından emindim ve hak ettiği bu kaçıışı ona çok görmedim.

Bundan birkaç hafta sonra, Deacon yazı mağarasının derinliklerinde olacak, hakkımızdaki basın durulacak ve ben de umarım dikiz aynasından makul bir boşanma anlaşmasına bakıyor, sadece hakimim imzalamasını bekliyor olacaktım. Geleceğim konusunda endişeli olsam da, yıllardır ilk kez kendi kararlarımı verebilecek bağımsızlığa sahip olmayı da dört gözle bekliyordum.

Kapıdaki vızıltı Uber sürücüsünün geldiğini haber veriyordu. Deacon videoyu açtı ve sürücüyü içeri almak için düğmeye basarken iç geçirdi.

"Al, yüklemene yardım edeyim." Callie'nin yatağını ve benim bavulumu aldı, onları SUV'ye götürdü.

Şoför ona yardım etmek için indiğinde, Deacon ona bir fatura uzattı. Şoförün yüzüne bakılırsa büyük bir faturaydı. "Lütfen Bayan Foreman'ın evine gittiğinizde yükünü boşaltmasına yardım edin."

"Kesinlikle efendim. Teşekkür ederim."

Ona bir kez daha sarılmak için döndüm ama elimi tutup beni geriye doğru çekince ciyakladım.

Deacon ona, "Bize iki dakika ver," dedi.

Evine geri döndüğümüzde kapıyı kapattı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı, son öpücüğümüzle beni tamamen yuttu ve harap etti. Çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Alnını benimkine yaslayarak iç geçirdi. "Vedalaşmamızın özel olmasını istedim."

Ellerimi sırtında gezdirdim, sıcaklığını ve kaslı yapısını hafızama kazıdım. "Bunu yaptığına sevindim."

Cebinden bir dizi anahtar çıkarıp elime tutuşturdu. "Nedir bunlar?"

"Eğer bir kaçışa ihtiyacın olursa buranın anahtarları. Ve hayır demeden önce, bunları herkese vermeyeceğimi anla. Sana güveniyorum ve ihtiyacın olduğunda bir sığınağın olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirir. Sana alarm ve kapı kodlarını mesaj atacağım."

Gözlerimden yaşlar boşandı. Evini kullanacağımı hiç düşünmemiştim ama onun düşünceli ve cömert tavrı beni çok etkiledi. "Benim için anlamı çok büyük.

Tüm bu hafta sonu, umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir zamanda hayatımı değiştirdi. Her şey için teşekkür ederim."

"Jeffle, avukatınızla ya da başka bir şeyle ilgili bir sorun yaşarsanız size ulaşacağınıza söz verir misiniz?"

"Evet, söz veriyorum."

Sesim duygu yoğunluğu içindeydi ve gözyaşlarına boğulmadan önce gitmem gerekiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

DEACON

Sydney'e giderken *City of Angels*'ın iki sezonunu da izledim ve zavallı bir sapık gibi Andrea'nın olduğu sahneleri tekrar tekrar başa sardım. Çok güzeldi. Komikti. Ayakları yere basıyordu.

Ancak Jeff'in bencilce grubu ve rol arkadaşlarıyla ondan daha fazla zaman geçirerek onu zor durumda bırakması nedeniyle ikinci sezonda parlak ışığı söndü.

Kadının onu nasıl ilk sıraya koyduğuna ve adamın onun fedakârlığını nasıl ezip geçtiğine tanık olmak zordu.

Ona Avustralya'ya gelmesini teklif etmek dilimin ucundaydı. Ama ne amaçla? İnzivamın benim için dünyadaki en özel yer olduğunu ve oraya kimseyi davet etmediğimi açıkça belirtmiştim. O ve ben birbirimizi bir hafta sonundan beri tanıyorduk, bu yüzden onu özel mabedime getirmek büyük bir sıçrama olurdu. Yine de buradaydım, daha tam bir gün bile olmamıştı ve onu şimdiden özlüyordum.

Şu anda ne yapıyordu? Los Angeles'taki evimde kalması için ona gönderdiğim anahtarları ve kodları kullanacak mıydı? Amacım cömertlikti ama aynı zamanda onunla bir bağ kurmak için çaresiz hissediyordum.

iPad'imi kapatarak özel jetimdeki koltuğuma uzandım ve uykuya dalmaya niyetlendim. Ama bunun yerine tek düşünebildiğim utangaç gülümsemeler ve tatlı öpücüklerdi. Uyumaktan vazgeçerek bu düşünceleri yazmak için not defterimi çıkardım.

Şarkı yazmaya iyi bir başlangıç yapmıştım ya da ben öyle sanıyordum. Ancak iki hafta sonra, ilk kez bir yazar tıkanıklığı yaşadığım açıktı. Sahilde yürümeyi, bitkin düşene kadar spor yapmayı ve saatlerce gitarımla oturmayı denedim. Ama hiçbir şey gelmiyordu.

Eskiden yalnızlık benim şarj olma yolumdu. Ancak son birkaç haftadır yalnızlığım bana bir hapishane gibi geliyordu.

Andrea'ya mesaj atmak cazip geliyordu ama meşgul olduğundan emindim. Ona kapı ve ev kodlarımı gönderdiğimde tek kelimelik bir "teşekkürler"den başka bir şey almamıştım.

Annemi FaceTim'leyerek, ilk alışta cevap verdiğinde mutlu oldum.
"Merhaba tatlım, hayat nasıl gidiyor?"

"Tamam. Sende durumlar nasıl?"

Sadece bir annenin yapabileceği şekilde bana bakmadan önce küçük bir konuşma yaptı. "Dinlenmiş görünmüyorsun."

İçimi ektim. "Ben değilim."

"Andrea ile konuştun mu?" "Hayır."

Ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, lütfen söyle."

"Tamam. İkinizin birlikte iyi grndğnz düşünmüştüm."

"Ama... boşanma sürecinde ve bu kadar erken bir zamanda yeni bir ilişkiye başlayacak durumda değil. Eklemek üzere olduğun kısım bu muydu?"

Kıkırdadı. "Rob'la babandan boşanma sürecim devam ederken tanıştığım için bu ikiyüzlülük olurdu. Benim endişem senin bu konuda hiçbir şey yapmıyor gibi grnmen."

Ancak ilk kısımda takıldım. Bunu nasıl ilk kez duyuyordum? "Bir dakika. Rob'la babamdan boşanırken mi tanıştın?"

"İlişkimizin reklamını herkese tam olarak yapmıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, belki de bunun sadece bir ribaunt olduğunu düşündüm. Hemen başka bir ilişkiye atlamak istediğimden emin değildim."

"Ama sen yaptın. Neden?"

"nk tek iyi şeyin sen olduğun boktan bir ilk evlilikten sonra, aşta ikinci bir şansı hak ettiğimi fark ettim. Zamanlama başkalarının beklentilerine uymuyor diye neden bundan vazgeçeyim ki?" Durakladı. "İyi bir avukatı var mı?"

"Lawrence Gerson'la birlikte."

"O zaman emin ellerde. Faturayı sen mi ödeyeceksin?" diye sordu annem, yargılamak için değil meraktan.

"Teklif ettim ama kabul etmedi."

"Ondan hoşlanmak için bir neden daha. Bu arada, Nina'nın balayından erken ayrıldıktan sonra evinize geldiğini söylemeyi unuttunuz."

"Düğünden önce onunla görüşmem için beni nasıl kandırdığını da sana anlatmadım. Her iki seferde de evliliğine odaklanması gerektiğini açıkça belirttim."

İç çekti. "Bryce bir şeyler üzerinde çalıştıklarını söyledi. Keşke daha iyisini hak ettiğini fark etse."

"Ben de özledim. Andrea'yı özledim."

Beklenmedik itirafım karşısında annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "O zaman neden ondan seninle biraz zaman geçirmesini istemedin? Seni ziyarete gelmesini isteyebilirdin."

"Burası hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Neden bu kadar baskı yapıyorsun tatlım? Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorsun ve bu zaman Avustralya'da olacaksa, ne olmuş yani? Bu, ilişkinizde yirmi adım ileri gittiğiniz anlamına gelmek zorunda değil. Bu sadece birbirinizi daha iyi tanımak istediğiniz anlamına gelebilir. Söylemeye çalıştığım şey, evinize kimin gireceğine olması gerekenden daha fazla önem verdiğinizdir."

O haklıydı. Avustralya'yı ciddi bir ilişkiye davet etmeyi düşünüyordum ama bu çok daha basit olabilirdi.

Annemle yaptığım konuşma Andrea'yı aramama neden oldu ama aramadan önce Ollie'yi arayıp neler yaptığını öğrenmek istedim.

"Hey, iyi çocuk, yazı nasıl gidiyor?"

"İyiydi." Eğer ona kötü olduğunu söyleseydim, endişelenirdi.

Aklımdaki en yakıcı soru, "Andrea nasıl?" idi. "Ona kendin sorabilirsin, biliyorsun."

"Benden haber almak istediğinden emin değilim." Sesimdeki güvensizlikten nefret ediyordum. Ama ondan haber almadığımı düşünürsek, beni hiç özlemiyor olması da mümkündü.

Kıkırdaması beklenmedikti.

"Gülüyor musun?"

"Bir şey saçma olduğunda, evet, evet öyleyim."

"Saçma olan nedir?"

"Andrea hakkında beni neden arıyorsun? Gerçeği söyle."

Hiç tereddüt etmedim. "Çünkü onu özlüyorum. Ve sen sadece bir hafta sonu birlikte olduğumuzu söylemeden önce-"

"Söyleyeceğim şey hiç de öyle değildi. Bunun yerine, sana kafanı kışından çıkarmanı ve ona tam olarak bu sözleri söylemeni söyleyeceğim."

"Olayı büyütmeden ve ikimiz üzerinde de baskı yaratmadan onu buraya nasıl davet edeceğimi bilemedim. O iyi mi?"

"Evet, o iyi. Jeff taşındı ve ev birkaç gün içinde satışa çıkacak. Tavsiye ettiğin avukat zaman kaybetmiyor."

Arabuluculuk sürecini tamamladılar ve mal varlıklarını paylaştılar. Yargıcın onay vermesi altı ay sürececek ama bundan sonrası sorunsuz geçecek."

"Eski kocası adil mi?"

"Çoğunlukla öyle düşünüyor gibi görünüyor. Ara onu, Deacon."

"Evet. Aslında benim daha iyi bir fikrim var. Yardım eder misin?" "Hiç sormayacaksın sandım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

ANDREA

Evimi gezen ve ilan için notlar alan emlakçının arkasında yürüdüm. Evi tasarlamak için harcadığım tüm emeğin "granit tezgahlı ve mutfak aletleriyle yeni tadilattan geçmiş mutfak" gibi klinik bir ifadeyle özetleneceğini hayal ettim.

Jeff bir hafta önce taşınmıştı. Minnettardım ama mal paylaşımını imzaladıktan sonra arabasını ve uçuş millerini de yanına alarak süreçten tamamen çekildi ve durumun tüm lojistiğini bana bıraktı.

Son duyduğumda yurtdışında bir yarışma programının çekimlerindeydi. Magazin gazeteleri Paula ile ayrıldıklarını yazdı.

Umurumda değildi. Ve artık buna mecbur olmadığım için kendimi çok özgür hissediyordum.

Dikkatimi acentenin söylediklerine verdiğimde, yarından sonraki gün evi satışa çıkarmaya hazır olacağını duyunca şaşırdım.

"Sadece özel gösterimleri kabul ediyorum ama köpeğinizle başka bir yerde kalırsanız daha iyi olur. Böylece kaplar ve yataklar toplanır ve her şey düzenli ve tertipli kalır."

O haklıydı. Onlar evi gösterirken geçici olarak taşınmak mantıklı geldi. Yüzeyleri temiz tutmak için bazı eşyaları çoktan kutulamış ve depoya kaldırmıştım.

Düşüncelerim Deacon'ın bana bıraktığı evinin anahtarlarına kaydı. Onları kullanmak niyetinde değildim ama paylaştığımız bağı özlediğimi ve ona yakın olmak için bir bahane istediğimi fark ettim, bunu yapmanın tek yolu köpek dostu başka bir konaklama ayarlayana kadar birkaç gün onun evinde kalmak olsa bile.

Nasıl olduğunu ilk kez merak etmiyordum. İlk gün bana kapı ve ev kodlarını mesaj atması dışında benimle iletişim kurmamıştı. Öte yandan, ben de ona ulaşmış değildim. Belki onun evinde kalmak bana konuşmayı başlatmak için bir bahane verebilirdi. Ne de olsa biz arkadaştık ve arkadaşlar birbirlerine ulaşırdı.

Acenteye dönerek, "Sizce bir teklif almak ne kadar sürer?" diye sordum.

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bu sıcak piyasada, bir hafta içinde birden fazla teklif almayı bekliyorum."

"Pekâlâ." Burası uzun süre benim olmayacağına göre başka bir yerde yaşamaya alışabilirdim.

Bu evi satmak, artık okumak istemediğim bir kitabın bir bölümünü kapatmak gibiydi. Asıl soru, bundan sonra hangi kitabı elime alacağımdı. Belki de bir tatile çıkmalıydım. Kendimi toparlamak ve geleceğimi planlamak için kendi vahamı bulurdum. Los Angeles'tan ayrılma ve kendi başıma vakit geçirme düşüncesi bana çok çekici geliyordu.

Ertesi sabah yolcu koltuğunda Ollie ve yeni Honda'mın arka koltuğunda sevgili köpeğimle birlikte sessiz ve derin düşünceler içindeydim. Birkaç gün önce lüks arabamı çok daha pratik bir şeyle değiştirmiştım ve bundan daha mutlu olamazdım. Bu arada Ollie bugün bana Deacon'ın evine kadar eşlik edecek ve bavullarımı taşımama yardım edecek kadar nazikti. İlham vermesi için bazı seyahat kitapları bile getirmişti.

"Deacon'a burada kalması için mesaj attım ama cevap vermedi." Ona haber vermeden öylece ortaya çıkmak garip gelmişti ama aslında bu hareketin yeniden konuşmaya başlamamız için bir bahane olmasını umuyordum.

Ollie gülümsedi. "Eminim yazı mağarasının derinliklerindedir ve henüz yanıt verecek zamanı olmamıştır. Evini kullandığınızı duyunca mutlu olacaktır."

Umarım haklıydı.

Deacon'ın kapısının önünde durdum ve mesajıma cevap vermesini dileyerek kodu girdim, böylece kendimi dayatıyormuşum gibi hissetmeyecektim.

Garaj yolunun başına park ettikten sonra titreyen bacaklarımla arabadan indim, bir dizi anı aklıma geldi.

Ollie, Callie'nin tasmaıyla dışarı çıktı. "Sen içeri girip alarmı kapatmak istersen ben onu gezdirip bir şeyler alacağım."

"Elbette." Bir kez daha burada olma konusunda tereddüt ettim ama Deacon'ın burada kalmamı istemeseydi anahtarları bana vermeyeceğini düşündüm.

Hazırlıklı olmadığım şey, bu kapıdan içeri adım atmanın ne kadar duygusal olacağıydı, sanki onun alanında bulunarak birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu yeniden yaşıyordum. Lanet olsun. Hatta onun gibi kokuyordu.

Belki de bu iyi bir fikir değildi. Ama güvenlik kodunu girmek üzereyken alarmın kurulu olmadığını fark ettim.

Birden akustik gitar akorlarının sesi başladı. Yumuşak ve sabit notaları takip ederek oturma odasına girdiğimde Deacon'ı kanepesinde oturmuş gitarını tıngırdatırken buldum.

Durdu ve seksi bir gülümsemeyle bana baktı. "Merhaba, Andi."

"Buradasın." Ve bana şehirde olduğunu söylememiştii.

Ayağa kalktı, gitarını kenara koydu, seksi ve sakın görünüyordu. "I Ben."

"Bilmiyordum. Evi sadece birkaç gün kullanacaktım ama "Andi, hayır, git."

burada olacağını biliyordum, buraya senin için geldim."

"Yaptın mı?"

"Evet. Sana söyleyecektim ama sonra mesaj attın.

Bu yüzden sana sürpriz yapmayı düşündüm."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerinin altındaki torbaları ilk kez fark ettim.

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz mı? Neden biliyor musun?"

O elleriyle yüzümü çerçevelerken ben başımı yavaşça salladım.

Tenime dokunmayı özlediğim eller.

"Uçuşun üzerinden bir saat bile geçmeden keşke seni de davet etseydim dedim." Gözlerim kocaman oldu. "Ama beni orada istemediğini açıkça belirtmiştin."

Geri adım attı ama elimi tuttu. "Biliyorum ve özür dilerim. Buna hazırlıklı değildim." Aramızı işaret etti. "Daha önce hiç kimsenin benim alanıma girmesini istememiştin."

Birlikte geçirdiğimiz bir hafta sonundan daha fazlasını isteyebileceğini ummak için kendime izin vermemiştim. "Peki ya şarkı yazarlığın?"

"İlk defa yazma konusunda tamamen tılandım. Yetersizliğim seni özlediğimi bildiren bir mesaj gibiydi." Başparmağı yanağımı okşadı. "Senin burada olman gerektiği sürece ben de Los Angeles'ta kalırım diye düşündüm, evi satmak falan. Ama tüm bunları halledip hazır olduğunda, belki Avustralya'daki evime gelebilirsin. Sana orayı gezdirebilirim."

Konuşması henüz bitmemişti. "Callie'yi de yanında getirebilirsin. Sadece birkaç gün kalabilirsen de sorun değil. Ne zaman istersen ya da ihtiyacın olursa buraya geri dönebiliriz. Yapacak çok işin olduğunu biliyorum." Gergin bir nefes verdi. "Sadece seni daha iyi tanımak için bir şans istiyorum, bilirsin, evimi görmeni ve seninle düzgün bir randevuya çıkmak istiyorum."

Eski sevgilimin aksine Deacon hayatımda olup bitenleri küçümsemiyor ya da kararlarımı manipüle etmeye çalışmıyordu. Ona güvenebileceğimi defalarca kanıtlamıştı. "Callie ve ben Avustralya'da size katılmayı çok isteriz."

Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama umurumda değil. Seni çok özledim, Andi."

Lakabımı söyleme şekli asla eskimeyecekti. "Ben de seni özledim. Ve bu, neredeyse katılmadığım bir konserde binlerce kişilik bir kalabalığın önünde gerçekleşen ilk öpüşmemizden ya da çılgın eski sevgililerimizle başa çıkmak için bir hafta sonu boyunca bir çift gibi davranmamdan daha çılgınca olamaz."

Yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Eski sevgililerimizle ilgili düşünceleri ya da numara yapma fikrini içermeyen birlikte geçirdiğimiz zamanı hayal edin."

Gülümsemesine karşılık verdim, birlikte gerçekten zaman geçirmenin heyecanı içime işlemeye başlamıştı. "Tüm bu fazladan zamanla ne yapabiliriz ki?"

"Bir sürü fikrim var." Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakaladı.

Ağzı boynuma doğru kayarken, ellerimi saçlarında gezdirdim. "Her ne kadar düşüncelerinin gittiği yönü sevsem de Ollie dışarıda Callie'yle birlikte." Bir süredir dışarıda olduğunu fark ederek durakladım. "Burada olduğunu biliyor muydu?"

Gülümsemesi utangaçlaştı. "Ona geri döneceğimi haber vermiş olabilirim."

"Avustralya'ya ne zaman gidebiliriz?"

Alnını benimkine yaslamak için geri çekildi. "Kelimeyi söyle."

"Valizim arabada, pasaportum da çantamda, yarın çok mu erken?"

Kulağımın altındaki hassas noktayı öptü ve "Benim cesur kızım" diye mırıldandı. Sonra telefonunu almak için uzaklaştı. "Sen Ollie'yi içeri davet ederken ben de geziyi planlasam nasıl olur?"

O gece Ollie vedalaştıktan sonra, Deacon ve ben dışarıda, şehre bakan güvertesinde oturduk, masada bir şişe kırmızı şarapla birlikte teslim edilmiş bir pizza vardı.

Başını yavaş ve seksi bir şekilde salladı. "Bu bizim ilk gerçek randevumuz sayılmaz."

Doldurduğu bardaktan bir yudum aldım. "İlk randevularımı nasıl sevdiğimi biliyor musun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Anlat bana."

"İlk randevularımda kırmızı şarap tadı, pizza kokusu, muhteşem bir manzara ve sizin arkadaşlığınızı seviyorum."

Bakışları benimkilere kilitlendi. Masanın karşısındaki serbest elimi tutarak bileğimin iç kısmını öptü. "Bu şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu."

Sesindeki samimiyet, bunu kastettiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Bardağımı bırakarak sandalyemden kalktım ve kucağına doğru ilerledim, kendi bardağını bırakıp kollarını bana dolamasına bayıldım.

"Kendinizi hazırlayın; daha iyi olmak üzere."

Derin nefes alarak yüzünü boynuma gömdü. "Zaten öyle."

EPILOG

Andrea

Deacon'ı ilk kez konserde izlediğimde, ayrılıktan yeni çıkmıştım ve sahneye çağrılana kadar diğer hayranlara ya da performansla neredeyse hiç dikkat etmemiştim.

Bu kez, yedi ay sonra, Los Angeles'taki bir müzik festivalinde ön sıradaki koltuğumdan her ayrıntıyı yakaladım. Kalabalığın onun şarkılarını ilk notadan itibaren nasıl bildiğinden, herkesin dans edip adını haykırmasına kadar her şeyi gördüm.

Sevdiğim adamı dünyayla paylaşmak tuhaf hissettiriyordu ama aynı zamanda onu kendi halinde görmekten gurur duyuyordum. Ve evet, bakışlarımla her buluştuğunda, ayak parmaklarıma kadar karıncalanmayı hissedebiliyordum.

Bu adamın beni nasıl ürperttiğine alışabilecek miydim? Avustralya'da sadece birkaç hafta geçirmeyi planlamıştım ama bu kısa kalış aylara dönüşmüştü. Ve dört ay sonra Deacon yanına taşınmamı istedi.

Avustralya'daki vahası inanılmazdı. Yerleşkedeki üç pavyonun ana binasında gurme bir mutfak ve geniş bir yaşam alanı bulunuyordu. Benim favorim olan ikinci binada ise inanılmaz bir sayvanlı yatak ve ebeveyn banyosu bulunan ana süit yer alıyordu. Kapının hemen dışındaki dalma havuzu okyanus manzarasının ön planını oluşturuyordu.

Üçüncü ve son pavyon ise rahat kanepeler ve son teknoloji bir spor salonu ile şarkı yazma inzivasıydı. Burası gerçekten bir vahaydı ve sahile giden yolda yürüyüş yapmaktan ya da Avustralya'nın sunduğu inanılmaz vahşi yaşamı keşfetmekten hiç yorulmadım.

Evim tamamen nakit bir teklifle satılmıştı, bu da her şeyi hızlı ve acısız hale getirmişti. Ayrılmamla ilgili televizyon röportajından ve Deacon'la olan ilişkimin kamuoyunun ilgisini çekmesinden sonra, kanal bana *Melekler Şehri*'ne dönmem için yüklü bir miktar teklif etmişti. Reddetmiştim ve hiç pişman değildim.

Konserde Deacon bir şarkıyı bitirdi ve seyircilerle konuşmaya başladı. "Merhaba Los Angeles, tekrar burada olmak çok güzel. Önümüzdeki ay yeni bir albüm yayınlayacağım ve bugün burada albümden bir şarkı yayınlamayı düşündüm."

Albümünden ilk single'ı çalmaya başlayacağını düşündüm. Bunun yerine sahne amirine işaret etti ve bir spot ışığı aniden üzerimde parladı. Şaşırmıştım ve sonraki sözlerini zar zor kaydettim.

"Kız arkadaşım, güzel Andrea Roberts'a sahneye hoş geldin demeyecek misiniz?"

Herkesin *Melekler Şehri*'nden tanıdığı soyadını kullanmamış olmasına rağmen kalabalık çılgına döndü. İki hafta önce boşanmam sonuçlanır sonuçlanmaz, eski kocamın soyadından kurtulmuş ve büyüdüğüm soyadına geri dönmüştüm.

Deacon'ın bana bunu son yapışında olduğu gibi, Ollie'nin beni transımdan çıkarması gerekti. Yanımdaki koltuktan, "Hadi yukarı çık, tatlım," diye seslendi.

Doğru. Titrek bacaklarımla sahnenin kenarına kadar yürüdüm. Orada, güvenlik tarafından merdivenlerden çıkmama yardım edildi. Seksi bir sırtışıla orada durmayı Deacon'a bırakın.

"Biliyorsun LA, Andrea ve ben ilk öpüşmemizi burada, kalabalığın önünde gerçekleştirdik. Bu yüzden birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonunda onun için yazdığım şarkıyı söylerken sahnede olmasının uygun olacağını düşündüm."

Vay anasını. Elbette aylar önce bir şeyler yazdığını biliyordum ama o zamandan beri bundan hiç bahsetmemişti.

Bir yerlerden bir sandalye çıktı ve sahne görevlilerinden biri beni ona götürdü. Bu sırada grup bilmediğim bir şarkının akorlarını tıngırdatmaya başladı.

*"Sabahları güneş yüzünde parladığında, onun doğru yerde olduğunu anlıyorum.
Benim cesur kızım..."*

Beden dışı deneyimlere hiç inanmamıştım ama sahnede oturup on binlerce insanın önünde sevdiğim adamın bana serenat yapmasını dinlemek beni doğrudan beden dışı deneyimlere sürükledi.

Şarkı bitip Deacon beni sandalyemden kaldırıp başparmağıyla ıslaklığı silene kadar gözyaşlarımın yüzümden aktığını fark etmemiştim. Sonunda gülümseyip kollarımı boynuna dolayana kadar yüzünde saf bir endişe ifadesi vardı.

"Çok güzeldi," diye fısıldadım, hâlâ bunun bir rüya olmadığına ikna olmamıştım.

Dudakları dudaklarımı buldu ve kalabalığın sağır edici sesi kayboldu. Tıpkı beni ilk öptüğünde olduğu gibi, sihir hâlâ oradaydı. Ama bu

bu sefer zirveye çıktı.

"Seni seviyorum, Andi."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Son bir öpücükle mikrofonu tekrar açtı. "Cesur kızım LA için alkışları duyalım."

Hayranlar çılgına döndü ve Deacon'ın menajerinin beni karşıladığı sahnenin kenarına doğru yürürken yüzümün kıpkırmızı olduğundan emindim.

DEACON

Festivali en büyük hitlerim olan son altı şarkımla kapattım ve Los Angeles'a iyi geceler dedim.

Andrea'nın ona "Brave Girl" şarkısını söylerken duygulanmasını bekliyordum ama onu sahnede her kelimeyi dinlerken görmenin beni bu kadar duygulandıracağını tahmin etmemiştim.

O benim hayatımın aşkıydı. Onunla geçirdiğim her gün buna gerçekten inanıyordum. Hayatının geri kalanını benimle geçirmesini istemek için dünyanın önünde diz çökmeyi düşünmüş olsam da, bu soruyu özel olarak sormaya karar verdim.

Sahneden fırlayarak onu ayaklarını yerden kesen bir kucaklamayla karşıladım. "Sana başıma gelen en iyi şey olduğunu söylemiş miydim?" Gitmesine izin vermemek için kendimi zor tutarak kulağına fısıldadım.

Bu gece giydiği küçük siyah elbisenin içinde inanılmaz görüldüğü doğru olsa da, hayran olduğum kıvrımları ortaya çıkaran bir şey, beni bunaltan şey bu değildi. Tüm konser boyunca, sanki benimle birlikte olmaktan gurur duyuyormuş gibi şarkılarıma eşlik etti. Bu, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şeydi.

Sırıttı. "Bunu bana daha önce söylememiştin ama benim hakkımda bir şarkı yazıp seslendirmiştin, sanırım bunu görmezden geleceğim."

Benim sırtışımda onunkiyile eşleşti. Yıllardır, başarılı olmama yardımcı olacak bir ekibim vardı. Ama annem dışında, beni ben olduğum için seven biri olduğunu hiç hissetmemiştim. Şöhret dışında beni önemseyen biri. Sanki yarın bu yaşam tarzını bırakıp gidebilirmişim ve o beni yine aynı şekilde sevecekmiş gibi hissediyordum. Bu çok güçlü bir duyguydu.

"Gel hadi. Ailelerimiz bizi bekliyor."

Annem, üvey babam ve üvey kardeşim, Ollie ve ortağıyla birlikte bizi akşam yemeğine götürecek olan servis aracını dışarıda bekliyorlardı. Bryce'ın Nina'dan boşanacağını duyduğuma üzülsem de, onu hayatımızdan çıkardığı için rahatlamadım desem yalan olur. Son duyduğuma göre yeniden birileriyle çıkmaya başlamıştı ve umarım o da özel birini bulabilirdi.

Yerel bir deniz ürünleri restoranının özel bir odasındaki masamızda, Andrea'nın eli benim elimde, kahkahalar ve şarap eşliğinde oturduk. Her ne kadar

Onunla Avustralya'da kendi balonumuzda yaşamayı seviyordum ama ailemizin ve arkadaşlarımızın ne kadar önemli olduğunu da farkındaydım. Bu yüzden buraya gelmeden önce ailesini ziyaret etmiştik. Her ne kadar benimle tanışmak konusunda temkinli davransalar da üç günün sonunda rahatlamıştık. Özellikle de babasıyla balığa çıktıktan sonra.

Aklımdaki en önemli konu soruyu ne zaman ve nerede soracağımıydı. Mantık bana boşanmasının kesinleşmesini takip eden birkaç haftadan daha uzun bir süre beklememi söylüyordu ama açıkçası ilişkimizi hiçbir zaman zamana ya da başkalarına mantıklı gelebilecek şeylere göre ölçmemiştik.

Planım beklemek ve romantik bir şeyler yapmaktı. Belki sahildeyken ona sorabilirdim. Ya da belki birinci yıl dönümümüzde özel bir şey planlayabilirdim.

Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde kollarımda çıplak yatarken, güvenilir yoldaşı Callie de bizimkinin ayak ucundaki yatağında yatarken, kendimi bir an daha bekleyemez halde buldum.

"Evlen benimle."

Birden yatakta doğruldu. "Ne-ne?"

Ben de onunla birlikte oturdum. "Haftalardır nasıl ve ne zaman soracağımı düşünüyordum ama bir dakika daha bekleyemeyeceğim ortaya çıktı." Yataktan kalkıp komodinin çekmecesine uzandım ve dün yerel bir kuyumcudan aldığım kadife kutuyu çıkardım.

Pijamalarımı almak için çabaladım ve boştaki elimle onları giymeye çalıştım. "Özür dilerim, çıplak teklif etmek istememiştim."

Kıyafetlerimle boğuşurken neredeyse devrilecekken kıkırdadı. "Bilmiyorum, bence çıplak olman şansını artırıyor."

Kolay kolay kızarmazdım ama beni kızartmayı Andi'ye bırakmıştım. Sonunda pantolon giyme savaşını kazandıktan sonra tek dizimin üzerine çöktüm.

"Seni Los Angeles'ta benimle bir hafta sonu geçirmeye ikna etmek hayatımda verdiğim en iyi karardı. Ama birlikte geçirdiğimiz bir hafta sonu yeterli değildi. Ve şimdi hepsini istiyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Kendini bana doğru fırlattı. "Evet. Kocaman bir evet."

Beş karatlık klasik pırlantayı kutudan çıkarıp yüzük parmağına taktım. Sonra ayağa kalktım ve onu öpebilmek için yanıma çektim. Ellerimi çıplak sırtından aşağı doğru kaydırarak, "Belki de çıplak evlenme teklifleri daha iyi bir yöntemdir" dedim.

Sırtarak arkasına yaslandı. "Ben bir hayranım."

"Bir tarih seçmen için sana baskı yapmak istemiyorum ve istediğin kadar bekleyebiliriz..." Geleceğimize devam etmek için sabırsızlansam da onun isteklerine karşı duyarlı olmak istedim. "Ama ben sadece ikimizin sahilde olmasını ve daha sonra ailelerimizle birlikte bir parti vermeyi düşünüyordum. Ama tören için orada olmalarını istiyorsan, o zaman farklı bir şey yapabiliriz." Çok sayıda davetlinin katılacağı büyük bir düğün benim ideal düğün anlayışıma uymuyordu ama eğer istediği buysa, bu hayalinden mahrum etmek de istemiyordum.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Seninle yarın sahilde ya da başka bir yerde evlenebilirim. Çünkü benim hayatım, yaşamam ve mutlu olmam gereken gerçek hayatım, seninle tanıştığım an başladı."

Tanrım. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Bu güzel kadını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama ona dünyaları vermek için hayatta elimden gelen her şeyi yapardım. Onu çocuklarımızın annesi olarak ve birlikte bir aile yetiştirirken hayal edebiliyordum. Sadece bu düşünce bile beni duygulandırıyordu.

Dudaklarını usulca öptüm. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Kollarını boynuma doladı. "Ben de seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." "Ne dersin, Andi? Hafta sonu için plan yapmak ister misin?"

Dudakları benimkiyle eşleşen bir sırtıyla yukarı kalktı. "En sevdiğim soru."

Andrea ve Deacon'ın mini inekler de içerebilecekleri bonus bir sahne ister misiniz?

[Buradan kaydolun!](#)

İstemek başka bir Kitap set içinde LOS ANGELES MI?
Olmak Tabii ki için kontrol et dışarı [Bayan Anlayış](#),
aşıklara düşman, patron, asistan romantizmi!

BAYAN ANLAYIŞ

Birinci Bölüm

KENDALL

Bu kadar güzel bir adam nasıl böyle tam bir pislik olabilir?

Patronumun ofis kapısının dışında, modern ofis alanının gözlerden uzak bir köşesine yerleştirilmiş masama oturdum ve bilgisayarımdaki gizli bir dosyayı açtım. Öğle yemeği için ona getirdiğim hindili sandviçten şikâyet ettikten sonra, yeni bir giriş yapmanın zamanı gelmişti. Kafeteryada buğday ekmeği kalmamış olması benim suçum muydu? Midesi Perşembe öğleden sonra köy beyazını kaldıramayacak kadar özel miydi?

42. Sağ elinde kağıt kesici. Beklenmedik bir enfeksiyon başladı. Haftalarca doğru düzgün mastürbasyon yapamaz.

Patronumun nasıl acı çekmesini istediğime dair listemdeki maddelerin hiçbirisi şiddet içerikli ya da çok uzun vadeli değildi. Sonuçta iyi bir insan olmaya çalıştım. Bu yüzden onu orta derecede rahatsız edecek ya da kötü bir gün geçirmesine neden olacak küçük bir kazaya razı olurdum. Ayrıca, bu süreçte onu daha çirkin yapsa da umurumda olmazdı. Tıpkı on dört numaralı yazıda o gür, dolgun dudaklarında büyük bir uçuk çıkmasını dilediğim ya da yirmi dokuz numaralı yazıda o aptal, mükemmel yüzünde sivilce çıkmasını dilediğim gibi.

İş haftası boyunca bunları yazmak, onun havlayan taleplerini, nankör, züppe tavırlarını ve genel kişilik eksikliğini atlatmamı sağladı.

Evet, Liam "Pislik" Davenport varlığının baş belasıydı. Ve onun için çalıştığım son dört korkunç ay boyunca da öyleydi. Kaba, küçümseyici ve en kötüsü de umursamazdı. Hukuk sekreteri unvanımın beni onun gözünde değersiz kıldığını her iç çekişinde belli ediyordu. Yine de, bir patron olarak ne kadar kötü olursa olsun, en azından her zaman uygun şekilde davranırdı. Aynı şey yanında çalıştığım son ortak için söylenemezdi.

Tanrım, bu işi bırakmak için sabırsızlanıyordum. Umarım önümüzdeki birkaç ay içinde bunu yapabilirim.

"Bayan Tate, size burada ihtiyacım var," diye seslendi telefonun dahili hoparlöründen. "*Lütfen*" demedi. Hayır, *vaktiniz varsa*. Ve başlangıçta teklif etmeme rağmen bana asla ilk adımla hitap etmedi, belki o kadar resmi olmazsak buz gibi tavrını kırabilir diye düşünmüştüm.

Ayağa kalktım, defterimi ve kalemimi aldım, en yeni eteğimi düzelttim, satın aldığım için mutluydum. Ucuzluk mağazasından aldığım kıyafetler hem modaya uygun hem de bütçeme uygundu. Los Angeles'ın en iyi hukuk firmalarından birinin en başarılı ortaklarından biri için çalıştığım, iyi giyinmem bekleniyordu.

Ama ne kadar iyi giyinmiş olursam olayım, patronumun ofisine girmek beni hep tedirgin ederdi. Ağzından tek bir güzel kelime çıkmazdı. Hukuk sekreteri olarak benden en ufak bir memnuniyet duyduğunu da göstermezdi. Belki de başka birine atanmamı istediği kendi listesi vardı.

Liam, Lowry and Anderson LLP'de hisse senedi ortağı olan en genç ortaklardan biriydi ve gidişatının önünde hiçbir engel yokmuş gibi görünüyordu. Kilometre taşına ulaştıktan sonra rahatına düşkün ortaklardan birine dönüşmediği kesindi. Bunun yerine, daha fazlasını yapmaya devam etmek istiyor gibiydi.

Ama ofisine girerken her zaman gergin olmamın asıl nedeni onun ne kadar güzel olduğuydu. Normalde bir erkek için kullanacağım bir kelime değildi ama ona yakışıyordu. Bir İskandinav Viking'inin yontulmuş yüz hatlarına ve buna uygun buz mavisi gözlere sahipti. Sarı saçları mükemmel bir şekilde kesilmiş ve şekillendirilmişti, saç çizgisinde bir santim bile gerileme yoktu. Ama beni sık sık duraksatan kirpikleriydi. Her kızın uğruna cinayet işleyeceği türden uzun, isli, gür kirpiklerdi. Ama ağzını açtığı anda görünüşünün hiçbir önemi kalmıyordu.

"Kapıyı çalmıyor musun?" diye tersledi, dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden.

Bakışlarım ondan pencerelerdeki manzaraya kaydı. Ofisi on ikinci kattaki en büyük ofislerden biriydi ve Los Angeles şehir merkezine tepeden bakıyordu. Birçok dakikamı burada olmak yerine pencerenin dışında bir yerde olup onunla konuşmayı dileyerek geçirmiştım.

"İçeri girmemi bekliyordun, o yüzden hayır." Genelde karşılık verme zahmetine girmezdim ama bu sabah kendimi biraz alıngan hissediyordum. Korku faktörüyle mücadele etmenin en iyi yolu buydu.

Bu bana nadiren çatık kaşlar kazandırdı. Çoğu zaman bir robot gibi davranmasına rağmen aslında bir insan olduğunu hatırlattı.

"İyi. Hong Kong gezisi nasıl gidiyor?" "Seyahat programını alayım, üzerinden geçelim." İşte oradaydı. Kesin iç çekişi.

Hazırlıklı olmak için elimde bir kalem ve defterle gelmişim ama beni çağırdığı konuyu da bilmemi bekliyordu. Önümüzdeki sekiz hafta içinde üç seyahati olduğunu düşünürsek, hangisinden bahsetmek istediğini nasıl tahmin edebilirdim ki, eğer zihin okuyabiliyorsam ve seyahat hakkında konuşmak istediğini biliyorsam? "Hong Kong seyahatini konuşmak için sana burada ihtiyacım var" diyemez miydi? Hayır, diyemezdi. Sanki beni başarısızlığa uğratmaktan hoşlanıyor gibiydi, böylece bana alametifarikası olan onaylamama iç çekişini yaşatabilecekti.

Beş saniye içinde geri döndüm. Dönmeden önce gözlerimi devirmek için harcadığım fazladan bir saniyeyi de sayarsanız belki altı. "Evet, şimdi Hong Kong'a gelelim. Önümüzdeki Cumartesi saat beşte yola çıkacaksınız."

"Akşam mı?"

"Evet."

"Birinci sınıf mı?"

Sanki onun gösterişçi kıcı için başka bir şey ayırtmaya cüret edebilmişim gibi. Takım elbiselerinin benim bir aylık maaşımdan daha pahalı olduğunu garanti edebilirim. Tanrı korusun, birinci sınıf bir koltuğa dokunurlarsa. Aslında ben de birinci sınıf ile ekonomi sınıfı arasındaki farkı bilmiyordum. Güney Kaliforniya'da doğup büyümüştüm ve yirmi dört yılımın neredeyse tamamını burada geçirmiştım. Elbette, yirmi bir yaşına bastığımda arkadaşlarımla birlikte bir gece için bir odaya doluştığımız Vegas'a yaptığımız bir yolculuk vardı, ama henüz bir uçağa binmemiştim.

"Evet. Tabii ki. Birinci sınıftasınız."

"Four Seasons Otel'de mi?"

Geçen hafta kendisine e-posta ile gönderdiğim seyahat programını okusaydı, cevabını çoktan almış olurdu. "Hayır, doluydu ama Ritz Carlton'da yer ayırttım."

Dolgun dudakları kaşlarını çatdı. Sanki Ritz'de zorlanacağı düşüncesi onu rahatsız mı etmişti?

"İfadeden bir gün önce geliyorsunuz. Sizi havaalanından alıp otele götürecek bir arabam ve şoförüm var. Daha sonra başka bir araba sizi ifadenin alınacağı ofis binasına götürecek. Ofisin adresi ve şoförün numarası portföyünüzde mevcut."

"Bu ifadenin ne kadar önemli olduğunu vurgulayamam."

Belki ellinci kez söylerse aklımda yer ederdi. "Anlıyorum."

Ona *ne* zaman bir şey söylemek istesem, bu benim anahtar cümlemdi. Evet, bana sadece *Bayan Anlayışlı* de.

Bahsettiği ifade, bir güvenlik firmasının CEO'su aleyhinde kanıtları olan eski bir devlet yüklenicisi çalışanıyla ilgiliydi. Bu CEO dolandırıcılık yapmış ve çalışanların emeklilik fonlarını zimmetine geçirmişti. CEO'nun asistanı olan kilit tanık, nerede olduğunu gizli tutmak için Asya'ya kaçmıştı, ancak Hong Kong'da kendisine gelmemiz halinde bu ifadeyi almayı kabul etmişti. Dava açan ve çoğu bu firma tarafından temsil edilen kişilerin sayısı düşünüldüğünde, onun ifadesi kritik önem taşıyordu.

"Önümüzdeki iki hafta için planladığım hazırlığı hiçbir şey kesintiye uğratabilir. Bu konuda sana tam zamanlı ihtiyacım olacak."

"İstediğiniz gibi programınızı boşalttım. Ve bu ifadeden başka bir önceliğim yok." Çalıştığım başka bir avukat yoktu. Ama önümüzdeki birkaç haftadan korkuyordum. Liam'ın bir duruşma ya da ifade öncesinde en stresli ve en huysuz kişi olduğunu öğrenmiştim. Bunun ötesinde, bu ifadeye hazırlanmak benim için uzun günler anlamına geliyordu. En azından gelecek hafta gece derslerim için kış tatili vardı. Geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalırsam, okul gecelerini feda etmek zorunda kalmazdım.

Birden cep telefonu titredi. Görmezden geldi. Bir süre sonra ofis telefonu çalana kadar hiçbir şey düşünmedim.

Benimle kısa bir göz teması kurdu ama numarayı kontrol etmek için hiçbir hamle yapmadı.

Benden cevap vermemi beklediği için yüksek sesle iç geçirmemek için kendimi tutarak ayağa kalktım, telefonun birkaç santim uzağında olduğu masasına doğru uzandım ve ahizeyi kaldırdım.

Tam önündeyken bile kendi lanet telefonuna cevap veremeyen Dickhead'in ofisi. Nasıl yardımcı olabilirim? Şansıma, "Liam Davenport'un ofisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir kadının histerik çığlıkları beni karşıladı. "Tanrım, Tanrım, onunla konuşmam gerek."

Kendisini hayalete çevirdiğini fark eden eski bir kız arkadaşı olduğuna bahse girmeye ne dersiniz? Ona biraz sempati duysam da, bununla uğraşmak zorunda kalmasını engelleyecektim. Bu benim işimdi. Burada, ofiste bekçi olmak. Liam Davenport'un şirket için çalışabileceği her dakikayı korumak. Mesai saatleri dışında onu takip etmekle uğraşmak zorunda kalacaktı. "Hanımefendi, lütfen sakın olun. Bu neyle ilgili?"

Patronum yazarken durakladı ve etrafına baktı.

"Bu onun annesi. Babası öldü. Onunla konuşmam gerek, lütfen."

Oh, kahretsin. Anlık suçluluk duygusundan bahsediyorum. Ben de onun terk edilmiş bir sevgili olduğunu düşünüyordum. "Çok özür dilerim. Tabii ki. Bir dakika."

Derin bir nefes alabilmek için aramayı beklemeye aldım. Yanında çalıştığım bu muhteşem, kendini beğenmiş heriften nefret ediyor olabilirdim ama kalpsiz değildim. "Annenizin sizinle acilen konuşması gerekiyor."

"Onu sonra arayacağımı söyle." Belli ki odada kalbi olan tek kişi bendim. Gözleri çoktan monitörünün ekranına dönmüş, canı sıkılmıyormuş gibi e-postalarını inceliyordu.

Ona babasının öldüğünü söyleyen kişi olmayı reddettim. "Onunla hemen konuşmalısın."

Başını iki yana salladı. "Aslında bilmiyorum. Mesaj bırakın ya da onu arayacağımı söyleyin."

Kendimi kaybettim. Sonraki sözlerimin tek açıklaması buydu. "Aç şu lanet telefonu, Liam."

Şok olmuş mavi bakışları benimkilerle buluştu ve bir an için bir sonraki sözlerinin "kovuldun" olacağını düşündüm. Ama gözlerimde bunu görmüş olmalıydı. O anın kusursuz ciddiyetini.

Uzanıp ahizeyi aldı ve onu beklemeye almak için düğmeye bastı.

Bunun onun dünyasının yıkılacağı özel bir an olduğunu düşünerek arkamı döndüm ve ofisten çıktım.

AYRICA AUBREY BONDURANT TARAFINDAN

Bayan Serisi:

Bayan Anlayış (Kendall & Liam) Bayan

Ty ðed (Chloe & Aiden)

Bayan İnanç (Teagan & Reid)

Bayan Güven (Tory & Chance)

Bayan Şans (Daisy & Caleb)

Bayan Tedavi Edilmiş (Kelsey &

Dominic) Bayan Şef (Brooke & Luças)

Bayan Hap (Addy & Leo).

Bir Şey Serisi:

Bana Bir Şey Söyle (Haylee & Josh)

Bana Sor Bir Şey Bana Bir Şey Bahse

Gir (Sasha & Brian) (Kenzie & Colby)

Bana Bir Şey Öğret (Catherine & Mystery Man) Bana Bir

Şey Göster (Juliette & Mark)

Seri olmadan:

Özür Dilemeden (Peyton & Simon)

Pişman Olmadan Yargılamadan (Emma &

Trevor) (Avery & Mason) **Kirli İkili:**

Kirli Niyetler Kirli

Sözler

Tek Başına Romanlar:

Çözölmüş

Los Angeles'ta Bir Hafta Sonu

TEŞEKKÜRLER

Lissanne Jones'a dünyanın çeşitli şehirlerinde geçen "One Weekend In" kitaplarından oluşan bir koleksiyon fikrini paylaştığı ve benim de bunun bir parçası olmamı istediği için çok teşekkür ederim. Los Angeles'tayken bu konuda sohbet etmemiz çok yerinde oldu.

Editörüm Alyssa Kress'e kitaplarımı her zaman daha iyi hale getirdiği için teşekkür ederim! Ve Judy Zweifel'e redaksiyon kartalı gözleri için.

ARC ekibime ve kitaplarımı alıp karakterleri benim gibi seven tüm okuyucularıma çılgınca sevgilerimi gönderiyorum! Daha fazla hikâye yazmak için beni motive ediyorsunuz!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[Önsöz](#)

[1. Andrea](#)

[2. Diyakoz](#)

[3. Andrea](#)

[4. Diyakoz](#)

[5. Andrea](#)

[6. Diyakoz](#)

[7. Andrea](#)

[8. Diyakoz](#)

[9. Andrea](#)

[10. Diyakoz](#)

[11. Andrea](#)

[12. Diyakoz](#)

[13. Andrea](#)

[14. Diyakoz](#)

[15. Andrea](#)

[16. Diyakoz](#)

[17. Andrea](#)

[18. Diyakoz](#)

[19. Andrea](#)

[20. Diyakoz](#)

[21. Andrea](#)

[22. Diyakoz](#)

[23. Andrea](#)

[Sonsöz](#)

[Bayan Anlayış](#)

[Ayrıca Yazan: Aubrey Bondurant](#)

[Teşekkür](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

